# FRÉDÉRIC DARD

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ

PRS 30

# PRS30

AKBA YAYINLARI

# Table of Contents

**BU**

**KİTAPTA**

**KİMLERLE**

**TANIŞACAKSINIZ?**

**PAUL DUTRAZ**
Bakouma'dan gelip Fransa'ya yerleşen, zenci görmekten bıkmış bir şahıs..

**GERMAİNE BLANCHİN**
İntihar ederek ölmüş bir kadın...

**CHARLES BLANCHİN**
Kocası..

**VALENTİNE**
Kır Lokantası Sahibesi..

**MİNA**
Adres: Anne-Marie GRİSARD Postrestant Four Postanesi PARİS

**DOMİNİQUE**
Mina'nın oğlu...

**BURTON**
Paul'ün Afrika'daki arkadaşı.

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ BİR

KÜÇÜK İLÂNLAR neşreden bir mecmua vasıtasıyla, daha Bakouma (Oubangui - Chari) dayken satın aldığım evi gezerken, beklediğimin aksine, hiç de hayal kırıklığına uğramadım.

Ayrıca, zaten eski ev sahibi, bana kötü çekilmiş bir yığın fotoğraf gönderdiğinden, ev hakkında bir fikrim vardı. Görünüşe bakılırsa, benim umduğumdan da iyiydi. Fotoğrafın üstünde, tek katlı beyaz ev, onu çeviren geniş bahçe ve yolun kenarında, camlı bölmesiyle benzin istasyonu görünüyordu... Hatta eski ev sahibi bile bu fotoğrafta yer almıştı. Ve doğrusunu söylemek lâzım gelirse; görünen manzaranın estetiğini bundan başka bir şey, bu kadar fazla bozamazdı. Göbekli, mahzun, yanakları sarkmış ve bakışında, halledilmesi güç sualler soruyormuş gibi bir ifade olan, biçimsiz bir adam.

Ona hiç rastlamamıştım, çünkü tekrar ediyorum, bütün muameleler daha ben oradayken yapılmıştı.

Evi dul kaldığı için satıyordu yahut hiç olmazsa bana yazdığı ilk mektupta öne sürdüğü böyle bir sebepti. Bundan başka, demin bahsettiğim fotoğraflarla, benzin istasyonunun günlük kazancını gösteren noterden tasdikli evrakları göndermişti. Aslında mütevazı bir durumdu bu. Fakat vakitsiz emekliye ayrıldığımdan, Solonya'nın bu kaybolmuş yolu üzerinde benzin satmak benim için bir meşgale olacaktı. Henüz 36 yaşındaydım ve imkânlarım nispetinde, irat sahibi olmayı her zaman arzu etmişimdir.

Afrika'dan, karaciğerim hasta olarak ve birçok hayâllerle dönüyordum. Bununla beraber, bu hastalık inzivaya çekilmem için bir sebep teşkil eder miydi?

Oubangui'nin kavurucu güneşi altında, hep böyle küçük, etrafından beyaz yolların geçtiği, sakin sonbahar akşamlan gibi hüzün veren, durgun göllerin rüyasını görmüştüm.

Evin etraf mı güzel, beyaz bir tahtaperde çeviriyor, çakıl taşlan döşenmiş küçük bir yol, benzin istasyonu ile stiline hayran kaldığım evi

birbirine bağlıyordu. Basık ve bodur bir görünüşü olmakla beraber, küçük kareli, geniş pencereleriyle, insanın içine ferahlık veren bir mimarisi vardı.

Bakouma'dan gelen ve zenci görmekten bıkmış bir insan için bu bir mucizeydi.

Arabayı benzin istasyonunun beton kaldırımı üzerinde durdurdum. Pompanın dibinden ısırgan otları fışkırmıştı. Birkaç ay içinde bu bitkilerin nasıl da her yeri kaplayabildiğine hayret etmemek elde değildi.

Bahçenin küçük, tahta kapısına sadece bir sürgü takılmıştı. Onu çekmek için, elimi kapının üzerinden geçirdim.

Sürgü paslanmış olduğundan, damın üstündeki kocaman, gri bir kuşu uçuracak kadar tiz bir ses çıkardı.

Daha şimdiden evin kapısını örümcek ağları kaplamıştı. Bir itişte onu açtım. Kendimi, içinde oturulmamaktan mütevellit bir küf ve rutubet kokusuna hazırlamıştım ama tersine ev, vernikli ağaç kokuyordu.

Köşesinde, yukarı kata çıkan merdiveni ve beyaz badanalı duvarları ile büyük bir holü vardı.

Solda, üç pencereli, geniş bir oturma odası; sağda küçük bir salon ile mutfak...

Möblelerin yokluğu bile, bu son derece aydınlık evi mahzun göstermiyordu.

Yukarı çıkarak, satış muamelesinde bahsedilen üç odayı gezdim. Duvarları kibar, çiçekli kâğıtlarla kaplanmıştı. Ve bunlar bana, evin neden bu kadar gösterişli olduğunu izah etti: Bina yeniden tamir edilmişti.

Ertesi gün, eşyalar geldiği zaman, odalar bana biraz daha gösterişinden kaybetmiş gibi göründüler. Buna da sebep, möblelerimdi. Bunlar öyle çok antika takımlar olmamakla beraber yine de eski tezyinatın tam bir örneğini teşkil ediyorlardı. Aslında onları çoktan satmak isterdim ama hepsi bana annemden kalan yegâne hatıraydılar ve köşedeki kocaman pandüllü, tarihî saatin üstünde, çakıyla yaptığım ve çocukluk devrimi hatırlatan çentikler, kazımalar gözüküyordu.

Bir sekiz gün, bu müzelik eşyaları oradan oraya çekerek, yerleştirmeye çalıştım. Her şey bittikten ve bir kere bütün eşyalar yerini aldıktan sonra, bu sefer de odalar bana bomboş gözükmeye başladı. Evin duvarları arasında kaybolmuş gibiydim. Bilhassa geceleri, yalnızlık bir duştan akan soğuk suyun binlerce darbesi gibi, üzerime çöküyordu. Yazarının ne demek istediğini anlayamadığım halde, kitap okumaya çalıştım. Fakat her satır, bana, bir evvelki satırla alâkasızmış gibi geliyordu... Üstelik

uyuyamıyordum. Etrafımı saran sükûnet ile Bakouma'daki hayatım birbirinin o kadar aksiydi ki, buna tahammül etmek çok güçtü. Devamlı sessizlik kadar inşam çıldırtan bir şey olamaz. Yalnız, mehtabı seyretmek için, yolun kenarına çıkınca, civardaki ormanın mevcudiyeti sıkıntımı biraz olsun hafifletiyor ve evde oturduğum zamanlar, içimde sanki hapismişim gibi bir his duyduğumdan, bu gece gezintileri bana iyi geliyordu.

Bazan, bir araba sahibi, belki deposunu doldurabilirim ümidiyle beni yataktan çıkarmak için, pencerenin canıma çakıl taşları atıyor; ona deponun boş olduğunu anlatmaya çalıştığım halde, tembellik ettiğimi zannederek, bana bir türlü inanmıyordu. Buna rağmen, benzin istasyonunu işler hale getirmekte acele etmiyordum. Çünkü eğer bir kere işe başlarsam, artık onun esiri olacağımı farketmiştim. Hâlbuki beni kemiren bu sıkıntıdan da bir an evvel kurtulmam lâzımdı.

Günlerim boş ve manasız geçiyordu. Sabahları geç kalkıyor ve kendime bir Nescafe (müstemlekede bulunduğum zamandan kalma eski bir adet) hazırlayıp, yıkanmadan ve traş olmadan, ormanda gezmeye gidiyordum...

Burada, ağaçlar seyrek, zemin kumlu ve yosunluydu. Herhangi bir ağaç kütüğü üzerine oturup, tanımadığım ve tüyleri bana Afrika'dakilerden çok daha donuk gelen, bir cins kuşun ağır ağır uçuşunu seyrediyordum. Daha sonra eve dönerek tuvaletimi yapıyor ve yolun iki kilometre ötesindeki bir kır lokantasında yemek yemeğe gidiyordum. Burası, kekremsi bir koku neşreden, şişman ve yağlı bir kadın tarafından işletiliyordu. Kaim bir tonla, herşeyden, herkesten durmadan bahseden bir kadındı bu.

Yemekleri fena değildi ve şarabı içilebiliyordu... Orada otururken geçen zamanın benim için bir şeyler ifade ettiğinden emindim.

Hasta karaciğerime rağmen, belki de haddinden fazla içerek, günün bir kısmını onun dükkânında geçiriyor, bazen, karşılıklı iskambil oynadığımız bile oluyordu. Çok beceriksiz bir oyuncuydum ama kazanmak Valentine'in hoşuna gittiğinden ve elde ettiği zaferleri büyük bir neş'e ve şarapla suladığımızdan, ikimiz de memnunduk.

Bir gezinti... Ve sonra, akşam yemeğiyle günü kapatıyorduk. Nihayet, demin yukarıda bahsettiğim geceler başlıyordu.

Yine böyle bir akşam, yolun bir ucunda kaybolmuş intibaını uyandıran dükkânının kepenklerini kapamasına yardım ettikten sonra, meraktan ziyade, içtiği şarabın tesiriyle sordu:

— O evde yalnız başınıza oturmak size hiç tesir etmiyor mu?

Kahkahalarla güldüm.

— Dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama Valentine, ben rüştümü ispat ettim, hem de iki defa maalesef.

Omuzlarım silkti.

— Tabiî, ama korkunun yaşla ilgisi yoktur. Şahsen, sizin evde yalnız yatamam... Orada ölen kadını düşündükçe...

Bu son kullandığı kelime, daima işitilmesi kulağa hoş gelmeyen bir lâftır, hele karanlık ve mor bulutların gökyüzünü kapladığı bir gecede...

Geri döndüm.

— Bu hikâye de nereden çıktı?

— Hikâye değil ki... Hakikat... Siz, eski ev sahibinin karısının o evde öldüğünü bilmiyor muydunuz?

— Hayır...

Kafam karışmıştı.

— Eh, diye içimi çektim, nasıl olsa ölmek için bir yer lâzım. . Bu yer de insanın kendi evi olursa daha iyi değil mi?

— Aksini söylemedim zaten... Ama bu şekilde...

— Hangi şekilde?

— Zehirlenerek...

— Mantar yemeğinden mi?

— Hayır: bayağı zehirle...

Daima iftihar ettiğim evimde böyle bir hâdisenin geçtiğini öğrenmek hiç de hoş değildi.

— İntihar mı etti?

— Evet. Kocası onu aldatıyor diye...

Sarkık yanaklı, mahzun şişkonun fotoğrafını hatırladım.

Aslında o, aldatılmış bir kocaya benziyordu.

— Onunla tanışmış mıydınız?

— Hayır, ama fotoğrafım gördüm. Hiç de öyle bir Kazanova hali yok.

— Zaten kızların çoğu Kazanovaların peşinde koşmazlar. Blanchin güzel değildi, tamam, fakat «bunu» (para demek istiyordu herhalde) seviyordu. Ve anlıyor musunuz Mösyö Paul, kadınlar «bunu» verecek erkeklerin kokusunu alırlar. Ayrıca, çok çirkin bile olsalar, onları, diğerlerine tercih ederler.

Hem yürüyor, hem konuşuyorduk. Elindeki çantanın gölgesi yolda sallanıp duruyordu... Ayın ışığı bize kadar gelmiyor, fakat çok uzaklarda bir bulut denizi içinde çalkalanıyordu.

Birden, kafama bir ölüm fikri yerleşti. Umumiyetle bunu hiç düşünmezdim. Kuvvetli, biraz vahşi ve hayatın güçlüklerini düşünmeden kabul eden bir adamdım. Fakat Solonya’nın bu yolu üzerinde, mevcudiyetin sırrını düşünmeye başladığımdan beri, onun belirsiz tehdidini hissediyordum... ölüm... Her yerde hazır ve nâzır pusu kurmuş ve dikkatli...

— Demek intihar etti ha?

— Evet... Bir akşam kocası dükkânımdaydı... Arada bir, yanında bir kızla bana gelirdi... Onlara misafirlerim için kullandığım odayı verir ve yemek götürürdüm... Geceyi beraber geçirirlerdi... İşte bu sıralarda karısı intihar etti... Böyle bir gecenin sabahında, Blanchin eve döndü... Yarım saat sonra geri geldiği zaman suratı sapsarıydı... Aynı...

— Bir ölü gibi, diye mırıldandım.

— Evet... Onu yatağında uzanmış vaziyette bulmuş... Sanki uyuyor gibiymiş.. Polis, beraberinde bir de doktor getirdi... Masanın üzerinde küçük bir kâğıt buldular. Üstüne şöyle yazmış:

«Elveda.

Germaine»

Aniden, Valentine’le bu intiharın dedikodusunu yapmak bana kötü bir şeymiş gibi göründü.

Elini sıktım.

— Allahaısmarladık, yarın görüşürüz...

Evimin köşesine gelince, arkamdan bağırdı.

— Kâbus görmezsiniz inşallah, Mösyö Paul...

Evin kapısından girerken de bir daha Madam Blanchin’in ölümünü düşünmemeye karar verdim. Bununla alâkadar olmak istemiyordum. Burada herhangi bir insanın evvelce ölmüş olmasından bana neydi? Ölülerin üzerinde yürümüyor muyduk? Biraz eski bütün evlerde ölenler olmuştur; bütün sokaklarda, bütün caddelerde, bütün buğday tarlalarında... Yeni bitkilerin çıkmasında faydası büyük olan toprağın en iyi kısmını bunlar teşkil etmiyor muydu? Bu hayatın bir devri daiminden ibaretti. Neticede Germaine Blanchin’in ölümü, evin bana satılmasına sebep olmuştu. Belki benim ölümüm de, başkalarına satılmasına yarıyacak ve bu böylece, evin duvarlarının çökmesine kadar devam edecekti.

Giriş kapısını kapayarak içerdeki sessizliği dinledim. Umumiyetle bir evde, boş da olsa, bir takım gürültüler işitilir; çatırdılar, gıcırtılar... Bu ev tamamen dilsizdi. Işığı yakıp, baba yadigârı eşyalara bakarak gülümsedim.

Sonra merdiveni tırmanıp ilk katın sahanlığında durdum. Acaba hangi odada ölmüştü? Benim yattığım odada mı?

Bu sorular bende bir sabit fikir haline geliyordu.

Sanki ölünün kokusunu duyabilirmişim gibi, etrafı uzun uzun kokladım. Fakat hislerimiz çok zayıftır. Benim de burnum, vernikli tahta kokusundan başka birşey hissetmedi.

Yattım.

Yazıların küçük karakterlerinin gözümün önünde karınca yuvası gibi karışacağını bildiğimden, kitap okumaya hiç teşebbüs etmemiştim.

Madam Blanchin'i düşünüyordum. Ona muhayyelemde bir yüz bulmaya çalıştıysam da, bunda muvaffak olamadım. Hayalimde bir çene, bir ağız, üstünde de bir çift göz yarattığım zaman, suratının altı buzlu cama yapıştırılmış resim gibi bulanık oluyor, zihnimden kaçıyordu.

Sıkıntılı bir uykuya dalmışım.

Ertesi gün, hava çok güzel olmasına rağmen, derece epey düşüktü. Artık kaloriferi yakına zamanının geldiğini düşünerek, kömürlüğe indim.

Aşağıda, kömür (bunlar da bana evle beraber satılmıştı), bir yığın odun ve köşede, kullanılmış kâğıtlarla dolu bir sandık vardı. Onun içinden birkaç eski gazete alarak ocağı tutuşturmak istedim. Bu işle meşgulken de, ayaklarımın dibine buruşturulmuş bir kâğıt parçası yuvarlandı. Üstündeki sivri ve uzunca yazı şüphesiz bir kadın tarafından yazılmış, bir mektuptu bu.

Okumak için kâğıdı dizimin üstüne yayıp düzeltince mektubun Madam Blanchin tarafından kocasına yazılmış olduğunu anladım. Şöyle diyordu:

*«Sevgili Charles,*

*Madem artık konuşmaya bile tenezzül etmiyorsun, ben de sana mektup yazmaya karat verdim. Bu hayatın artık böyle devam edemeyeceğini kafi surette bilmelisin. Beni bu kadar aldattıktan ve herkese karşı gülünç duruma düşürdükten sonra, üstelik bir de arkamdan vuruyorsun. Bu mektubu da. herşeye rağmen, artık yeter diye bağırmak için yazıyorum. Eğer derhal özür dilemezsen, boşanacağım ve buradan ayrılırken sana söyleyeceğim son söz şu olacaktır:*

Kâğıt bittiğinden yazı burada kesiliyordu. Evvelâ, zavallı kadın, mektubunu başka bir sahifede devam etmiştir, diye düşündüm ama biraz yakından tetkik edince, kâğıdın altının muntazam bir şekilde kesilmiş olduğunu gördüm.

Mektubun geri kalan kısmının ne olduğunu artık bildiğimden, onu hemen tamamladım. Germaine Blanchin her halde şöyle yazmıştı:

*ve buradan ayrılırken sana söyleyeceğim son söz şu olacaktır:*

*Elveda.*

*Germaine*

Blanchin, karısının kendisine yazdığı mektubun bu son kısmını kesip, onu zehirledikten sonra, işe intihar süsü vermek için yanma bırakmıştı.

Kâğıdı katlayarak, oradaki âlet rafının üstüne koydum. Dalgındım. Belki de, çok çabuk karar veriyordum. Daha dün akşam, bu intihar hâdisesini bile bilmediğim halde, şimdi bunun bir cinayet olduğundan emindim.

Ocağın içine attığım eski gazeteler bir anda parlayarak, kömürlüğü aydınlattılar. Biraz kuru odun ilâve ederek, bunların çıkardığı çıtırtıları dinledim. Bu ateş, nihayet bu ölü eve biraz canlılık getirecekti. Üstüne kömür koymak için odunların iyice yanmasını bekledim. Mektubu düşündükçe, Blanchin'in karısını öldürdüğünden daha da emin oluyordum.

Kendi kendime şöyle dedim: Şimdi polise gider, onlardan Germaine'in bu elveda mesajı hakkında malûmat istersin. Ve sonra... Ve sonra ne? Eski ev sahibinin bir katil olması beni alâkadar etmezdi ki. Her halde Madam Blanchin ölmüştü. Eğer onu kocası öldürdüyse (ve öldürmüştü, çünkü demin okuduğum bir sinir hastasının değil, durumu olduğu gibi açıklayan, mağdur bir kadının mektubuydu) şimdi vicdan azabıyla becelleşiyor olmalıydı... Herhangi bir hâkimin onu mahkûm etmesi sadece çektiği bu vicdan azabından onu kurtarması demekti.

Soba iyice yandıktan sonra, yukarıya çıktım. Çok sakin ve rahattım. Bir cinayet, hakikaten, sadece ortaya çıkarılmadığı zaman insanı tedirgin eder.

Aslında hayatımız bir hiçe bağlıdır. Madam Blanchin yazdığı mektupta son cümleyi aynı satıra sığdıramadığı için hayatını kaybetmişti. Çünkü kader onun o elveda kelimesini yazmasını ve bu kelimenin de tam imzanın üstünde olmasını istemişti.

Bazı insanlar vardır ki, emin olun, bundan daha sudan sebeplerden ölürler.

● ●

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ İKİ

KEŞFETTİĞİM SIR, yalnız yaşayan bir adam için hiç de iyi bir arkadaş olmuyor. Bir kaç gün sonra hakikaten sıkıntıdan patlamaya başladım. İçimden bütün herşeyimi satıp, başka yerlere gitmek geliyordu. 36 yaşında, sapasağlam bir adam, ciğerlerinden hastalanır ve çok iyi bir gelire de sahip olursa, bu şekilde bir hayata uzun müddet dayanamaz. Bu yüzden bir gün traş olurken, lavabonun aynasında kendimi dikkatle tetkik ettim. Tam bir müzmin bekâr havasına girmeye başlamıştım. Yüzümde devamlı yalnız kalmanın izleri gözüküyor; bu, bakışlarımdan ve ağzımın kenarında peydahlanan çizgilerden belli oluyordu. Gözlerimde egoist bir ışık, dudaklarımda acı bir kıvrılma meydana gelmişti.

Bir dostla konuşur gibi kendi kendime nasihat ettim:

— Paul, derenin hayvan leşini sürüklemesi gibi, vücudunu böyle seneler senesi ziyan etmeyeceksin ya. Evlenmen lâzım, aslanım...

Bu fikir bana daima gülünç gelmiştir. Kadınları kullanmasını seviyordum ama cemiyetlerini asla. Evlenmenin ne olduğunu idrak ettiğimden beri, bunlardan bir tanesiyle hayatımı birleştirmek düşüncesi bana hep korku verirdi. Zaten bendeki bu kadın düşmanlığı, Blanchin'e, sarkık yanaklı katile gösterdiğim müsamahayı açıkça izah etmiyor muydu?

Tuvaletimi tamamladıktan soma, üstüme spor bir elbise giyerek piyanonun basma oturdum. Kalitesiz bir piyanist olmama rağmen, gençliğimde bazen romen parçaları bestelemişimdir. Bir saate yakın parmaklarım tuşların üzerinde dolaştı. Sonra, aletin kapağını kapayıp, mafsallarımı çıtırdatarak kalktım.

Evlenecektim. Kararım kesindi. Çünkü bu evin bir kadına benden çok ihtiyacı vardı.

Büyük salonda, sanki bu mevzuda binanın da fikrini alacakmışım gibi durarak:

— O halde ne yapmamız lâzım, diye fısıldadım.

Etrafımdaki eşyalar sanki bu kararımı tasvip ediyorlarmış gibi bir his vardı içimde. Möbleler, bir kedin tarafından üstlerindeki tozun alınmasını istiyorlar; mutfak, bir ahçının özlemini çekiyordu... Ve kömürlükten çatı arasına kadar eve hâkim olan sessizlik, ince bir ses ve bu sesle söylenen şarkıları bekliyordu.

Düşünmeye başladım. Bu işe girişirken acele etmemek lâzımdı. Genç bir kızla evlenirsem, ondan çocuklarım olabilirdi. Ayrıca bunun daha da beteri: Ona âşık olmam mümkündü. Bana aslında bir eş'den ziyade, bir arkadaş lâzımdı. Orta yaşlı, sakin, düşünceli, kendisiyle yatağımı paylaşabileceğim bir kadın...

Bu vakur şahsı zihnimde apaçık bir şekilde canlandırabiliyor; ondan, çok nezaket, biraz akıllılık, son derece müsamahakârlık ve biraz da sevgi bekliyordum.

Bu karar beni son derece neş'elendirdi.

Valentine'in dükkânındaki masalardan birine otururken, hafif bir sesle şarkı bile mırıldanıyordum.

— Hayret, dedi, bugün hayatınızdan çok memnunmuşsunuz gibi bir haliniz var.

— Evet... Aziz dostum ,size yakında evleneceğimi bildiririm.

Diline yeni bir mevzu dolayacağından memnun olmakla beraber, biraz da devamlı bir müşterisini kaybetmekten duyduğu üzüntüyü belli ederek yanına oturdu.

— Siz, evleneceksiniz ha?

— Evet. Bu sabah karar verdim...

— Ah. O halde bütün kalbimle tebrik ederim.

Müteessir bir tavırla başını önüne eğdi.

— İsmi ne?

— Bilmem.

O zaman kendisiyle alay ettiğimi sanarak:

— Bilmiyor musunuz? dedi.

— Evet... Bir hanım seçmem lâzım...

— Ah, güzel... Çünkü şu anda evlenebileceğiniz bir hanım mevcut değil.

— Hayır... Burada sizden başka hiçbir kadınla münasebetim yok. Hatta daha ileriye gidiyorum: şimdiye kadar Fransa'da hiçbir kadın arkadaşım olmadı, bir manada tabiî.

Bu lâfım onu güldürdü. Evlenmeye ait bu projemi saçma bulmağa başlamıştı.

— Müstakbel gelini ormanda aramayı düşünmüyorsunuz ya?

— Ben de şüphedeyim. Galiba başka arayacak yerim de yok.

— O halde ne yapacaksınız?

— Acaba bir ilân versem...

— Ne?

— Bu gibi ilânları kabul eden gazeteler var... Binlerce cevap alacağıma dair bahse girerim.

— İki bin tane bile alırsınız, zavallı küçüğüm fakat size cevap verecek olanlar sadece ya evde kalmış ihtiyar kızlar veya çocuklu annelerdir. Normal kadınların kendilerine koca bulmak için ilâna ihtiyaçları olacağını zannetmem. Küçük ilânlar. Size soruyorum... Ben, küçük ilânlar vasıtasıyla inek bile satın almam, Mösyö Paul.

— İyi ama ben inek satın almıyorum, Valentine. Şimdi sahibi olduğum evi de yine bu ilânlar vasıtasıyla aldığımı hatırlatırım. Bu sistemle ideal kadını bulmamam için bir sebep yok...

Elbisesinin koluyla burnunu sildikten sonra yumruğunu masaya şiddetle indirdi.

— İdeal kadın diye birşey yoktur...

— Doğru, Valentine, yalnız her erkeğin hayalinde ideal bir dişi vardır... Ben de benimkine yaklaşan bir tanesini arayacağım.

— Size gülecekler, dedi şişman kadın.

Belki de söylediği hakikatti, kimbilir.

Nihayet malûm ilânı yazmak için masa başına oturduğum zaman, durumu böyle birkaç kelime içinde hülâsa etmenin ne kadar zor birşey olduğunu anladım.

Zeki ve aklı başında bir kızın dikkatini çekebilmesi için ilânımın mümkün olduğu kadar orijinal birşey olmasını istiyordum. Epey kâğıt parçaladıktan ve bir hayli müsvedde yaptıktan sonra, nihayet şöyle bir şey yazmaya muvaffak oldum:

*«40 yaşındayım (mahsus yaşımı büyütmüştüm) ve müstemlekelerden geliyorum. Solonya'da bir evim ve iyi bir gelirim var. Eğer aradığım evsafa uygun bir eş bulursam, onunla evleneceğim. 40 yaş civarında olması tercih edilir. Fotoğraf gönderin.»*

Mesajımı civardaki kasabanın posta kutusuna atarken kendimi, bir adada yalnız başına kalmış ve şişenin içine imdat yazılı bir kâğıt koyup,

bunu denize bırakan bir kazazedeye benzetiyordum.

Yazı tura atarak kaderimle oynamak bana bir çeşit zevk veriyor, ve bir kadına sahip olmak fikri, beni son derece cezbetmeye başlıyordu. Müstakbel eşim için kendimi, kibar davranmalara, çiçek buketlerine, sandal veya ay ışığı gezintilerine alıştırmak istiyordum.

Şimdi artık geriye cevaplan beklemek kalıyordu.

Ve bu cevaplar geldi.

Evvelce zannettiğim gibi, ne bin, ne beş yüz, ne yüz ve ne de on taneydiler; fakat sadece dokuz. Bundan da evlenmek isteyen kadınların zannedildiği kadar bol olmadığı neticesini çıkarmak mümkündü.

Sekiz mektuptan fotoğraf da çıktı. Bunlar iyi zaviyeden çekilmiş olmalarına ve bütün modem tekniğe rağmen, kadınların kusurlarını kapatmağa hiç muvaffak olamamış resimlerdi, önümdeki zavallı suratlan görünce bütün hevesim söndüğünden mektupları okumadım. Yalnız dokuzuncuyu merak ederek açtım, çünkü bundan fotoğraf çıkmamıştı.

*«Mösyö,*

*Mektubuma herhalde alışılmış formülle, yani «bugün çıkan ilânınız dikkatimi çekti...» diye başlamam lâzım ama böyle yapmıyorum, çünkü beni sadece eğlendirdi. Bu cevabı da, sizi son derece spiritüel bir adam olduğunuzu zannettiğim için yazıyorum. Zamanımızda bu meziyete sahip insan o kadar az ki, böyle birisiyle hayatımı seve seve paylaşırım. Sizin de aynı fikirde olduğunuzdan şüphe etmiyorum.*

*Aramızdaki muhtemel bir buluşmanın bütün zevkini yok edecek bir fotoğraf göndermeye lüzum var mı?*

*Eğer beni görmek istiyorsanız: Madam Grisard, Four postahanesi, Paris, postrestant adresine yazın.*

*Bana, herhangi bir yerde, randevu verebilirsiniz; serbestim.*

*Samimiyetime inanacağınızı ümit ediyorum.*

*Hürmetler.*

Ve altında ince uzun bir imza.

Mektubu bir kere daha okuduktan sonra, en iyi kalemimi alarak cevap yazmak için masanın başına geçtim.

*«Madam,*

*Madem silahları seçme hakkını bana veriyorsunuz; sizi, gelecek Çarşamba günü, saat 8 de, Flore'da bekliyeceğim. Kendimizi belli etmek için bir işarete lüzum yok değil mi? Eğer buluşamazsak, zaten bu, birbirimiz için yaratılmamış olduğumuzu gösterir.*

*Paul Dutraz*»

İnsanın, istikbalini bu kadar soğukkanlılıkla neticeye bağlamak istemesi çok zevkli birşey oluyor, inanın.

• •

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ÜÇ

MİNA, FLÖRE PASTAHANESİNE girdiğim zaman gözüme çarpan ilk insan oldu.

Salonun sonunda bir masaya oturmuş, etrafına sabırlı ve çok meraklı olmayan gözlerle bakıyordu. Önünde bir bira şişesi görünce epey şaşırdım. Fransa'da bu bir erkek içkisi olduğundan, birayı içen kadınlar parmakla gösterilecek kadar azdır. Kadına bakmaya cesaret edemediğimden, hayvan gibi, gözlerimi şişeden ayıramıyordum.

Daha pastahaneye girerken aldanmadığımı anlamıştım. İçeri giren herkesi görebilmek için stratejik bir yere oturmuştu. Ve bundan başka onda derhal göze çarpan birşeyler vardı.

Masasına doğru yürüdüm.

Sonra onu dikkatle tetkik ettim. Benim düşündüğüm kadınla en ufak bir alâkası yoktu. Ben, kara, kuru, erkeğimsi tavırlı, kuvvetli ve köşeli bir çenesi ve sivri burnu olan bir kadınla buluşacağımı tahmin ediyordum. Halbuki şimdi karşımda, gri saçlı, çerçevesiz gözlükleriyle kibar ve ince yüzlü bir kadın vardı. Ve bu ağarmış saçlara ve gözlüklere rağmen onu genç gösteriyordu. Yüzünde en ufak bir kırışığa rastlamak imkânsızdı. Ayrıca bu ciddî tavırlı hanımda, ne bileyim, hakikî şahsiyetine uymayan bir hava vardı sanki. Son derece muntazam bir vücudu olduğu halde, bunu belli etmek istemediği anlaşılıyordu... Üstüne, koyu gri bir tayyör, dantelli bir bluz ve başına da siyah, küçük bir şapka giymişti. Saçlarım boyatıp, biraz makyajla çok daha genç gösterebileceği halde nedense yaşım saklamamayı tercih ediyordu. Onu yazı tura oynayarak kazanmıştım. Ne garip değil mi?

Altıma bir sandalye çekerek:

— Müsaade eder misiniz? dedim.

Benden çok daha fazla şaşırmış görünüyor ve yüzümü dikkatle tetkik ediyordu.

— Ve işte, diye içimi çektim, benim... Ve siz... sizsiniz... özür dilerim, hareketlerim size acaip görünebilir ama bu şekilde buluşmalara alışık

olmadığım için...

Gözlüklerini çıkarınca, yüzü birden gençleşti, hatta aydınlandı.

— Fakat siz çok gençsiniz, dedi.

— 36 yaşındayım...

— Halbuki verdiğiniz ilânda...

— Orada öyle yazmayı tercih ettim. Mamafih bu pek de yalan sayılmaz...

— Sahi mi?

— Evet.

— Yanılıyorsunuz herhalde. İhtiyar ruhlu bir adam dikkati üzerine çekmeyi istemez, bu da onun olgunluğunu gösterir.

— Hay Allah, daha şimdiden felsefe mi?

— Ben sizden daha yaşlıyım, diye mırıldandı...

— Ne kadar olduğunu sorabilir miyim?

— Altı yaş büyük...

— 42.

— Evet.

— İmkânsız... Sizi görenler ancak...

— Etrafımdakilerin ne düşündüğü beni alâkadar etmez ki... Hakikî yaşım bu. Zaten karı koca arasında 6 yaş farkı normaldir, tabiî yaşlı olan erkekse... Bu durumda... Yâni bizim durumumuzda maalesef bir uygunsuzluk mevcut.

— Yanlış.

Bu kelimeyi o kadar şiddetli haykırmıştım kir mahzun mahzun gülümsedi.

— Bu doğru değil. Benden daha genç gösteriyorsunuz. Tersine bu farkı, aramızda bir eşitlik meydana getirdiği için tercih ederim.

— Hangi eşitlik?

— Hiç mecmualarda, erkeklerin kadınlara nazaran daha uzun ömürlü olduklarına dair bir yazı okumadınız mı?

Bu lâfım onu neş'elendirdi.

— Daha oraya gelmedik.

— Hayır, bereket versin... Fakat kafanızdaki bu kötü fikri yoketmek istiyordum.

Ona baktıkça daha çok hoşuma gidiyordu. Bu kadının son derece kuvvetli bir cazibesi vardı. Beni şaşırtıyordu. Ona ait herşeyi öğrenmek istiyor fakat bir taraftan da bundan korkuyordum.

Birbirimize o zamana kadar geçen hayatımızı anlattık, ikimiz de; mümkün olduğu kadar sade ve bir hikâyenin özetini çıkarır gibi... Ve ilk defa olarak benimkinin ne kadar boş ve manasız geçmiş olduğunu anladım: Nazlı bir çocukluk devri, üniversite tahsili, otomobil kazasında ölen bir aile, Kuzey Afrika'da, bir müstemlekede, yüzbaşılık sıfatıyla bulunuşum, sonra, yine Afrika'da, Oubangui Chari'ye mühendis olarak tayinimin çıkışı ve nihayet, bir doktorun karaciğerimin röntgenini aldıktan sonra, kat'î surette Fransa'ya dönmem lâzım geldiğini açıklaması...

Sanki çok beğendiği bir aletin, kullanılış şeklini tarif ediyormuşum gibi, kelime kaçırmayarak beni dikkatle dinledi.

Onun koyu lâcivert gözlerini, gösterdiği alâkadan büzülmüş dudaklarını seviyordum. Onun, gri saçlarını seviyordum. Onun, gizli bir melankolinin hâkim olduğu genç suratım beğeniyordum.

— İşte, diye mırıldandım. Neticede bundan daha basit bir hayat hikâyesi olamaz, görüyorsunuz...

Bana garip bir tavırla güldü.

— Herkesin hayatının, Marco Polo'nunkine benzemesi şart değil ki... Hatta benimki, sizinkinden daha da şematik: Annem ve babam, ben daha bebekken ölmüşler. Teyzem tarafından büyütüldüm ama o da çok kötü karakterli olduğundan, yanından ayrılmak için, 18 yaşında evlendim.

Fakat, böylece de mes'ut olamayarak, oğlum doğduktan iki sene sonra boşandım.

Bu son cümlesi bende, kafama bir kova soğuk su boşaltılmış gibi tesir uyandırdı. Bir erkek çocuk. Ben ki, çocuklardan nefret ederim... Ben ki, sırf çocuğum olmasın diye, olgun bir kadınla evlenmeyi düşünüyordum.

Şaşkınlığımı farketti. Hey Allahım, farketmemesine imkân yoktu zaten. Hislerimi gizliyemiyordum ki.

— Sukutu hayâl mı? diye yavaş ve tabiî olmasına dikkat ettiği halde, inkisara uğradığını belli eden bir sesle mırıldandı.

— Beni affedin, kendimi baba olmaya hazır hissetmiyordum da...

— Oğlum 23 yaşındadır...

— Ne?

— Evlendikten bir sene sonra doğdu. O halde hesaplayın işte: 18, bir sene daha 19. 19 ve 23, 42 etmez mi?

Bu hiç bir şeyi halletmiyordu.

«Aklım başına topla, Paul diye düşündüm. Daha 36 yaşında, bir müddet sonra büyük anne olacak bir kadınla evlenemezsin ya?...»

Bu çok gülünç ve hatta biraz da garip bir durumdu.

— Zannediyorum buraya kadar boşuna geldiniz değil mi? diye mırıldandı. Bu akşam bir tiyatroya gidin bari, hiç olmazsa gününüzü ziyan etmemiş olursunuz.

Omuzlarımı silktim... Şimdi bütün bunların hiç mühim olmadığını söyleyip, ayaklarımın ucuna basarak buradan kaçabilirdim ama karakterim böyle birşey yapmaya müsait değildi.

— Hakikaten, dedim, bu hiç aklıma gelmemişti... Düşünmem lâzım...

— Pekâlâ, düşünün...

Biraz kırılmışa benziyordu ve bu da gösterdiğim reaksiyon yüzünden değildi, çünkü bana hak veriyordu. Fakat «düşünmem lâzım» diyerek korkunç bir kabalık yapmıştım.

Kırdığım potu hiç olmazsa biraz tamir etmek için:

— ...Çünkü bu mevzuda belki sizin de arzu etmiyeceğiniz bir durum var, diye ilâve ettim. Nihayet benimle Ronchieu'de inzivaya çekilmek hoşunuza gider mi bilmem?

Cevap vermedi. Sessizlik bizi uyuşturuyordu. Halbuki ikimizin de buna ihtiyacı vardı...

Pastahanede pek öyle bir kalabalık göze çarpmıyordu. Müşteriler, güneşten faydalanmak için terasta oturmayı tercih etmişlerdi.

— Evli mi?

Bunu nasıl söylediğime ben de şaştım. Herhalde düşündüklerim ağzımdan kaçmıştı.

— Hayır... Akademide talebe...

— Ve...

Bu ikinci soruyu sormakla kabalığımı tekrar belli etmekten korkuyordum.

Fakat bu kadın güzel olduğu kadar, akıllıydı da.

— Evet, diye içini çekti, benimle beraber oturuyor. .. Bunu ben istedim, çünkü, artık büyük anne olacağım zamanın yaklaştığını hissediyorum. Böylece oğlumdan zaten ayrılmak mecburiyetinde kalacağım. Karakterim icabı, gelinimin yanında sığıntı gibi olmayı hiçbir zaman arzu etmem çünkü.

Bardağı dudaklarına götürüp, dudak boyasının çıkmasını istemeyen kadınlar gibi, dikkat ederek birasını içti. Halbuki ruj sürmemişti. Kendi hesabını masanın üzerine bırakarak:

— Pekâlâ, şu halde size şimdilik Allahaısmarladık demem lâzım geldiğini düşünüyorum... Neticede, bu karşılaşmamızdan memnun oldum; istesek de istemesek de, küçük bir maceraya atıldığımızı itiraf edelim ve gayeye ulaşılmasa bile, böyle maceralar kadınları daima cezbetmistir.

Ayağa kalktı. Ben, hâlâ oturmakta devam ediyor ve ona bir tatlı su balığı gibi salak salak bakıyordum.

— Hey, diye bağırdım, biraz bekleyin...

Masanın yanında hareketsiz kaldı. Tayyörünün eteği bol olmakla beraber, yine de kalçalarının bütün güzelliğini ve yuvarlaklığım saklıyamıyordu. Ben de aceleyle kalktım. Bir kere giderse onu bir daha göremiyeceğimi anlamıştım ve ister inanın ister inanmayın, bu düşünce birden bana tahammül edilmez geldi.

Bir haftadanberi, yüzünü bile görmediğim halde, sadece yazısından tanıyarak onu düşünmüştüm. Ve simdi...

Şimdi, güzel ve kibar, karşımda duruyordu... Aynı zamanda, sakin, emniyet verici ve biraz endişeli... Gri saçlarına, sade kıyafetine ve yetişkin oğluna rağmen, tam manasıyla bir kadındı... Karanlıkta, herkesin düşüncesine aykırı olan, fakat aydınlıkta, insanı zevkten mestetmek için yaratılmış bir kadın...

Onu kollarınım arasına alsam, acaba ne hissederim diye kendi kendime sordum. Dolgun bir vücudu ve bu vücudun tanımak için can attığım bir sıcaklığı vardı.

— Gitmeyiniz...

— Ama...

— Oturun.

Oturarak, lafımın gerisini bekledi. İnisyatifi ele almam için birşeyler söylemem lâzımdı.

— Bu akşam, yemeğe gideriz... O da beraber gelsin. Birbirimizi tanımamız lâzım geldiğini zannediyorum.

— Nasıl isterseniz?

— Siz ona bu mevzuda birşey söylediniz mi?

— Eski bir arkadaşımın, evvelce yerleştiği koloniden döndüğünü söylemiştim. Zaten...

Zemini hazırlamıştı. Başka birşey sormadım.

— Çıkalım...

— Nereye gideceğiz?

— Ben de bilmiyorum... Fakat daha hiç caddede yanyana yürümedik...

— Hakkınız, var, diye mırıldandı.

Hesabımızı ödedim ve Saint Germaine bulvarına çıktık.

Dışardaki kaynaşma beni biran için ambale etti. En son gelişimde burada, daha az zenci, daha az kalabalık ve daha az otomobil vardı... Bu kükreyen kalabalık bana biraz korku veriyordu. Bu keşmekeşi gördükten sonra, akşam gazetelerinin sık sık katastroflardan bahsetmemesi imkânsızdı tabiî.

Saint Michel istikâmetinde bir yüz metre kadar yürüdük.

— Memnun kaldınız mı? dedi.

Durdum:

— Sizin küçük adınız ne?

— Aslında Anne Marie Grisard, fakat arkadaşlarım beni Mina diye çağırırlar.

«Bu «çağırırlar» lâfım beğenmedim. Daha şimdiden onu kıskanmaya başlamıştım herhalde... Mina. Bu belki gülünç bir isimdi ama ona iyi gidiyordu.

• •

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ DÖRT

ADI Dominique'di ve onun da, annesi gibi, benim tahayyül ettiğim insanla alâkası yoktu. İri yarı, bodur, alnına düşmüş sarı perçemleriyle samimî yüzlü, çenesinin sert bir ifadesi olmakla beraber neş'eli bir delikanlıydı bu.

Böyle bir tasvirden sonra onu, kareli gömlek, deri pantolon giymiş bir asi genç zannetmeyin. Üstüne, koyu mavi renkte bir yün kazak, siyah pantolon ve deve tüyü çok şık bir ceket giymişti. Biraz züppe görünüşlü, fakat, aynı zamanda sempatikti de. Ben bir «yaramaz velet» den korkmuştum ama simdi karşımda sevimli olmakla beraber, kendini beğenmiş bir genç adam vardı.

Mina, bizi tanıştırdı ve birbirimizi, daha hiç karşılaşmamış iki boksör gibi belli belirsiz bir itimatsızlıkla süzdük.

Ona elimi uzatarak:

— Memnun oldum, diye mırıldandım.

O da beni tetkik ediyordu.

— Annemin şu meşhur arkadaşı sizsiniz demek? Bana son günlerde sizden çok bahsetmişti...

Mina, kızararak, bakışlarını benimkilerden kaçırdı.

Belki sersemce birşeydi ama daha tanımadan benden bol bol bahsetmiş olmasına son derece sevindim.

— Demek Afrika'dan geliyorsunuz...

— Evet...

— Değer mi?

— Hangi bakımdan?

— Bir ressam için, oraya gitmek?

— Oh, hayır: renkler çok canlı... Ve altında Tanrının imzası var, anlatabiliyor muyum? Bunların yanında Van Gogh'un kullandığı renkler çamur gibi kalıyor...

Kahkahalarla güldü.

— Resim sever misiniz?

— Resmine göre değişir... Benim için birşeyler ifade etmesi lâzım. Zaten iyi boyanmış bütün tualler güzel demek değildir.

— Size benimkileri göstereceğim...

— Memnun olurum...

Champ Elysees’deki büyük lokantalardan birine gittik. Konuşma mevzuunu ortaya hep Dominique atıyordu. Ben yalnız ona cevap vermekle yetiniyordum, ammesi de sadece bizi dinliyordu .

Yanyana oturmuşlardı ve bir anne oğul’dan ziyade, iki kardeşe benziyorlardı.

Tabiatiyle resim mevzuunda, fakat kendisinin henüz iyi bir ressam olmadığını belli ederek konuşuyordu.

Bir ara, vaziyetimizi düşünmek için dalınca, konuşmanın ucunu kaçırdım. Hayat, insanın karşısına hakikaten garip durumlar çıkarıyor. Bu büyük lokantada, daha sabahleyin tanımadığım bir kadın ve bana durmadan Braque’in modem ekol üzerindeki etkisini anlatan bir oğlanla beraberdim. Ve daha garibi, kadını la evlenip, bu kocaman, sarışın delikanlının üvey babası olmayı düşünüyordum.

Ortaya çöken sessizlik beni uyandırdı. Dominique gülerek bana bakıyordu. Samimî bir tonla:

— Başka şeyler düşünüyorsunuz, dedi.

— Doğru, özür dilerim. Ben...

— Siz?

Gri saçlı kadına baktım. Zarif gözlüklerinin arkasından, bakışlarını benden ayırmamıştı.

— Bunu biran evvel öğrenmeniz lâzım Dominique. Eğer kabul ederse, annenizle evlenmek niyetindeyim...

Gülümsemesi kesilerek biran hareketsiz kaldıktan sonra, başını Mina’ya çevirdi.

— Doğru mu?

Mina halâ bana bakmakta devam ediyordu. Maksadımı böyle aniden ortaya atışım onu şaşırtmıştı herhalde.

— Evet, Dominique, doğru...

Etrafımda bir yerde gizli alarm zillerinin ahenkle çınlamaya başladığım hissettim. Zannederim bu, isyan eden benliğimin bir gösterisiydi.

Dominique bardağındaki şarabı bitirdi. Onu, gözlediğimizi hissediyordu ve bu dikkat onun rahatını kaçırıyordu.

— Pekâlâ, diye homurdandı. Bana öyle bakmayın, sanki tasvibimi bekliyormuşsunuz gibi...

Başımı salladım.

— Ama tabiî bekliyoruz.

— Hayret, bunda herhalde bir yanlışlık olacak; ben onun babası değil, oğluyum.

— Evet ama evlâdın tasvibi, bir babanınkinden daha mühimdir.

— Vay, vay. Annemin de nihayet bir kadın olduğunu kafama sokmak için ne büyük lâflar bunlar. Pekâlâ, anlaştık, evlenin ve mes’ut olun. Sonra bana bir de küçük kız kardeş yaparsınız.

Mina, sadece oğluna bakmakla yetindi. Sonra kızarıp, kekeleyerek:

— Sürpriz yapmak istemiştik, anlıyor musun? dedi.

— Evet anlıyorum...

Bardağını tekrar şarapla doldurup, ilâve etti.

— Beni büyüttün ve bu yüzden hayatını mahvettin... Hayır, itiraz etme, bunu gayet iyi idrak ediyorum... Şimdiye kadar örnek bir anne olduk... Artık biraz da kendini düşünmek istemen normaldir, üstelik halâ genç ve güzelsin...

— Oh, Dominique, diye itiraz etmek istedi.

— Ama söylediklerim doğru. Değil mi, Mösyö Dutraz?...

Kahkahalarla güldüm.

Ve bu şekilde herşey kararlaştırılmış oldu. Aynı akşam tarihi tespit ettik ve, üç hafta sonra, Saint Germaine evlendirme dairesinde onunla nikâhtandım.

Bu arada, Ronchieu’ye gelmek istemedi. Ona evimi göstermek arzusunda bulunduğum zaman:

— Ben bir bina ile değil, bir erkekle evleniyorum, dedi. Eğer isterseniz, Paul, bu bizim halayımız olur.

Öyle de oldu zaten. Bir sabah, şahit olarak, evlenme dairesinin iki memurunu yanımıza oturtup, nikahlandık. Dominique bu seremonide bulunmamayı tercih etmiş, bir gün evvel, bizi dönüşünde ziyaret edeceğini vaadederek, İtalya’ya doğru seyahate çıkmıştı.

Yokluğunun Mina’yı üzeceğini zannetmiştim ama aksine o buna memnun olmuşa benziyordu.

Çok heyecanlanmıştı ve derhal Ronchieu’ye hareket etmemizde ısrar etti.

Ve nihayet otomobilde yanına oturduğu zaman, kafamın kırılması için gezegenler arası bir füzeye yerleştirilmişim gibi bir ruh hali içindeydim. Şimdi artık meşru bir karım vardı ve benim küçük, egoist hayatımda çok mühim değişiklikler olacağa benziyordu.

Mina, birgün evvel, eve bavul dolusu eşya göndermiş ve möblelerini oturdukları küçük apartman katında oğluna bırakmayı tercih etmişti. Doğrusu ben de bundan daha alasını isteyemezdim. Çünkü onun, geçmişini hatırlatan bütün eşyalarını terketmesi, benim işime gelirdi.

Tabiî, şimdiye kadar, değişik kadınlarla kaçamaklar yaptığım olmuştu. Bu yalnız sevişme anlarında beni memnun ederdi, hemen arkasından, onu başımdan savamayacağım diye büyük bir paniğe kapılır ve ondan sonra da bir fırsatım bulur paçayı kurtarırdım.

Şimdiki evlenmemiz de bir kaçamağa benziyordu. Fakat artık bundan kurtulmak imkânsızdı. Geri kalan hayatımızı beraber tamamlayacaktık mecburen.

Pithiviers’ye kadar üç kelime bile konuşmadan geldik. Karım, yanımda, hareketsiz manzarayı seyrediyor, ben ise arabayı kullanmakla meşgulmuşum gibi görünüyordum.

Şehirden çıktık ve ben o zaman saat’in öğleyi geçtiğini ve acıktığımızı farkettim.

— Birşeyler yemek için burada duralım mı?

— Nasıl isterseniz...

Bütün duvarları sarmaşıklarla kaplı bir kır lokantası bulup, arabayı onun daracık avlusuna park ettim. Bu, binlerce benzeri olan, tabelâsı gotik yazılarla yazılmış, içi otomatik sandviç makineleriyle dolu bir yerdi.

Mina oturdu. Ben onun karşısına geçmek istedim ama yanına bir sandalye çekerek:

— Yanıma gelin, daha iyi, Paul..., dedi.

Tereddüt ettim. Kendi kendime bunun bir davet mi, yoksa bir emir mi olduğunu soruyor, parmağımı daha şimdiden çarka kaptırmak istemiyordum. Fakat bana o kadar tatlı baktı ki, kendimde karşı koyacak kuvveti bulamadım.

Gri renkli, yünlü kumaştan bir rob ve onun üstüne de yine aynı kumaştan bir manto giymişti. Dudaklarını çok hafif boyamış ve yanaklarına biraz pudra sürmüştü. Hakikaten çok genç gösteriyor, sanki kendisine bir sınıf dolusu talebeye emanet edilmiş sert görünmeye gayret eden bir hocaya benziyordu.

İki porsiyon sülün kızartması' ısmarladık.

Mina, tabağına eğilmişti. Sıcak yemekten çıkan dumanlar gözlük camlarının buğulanmasına sebep olduğundan, silmek için onları çıkarınca, hayretten bir çığlık attım.

— Gözlüksüz, on yaş daha genç gösteriyorsunuz, Mina...

— Ne yazık ki...

Elinden gözlükleri alarak, komiklik yapmak için burnumun üstüne yerleştirdim.

Telâşlı bir hareketle üstüme atlayıp, onları kaptıktan sonra:

— Saplarım kanırtacaksınız, diye itiraz etti.

— Mina...

Tekrar eski sakin ve ciddî halini bulmuştu.

— Evet, Paul?

— Gözlüğünüzün camları, görüşü değiştirmeyen adî camlar...

— Hayır, bunlar miyop veya hipermetrop merceği olmadığı için size öyle gelmiştir. Aslında, bozukluk alt tabakalardan birindeymiş. Eğer bir saat gözlük takmasam, gözlerim kan çanağına döner. Böyle olmasını mı arzu ediyorsunuz?

Kendimi gülmeye zorladığım halde bunda muvaffak olamadım. 'Neticede size şunu söyleyeyim: ne yapacağımı bilmiyordum. Müşfik koca pozu takınmak bir işime yaramazdı, çünkü, tanışmamız çok garip bir şekilde meydana geldiğinden, halâ senli benli olamamıştık. Diğer taraftan, aşırı derecede kasıldığımdan —bunu hissediyordum— bir çobana benzediğimi söyleyebilirim.

Yemek yediğimiz müddetçe çok az konuştuk ve bunun için esaslı bir mazeretimiz vardı: etin çok lezzetli oluşu. Yalnız arabaya dönerken, epey şeyi hal yoluna koymam lâzım geldiğini bir kere daha hissettim.

— Mina birşey söyleyeceğim...

Başını salladı.

— Lüzum yok, Paul, anladım...

— Neyi anladınız?

— Düşündüklerinizi... Paris’den hareket ettiğimizden beri kendi kendinize benimle evlenmekle ne kadar budalalık ettiğinizi telkin ediyorsunuz. Eğer kalbinizin sesini dinleseydiniz, beni çoktan yolun kenarına bırakırdınız, değil mi?

— Değil, Mina... Düşündüklerim bunlar değil...

Alınma vurdum.

— Beni anlayınız. Sizinle evlendiğime pişman değilim. Yalnız, bilmiyorum... Ne yapacağımı bilmiyorum... Aramızda öyle bir soğukluk var ki...

Bir müddet hiç konuşmadan durdu.

— Pekala, Paul, ayrı odalarda yatarız...

Beni yanlış anlıyordu. Bir karanlığın içine yuvarlandığımı zannettim.

Arabayı yolun kenarına çekerek aniden durdurdum.

— Aptal, demek istediğim bu değil... Ben... aksine, ben...

Bir anda, dudaklarım onunkilere yapışmış vaziyette kanepenin üzerine yıkıldığımız zaman, elim eteklerinin altında dolaşıyordu.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ BEŞ

SİZE EVLENMEMİZİ TAKİP EDEN günlerden bahsetmeyeceğim. Hiç olmazsa hepsinden. O kadar harikuladeydiler ki, onları hayatım boyunca unutabileceğimi zannetmiyorum.

Uzun uzun düşündükten sonra mantık izdivacını aşk izdivacına tercih eden beni, hangi noktada realitenin bu ilk arzumdan uzaklaştırdığım şimdi görüyorum. Mina, itidalli ve sakin görünüşünün altında hayatımda o zamana kadar rastlamadığım derecede ateşli bir kadındı. Münasebetlerimiz beni deli edecekti. Yumuşak, yakıcı, şehvetli ve her seviştiğimizde beni, zevkin erişilebilecek en yüksek noktasına ulaştıran bir genç kız vücuduna sahipti.

İstemeyerek, daha doğrusu, bu şekilde olmasını aklımdan geçirmediğim halde, mükemmel bir izdivaç yapmıştım. Eğer evlilik hayatı buysa daha önce bunu düşünmediğim için ne kadar kaim kafalı bir aptal olduğumu kendi kendime tekrar ediyordum.

Şişman Valentine, —biz arada sırada hava almak bahanesiyle ona gitmekte devam ediyorduk— artık evlenme mevzuunu açmıyordu. Kehanetinde ağır bir şekilde yanıldığını anlamak onu incitmişti zannederim.

Dükkânına kadar yaptığımız yürüyüşler yegâne gezintimizi teşkil ediyordu. Zamanımızın onda dokuzunu beyaz evde, eşyaları, hakikaten tam bir itimat beslediğim Mina'nın zevkine göre yerleştirmekle geçiriyorduk. Fakat bunların arasında da bizi en çok ilgilendiren yataktı. Sabah ve öğleden sonra'nın büyük bir kısmında yatakta kalıyorduk. Anormal saatlerde yemek yiyor, bazı ikindi vakti veya gecenin geç saatlerinde kendimize ziyafet çektiğimiz oluyordu. Hayret verici bir yaşama tarzımız vardı. Mina'sız üç dakika bile yalnız kalamıyordum. Onu durmadan kucaklamak, kollarımın arasına alıp, kulağına saçmalıklar fısıldamak istiyordum. Çok ateşli mizacına rağmen, yeni reşit olmuş bir genç kız kadar hayalıydı. En hararetli sevişme anlarımızda bile, kanımı kamçılayan bir şekilde itidalini muhafaza ederdi.

Bu böylece tam dokuz gün devam etti. Ve nihayet oğlundan o mektubun gelmesiyle, sanki cereyanı kesilmiş bir dönme dolabın aniden durması gibi bu sihirli günler de bitiverdi.

Herşeye rağmen iyi niyetle yazılmış bir mektuptu bu. Delikanlı bize saadetler diledikten sonra İtalya'dan döndüğünü bildiriyor ve ayağı burkulduğundan evden çıkamadığını dolayısiyle söz verdiği halde bizi ziyarete gelemeyeceğini esefle belirtiyordu.

Bu karımla olan münasebetlerime bir soğuk duş tesiri yaptı. Mina, daha beterinden korkan şaşkın bir anne oluvermişti.

— Şehre dönmeliyim, dedi.

— Fakat sevgilim, onu görmeye beraber gideriz...

Gizlice, akan bir göz yaşını sildi.

— Sadece görmek kâfi değil, Paul. Düşün ki; yaralı ve evde yalnız...

Ona bu mevzuda üzülmemesini çünkü Dominique'in, iyileşmesine yetecek kadar parayı Akademiden temin etmiş olacağım zannettiğimi söylemek istedim ama belki bu düşüncemi yanlış anlar diye vazgeçtim...

Derhal hareket ettik. İki saat sonra da apartmana varmıştık. Kapı kilitli değildi ve üzerine «zili çalmadan giriniz» diye bir kâğıt asılmıştı. Biz de öyle yaptık.

Dominique yalnızdı. Üstünde bir robdöşambr, şezlongda oturmuş, resim çiziyordu. Topuğu sıkıca sarılmış olan sol ayağını bir pufun üzerine koymuştu.

Bizi görünce elindeki eskizi yere düşürdü.

— Hele hele, diye mırıldandı. İşte bizim çifte kumrular.

Mina, ağlayarak ona sarıldı. Ben ise çok sıkılmıştım. Şu çocuk halayımızı mahvetmişti. Fakat yine de ona karşı iyi davranmalıydım.

— Ne oldu sana böyle, Dominique?

— O kadar mühim değil canım... Trenden inerken ayağıma kramp girdi, düştüm ve işte neticesi...

Onu öldürebilirdim. Fakat herşeye rağmen sempatikti... Bana samimî bir şekilde ve biraz da meyus gözlerle bakıyordu.

— Siz ikiniz anlaşabiliyor musunuz bari?

Kızardığımı hissettim. Annesinin evlenmesi ona dokunmuş olacaktı, fakat bunu belli etmemeyi bir gurur meselesi yapmıştı.

— Çok mu acı çekiyorsun? diye Mina onun suratının buruştuğunu görerek atıldı.

— Eh, evet, biraz acıyor tabii...

Karım bana döndü.

— İyileşinceye kadar burada kalacağım Paul... Beni anlayacağınızı ümit ederim...

Bir anda ne söyleyeceğimi bilemedim. Bütün benliğime dayanılmaz bir üzüntü hâkim oldu... Bir kaç gün için de olsa ondan ayrı kalmak düşüncesi beni mahvetmişti. Mina, bana lâzımdı. Diğer taraftan ona hak da veriyordum. Oğlunu iyileşinceye kadar bu karanlık apartmanda yalnız bırakamazdı.

— Bize gelirsin Dominique... Açık havanın sana iyi geleceğini zannediyorum.

Bana, gözlerinde garip bir pırıltıyla baktı.

— Ciddî mi söylüyorsunuz?

Mina, elimi elinin içine alarak kuvvetle sıktı. Bu ufacık temas bile beni mes’ut etmeye yetmişti.

— Çok iyisiniz, Paul.

— Teşekkür etmenize lüzum yok... Bundan böyle bir aile teşkil ettiğimizi unutmayın.

Ondan sonra herşey çarçabuk oldu. Ben onun giyinmesine yardım ederken, Mina da valizini hazırladı. On onbeş dakika sonra onu arabaya götürmek için omuzuma almıştım bile.

Dominique, oturduğumuz muhiti ve evi uzun uzun methettikten sonra salona yerleşti. Küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı; her şeyi güzel buluyor, beni zevkimden dolayı tebrik edip durmadan şaşılacak bir adam olduğumu tekrarlıyordu. Ormana bakan büyük pencerenin önünde oturuyorduk. Kucağındaki resim tahtası ile dünyanın en mes’ut adamı oydu sanki.

Yaptıkları öyle pek güzel şeyler değildi. Hatta bu resimlerin hangi sınıfa dahil olduklarını bile anlamak güçtü. Fakat herşeye rağmen ben bunun tavsiye edilebilir bir meşguliyet olduğunu kabul ediyordum.

Bizim eve gelişi garip bir şekilde devam eden hayatımızın seyrini değiştirdi. Hareketlerimiz sınırlandı ve eve bir ritm hâkim oldu. Erken kalkıyor, normal saatlerde yemek yiyorduk. Şimdi artık Mina, benim kendisine dokunmama müsaade etmiyordu. Oğlunun mevcudiyeti sanki onu felce uğratmıştı. Delikanlının yanında bazen onu kucaklamak istediğim zaman, şiddetle karşı koyuyordu.

Üstelik odalarımızı da ayırmıştı. Buna fazla itiraz etmemekle beraber bütün saadetimin yokolduğunu da hissettim.

Tekrar üzüntülü geceler geçirmeye ve yine Madame Blanchin'i düşünmeye başlamıştım. Hangi odada öldüğünü merak ediyor ve acaba şimdi kocasının ne yaptığını kendi kendime soruyordum.

Fakat bana herşeyden çok dokunan Mina'nın oğluna olan aşırı muhabbetiydi. Artık birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Oturdukları odaya girdiğim zaman onları daima kolkola görünce içimden haykırmak geliyordu. Aralarındaki bu sessiz anlaşma beni çok üzüyordu, çünkü karım yavaş yavaş bana sırt çevirmeğe başlamıştı. Mina eve geldiğinden bu yana, ilk defa olarak ona davetsiz misafir gözüyle bakıyordum. Bu iki insan şahsî evimde bulunduklarını unutup beni bertaraf etmek istiyorlardı... Sanki ben yabancıydım. Alçak sesle konuşuyorlar ve yanlarına yaklaştığım zaman susuyorlardı.

Bir gün dayanamadım.

— Eğer sizi rahatsız ediyorsam, söyleyin, diye bağırdım.

Bu hareketime samimiyetle şaşırmış göründüler.

Mina, surat asmak için kapandığım odaya geldi.

— Paul, diye mırıldandı, bu hareketinizin sebebini anlayamadım.

Bana siz diye hitap etmesi üzerine boğazımın çelik bir çember içinde sıkıldığını zannettim.

— Sahi mi?

— Bana, Dominique ve benden nefret ediyor muşsunuz gibi geldi.

Gözleri her zamankinden daha koyuydu. Daha da hüzünlü. Bakışlarında sitem değil, fakat daha çok ızdırapla karışık bir şaşkınlık seziliyordu.

— Mina, seni sevip sevmediğimi hiç sordun mu bana?

Bu onu daha da şaşırttı.

— Fakat, Paul...

— Hayır, sus, konuşacak olan biri varsa o da benim.

Beline sarıldım. Kalbi çarpıyordu. Hafifçe büküldü, kamı elime değdi. Şiddetli bir sıcaklık aniden bütün vücuduma yayıldı.

— Mina, sana aşığım, çılgınca aşık... Seni kendim için istiyorum. Seninle yalnız kalmaya muhtacım... Gecelerimize ihtiyacım var...

Kesin bir hareketle kendini benden kurtardı.

— Paul, bir şey var ki, onu hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz...

— Biliyorum, anne sevgisi... Haklısın, fakat hay Allah, Dominique iki yaşında değil ki. Koskoca adam. Onu durmadan şımartmak, kulağını çekmek, saçını okşamak doğru mu sence? Açıkça söyleyeyim ben bunu iyi bir terbiye şekli olarak görmüyorum.

— Oh.

— Belki bu sözlerim seni şaşırtıyor Mina, ama doğrusu da bu... Davranışlarınız beni üzüyor. Sizi rahatsız ediyormuşum gibi bir haliniz var. Evde bir misafir varsa o da Dominique, halbuki siz, benmişim gibi hareket ediyorsunuz...

— Pekala, Paul... Gideriz. Sizden sadece bizi gara kadar götürmenizi rica ediyorum...

Yaptığı bu jest bende şiddetli bir tokat tesiri bıraktı.

— Bu kadar lâftan sonra birbirimize söyleyecek çok şeyimiz kalmadı zannederim...

Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Yüzüm alev alev yanıyordu. Sanki gözlerim çıkarılmış yerine ateşten iki parça konmuştu.

— Ben aynı fikirde değilim, Mina...

Birden üstüne atladım. Önce itiraz etmek istedi ama hiç kimsenin kendini elimden kurtaramayacağını anlayınca boyun eğdi. Ve zannımca odamdaki bu sessiz ve vahşi kucaklaşma o zamana kadar olanların en şiddetlisi ve en heyecanlısıydı.

Bu hadiseden sonra aramızdaki münasebetler daha munis ve daha nazikâne bir şekilde devam etti. Mina'ya dikkat ediyordum. Kabiliyetsiz ressamıyla daha az alâkadar oluyor, artık beni odasına kabul etmekle beraber geceleri ayrı odada yatmakta halâ ısrar ediyordu. Bu neviden üç gün daha geçti. Dominique'in iyileşmesini hararetle temenni ediyordum, fakat pek kolay geçeceğe de benzemiyordu. Topuğu acıyor ve ayağım yere basamıyordu. Onu bir mütehassısa göstermek istediğim halde, doktorunun, ayağı tamamıyla iyileşmeden sargıyı açmasını yasak ettiğini ileri sürerek, her defasında bu telafimi reddediyordu.

Dördüncü günün akşamı, Mina'nın gözlerinin altında mor halkaların peydahlandığını gördüm. Yüzü sararmıştı.

— Hasta mısınız Mina?

Dominique'in yanında senli benli olmamaya gayret ediyorduk.

Eliyle anlaşılmaz bir hareket yaptı.

— Biraz başım ağrıyor, geçer...

— Elbette ağrır, evden dışarı çıkmıyorsunuz... Biraz hava almanız lâzım...

Dominique tasvipkâr bir harekette bulundu.

— Paul haklı anne... Yüzün kâğıt gibi... Onunla biraz ormanda dolaş... Bu mevsimde manzara harika olmalı... Biliyorum ki, elimden gelse...

Ben de aynı şeyleri tekrarlayınca Mina, ayakkabılarım giyip peşime takıldı.

İyi tanıdığım ve zigzaklar yaparak korunun içine giden bir patikadan yürümeye başladık. Patikanın sonunda baştan başa nilüfer çiçekleriyle kaplanmış küçük bir göl vardı... Bizim için sevimli bir gezinti programı oldu bu.

Evden iyice uzaklaştığımız zaman Mina'ya sarıldım. Ayaklarımızın altında kuru dallar çıtırdıyor, kuşlar bu gürültüden ürkerek, kaçıp, ağaçların en yüksek dallarına konuyorlardı.

— Mes'ut musun Mina?

— Çok mes'udum, Paul... Sende, etrafındakilerin sadetini yaratma kabiliyeti var zannederim.

— Oh.

— Sahi söylüyorum. Çok düşündüm... Seninle konuşmam lâzım...

Yürüyüşümüzü yavaşlatmadan bekledim. Fakat hemen konuşmadı. Birbirimize sarılmış vaziyette bir kilometreye yakın yürüdük. Ormanın kendine has kokusu bizi mestediyordu. Nihayet, sırları dökülmüş eski bir aynaya benzeyen küçük gölün bulunduğu meydancığa çıktık. Bir ağaç kütüğüne oturarak üzerinde kocaman hava kabarcıklarının parladığı, yeşilimsi renkteki suyu seyrettik.

O zaman bir kere daha tekrarladı:

— Seninle konuşmam lâzım, Paul...

— Pekâlâ, seni dinliyorum sevgilim...

Boğazını temizledi. Onu hiç bu kadar rahatsız ve biçare görmemiştim.

— Paul, maceramızı düşünüyorum da... Sanki rüyadaymışım gibi geliyor... Senin gibi bir erkeğe ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin...

Bu sözler beni nasıl ferahlattı anlatamam. Ensesine bir öpücük kondurdum. Bu hareketim onu baştan aşağı titretti.

— Paul... Oğlumun mevcudiyeti bana bazı güçlükler çıkarttı. Bir manada buna esef edilse bile, düşün ki, daima hayâl âleminde yaşamanın imkânı yok.

Hay Allah, acaba lâfı nereye getirmek istiyordu? Ciddî bir şekilde ve son derece dikkatle konuşuyordu.

— Bir mevzu var ki, ikimiz de şimdiye kadar buna hiç temas etmedik. Her şey o kadar çabuk oldu ki... Malî durumumuzu kastetmek istiyorum...

Omuz silktim.

— Ne çirkin lâf ne çirkin düşünce, Mina. Zengin değilim ama Allaha şükür beni bu gibi endişelere sevketmeyecek kadar şahsî bir servetim var...

— Senin için, öyle. Ama benim için durum değişiyor, hatta ben fakir bile sayılırım. Azıcık gelirim, hiç olmazsa kendi kazanmaya başlayıncaya kadar, Dominique'i ancak geçindirir. Ayrıca sana yük olduğumu da kabul etmek lâzım.

— İşte gülünç bir fikir daha. Sen benim karım değil misin?

— Tabiî, ama...

— O halde mesele halledildi, bir daha bu mevzua dönmeyelim...

Asabi bir şekilde dudak büktü.

— Hayır dönmeliyiz. Görüyorsun ki, inatçıyım sevgilim...

— İyi, seni dinliyorum. Bakalım ortaya daha ne gibi bir acaiplik çıkaracaksın.

— Paul, ben senden daha yaşlıyım... Hayır, sözümü kesme. Üstelik... ben... ben hastayım...

Bir kere daha, göğsümde şiddetli bir acı hissettim. Önünde diz çöküp, yorgun suratında, herhangi bir hastalığın izlerini aradım.

— Hasta mısın, Mina?

— Evet, kalb... Doktorum ve benden başka bunu kimse bilmiyor... Çok şiddetli bir enfraktüs krizi geçirdim. ölüyordum... Biraz da bu yüzden tekrar evlenmeyi arzuladım... Daima aradığım fakat hiç bir zaman bulamadığım rahatı temin ve beni anlayan bir erkeğin okşayışlarına kendimi terketmek için.

— Canım sevgilim, seni tedavi ettirmek lâzım. Kuvvetli mütehassıslara konsültasyon yaptırırız. Göreceksin...

— Hayır, onların hepsini gördüm... Kanaatleri aynı; uzun zaman yaşıyabilirim ama bunu aksi de mümkün... Beni anlıyor musun? Seni haberdar etmem lâzımdı. Şu anda kendimi iyi hissetmiyorum, teessürden, evvelsi gün, kızdığın zaman...

Yüzünü bana kaldırdı.

— Söyle Paul, bunu sana daha evvel anlatmadığım için bana kızınıyorsun değil mi? Netice itibariyle emniyeti kötüye kullanmak gibi birşey bu çünkü.

— Sus Mina, seni seviyorum... Seni iyileştireceğim...

— Sana projemin tamamını anlatmadım daha..

Beni ağzımdan yavaşça öptü. Dudakları yumuşacık ve ılıktı.

— Projen, Mina?

— Evet...

— Pekala anlat...

— İşlerimi yoluna koyup sana olan manevî borcumu ödemeden rahat edemeyeceğim.

— Bana manevî borcun olduğunu da nereden çıkarıyorsun?

— Ben ne söylediğimi biliyorum. Hayat sigortası yaptırmaya ve bunu senin lehine tanzim ettirmeye karar verdim, sevgilim...

Sersemledim.

— Ne? Sen deli misin?

— Hayır. Bu şekilde, hiç olmazsa senin sırtından geçindiğime dair kuruntularım yok olur. Ölürken senin mirasçım olduğunu düşünürüm.

— Mina, eğer sana birşey olursa, bana hatıraların kalır ki, zannederim mirasların en güzeli de budur... Senin ölümünle bana gelecek parayı düşünmek bile iğrenç.

— Ben öyle istiyorum Paul, artık itiraz etme.

— Fakat meleğim, eğer mutlaka bir sigorta yaptırmak istiyorsan, oğlunun adına yaptır.

Başını salladı.

— Onun paraya ihtiyacı yok. Bir erkek çocuk. kendi kendini idare etmesini bilmeli... Eğer istersen onu vasiyetnamene dahil edersin...

İnatçılığı beni öfkelendiriyordu. Fakat bu onda bir fikrî sabit haline gelmişti ve ben sabit fikrin ne olduğunu bilirim.

Sonunda anlaştık. Onun bütün endişelerini ortadan kaldırmak istiyordum. Mina beş milyonluk bir hayat sigortasını benim adıma yaptıracak ve ben de vasiyetnamemde Dominique’e yer verecektim. Akrabam olmadığı için, zaten mirasım üzerinde kimse hak iddia edemezdi, dolayısiyle, bütün malım ve mülküm Dominique’e kalıyordu. Fakat itiraf edeyim bu malî durumumuz mevzuuna karşı gayet soğuk davranmıştım; bütün bu konuşmalarımızdan aklımda kalan sadece şuydu: Mina’nın tehlikeli bir hastalığı vardı ve bu hastalık onu her an elimden alabilirdi.

Kalbim sıkışıyordu.

Eve dönerken, sanki ben de merhametsiz bir hastalığın pençesine yakalanmışım gibi bir his vardı içimde... Germaine Blanchin'in hikâyesini öğrendiğim zaman, kafama yerleşen ölüm fikri şimdi beni rahatsız etmeye başlamıştı.

— Bu meseleyi yarın halledeceğimize dair bana söz verir misin Paul?

— Söz.

— Bu şekilde daha rahat nefes alabileceğimi zannediyorum.

— Biraz yatıp, istirahat etmelisin, Mina... Hem bundan sonra eve bir hizmetçi alacağım, senin bu gibi işlerle uğraşmam istemiyorum...

— Ah, bak bunu kat'iyyen kabul edemem. Sonra mahremiyetimizi düşün.

Gözlerimi ona çevirdim. Mahremiyetimiz! Dominique, onun hakkından gelmişti zaten.

İçeri girdiğimizde şezlongun üzerinde yayılmış uyukluyordu. Yırtılmış resim kâğıtları etrafım kaplamıştı. Birden yerinden sıçradı.

Mina, yerdeki parçalanmış eskizleri göstererek sordu.

— Ne oldu?

Bakışları hummalı idi, yanakları kızarmıştı.

— Hiç birşey olmadı, ama olmak üzere. Zavallı bir adam olmak üzereyim.

— Dominique o ne biçim lâf?

— Kart postalları boyayan en adi sokak ressamları kadar bile kabiliyetim yok.

Meraklanarak ona yaklaştım. Yerdeki kâğıtları toplamak için eğildiğim zaman nefesinin koktuğunu gördüm. Hem de ne kokuyordu biliyor musunuz? Alkol.

Bu beni son derece şaşırttı, çünkü likör dolabı öteki odadaydı. Dominique içmişti; halbuki, civarında bunu teyid eden hiçbir şişe yoktu. Bu, onun içmek için koridorun öbür ucuna kadar gittiğini gösterirdi. Öyleyse yürüyebiliyordu... Fakat, ikide bir ayakta durmasının bile imkânsız olduğunu söyleyen o değil miydi? Bilerek bir komedi mi oynuyordu yoksa?

Üzülmesini istemediğim için annesinin yanında hiçbir şey söylemedim. Yaptığı karalamalara baktım. Bir natürmort meydana getirmeye çalışmış ve kendisine model olarak bir gitar’la bir parfüm şişesini seçmişti. Fakat her zamanki gibi, bunları gördüğü şekilde aktaracağına, bir takım garip ve aptalca çizgiler halinde resmettiğinden, bu eserinin de diğerleri gibi, hangi sınıfa dahil olduğunu anlamak imkânsızdı.

— Evet, sayın profesör, dedi, resmim hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mina odadan çıkmıştı. Bakışlarını hiç beğenmediğim Dominique’in fikrimi öğrenmek istemesi bana tuhaf geldi.

— Yırtmakla iyi ettin... Hakikaten çok kötü...

Sapsarı oldu.

— O halde, benim kabiliyetsiz olduğumu mu düşünüyorsunuz?

— Ben hiçbir şey düşünmüyorum, onu sen söylüyorsun Dominique... Ben, temiz kalpliyimdir, insanların söylediklerine her zaman inanırım.

Benim böyle nezih hislerden bahsetmeme şaşırmış göründü. Bu kadar şeyden sonra onun mevcudiyetinden bile nefret etmem lâzımdı herhalde.

— Çalış aslanım, çalış, diye ona nasihat ettim. Bu iş o kadar kolay olsaydı, herkes kendine bir fırça satın alırdı.

* *

## ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ALTI

ERTESİ GÜN Mina'nın rahatsızlığı geçmişe benziyordu. Dinlenmişti ve hatta neş'eliydi. İşlerimizi yoluna koymak için şehre sabahtan inmemizde Israr etti. Onu üzmemek için arzusuna uydum. Ne yazık ki, Mina'yı bir kalp krizi sonunda yere serilmiş görmek endişesiyle yaşayacaktım. Bir balıkçının ufuğu kontrol etmesi gibi, yüzünün herhangi bir hastalık tesiriyle değişip değişmediğini devamlı araştırıyordum. Onu tanıyalı pek az bir zaman olmuştu ama bana sanki çok eski bir dostummuş gibi geliyordu. Şimdi beni onun kolları arasına atan garip tesadüfü düşünüyordum da, evvelki yaşayışımın beni ne kadar yalnızlığa mahkûm etmiş olduğunu anlıyordum.

Fransa'dan çok uzakta, meşguliyetlerin ve hatta endişelerin bile değişik olduğu bir memlekette, ailesiz ve arkadaşsız yaşamıştım. Evde oturmayı seven bir adam olmam içimdeki yalnızlık fikrini infilâk ettirmeye hazırdı.

Zaten Mina'nın bu bir manada hiç kullanılmamış aşkımdan faydalanması da bu yüzdendi.

Arabayı kullanırken, bir yandan da onu tetkik ediyor, bu sert tavırlı kadında beni cezbeden ne gibi bir şeyin bulunduğunu kendi kendime soruyordum. Halbuki ilk bakışta, tahrik edici bir pinup havası da yoktu.

En iyisi bazı şeyleri tahlil etmemeli... Bu böyle devam edecekti ve ben tam manasıyla mesuttum.

Orleans'a gittik. Mina herhangi bir sigorta şirketini tercih etmemişti. Tanınmış bir müesseseye müracaat ettik ve o, muamelelerin derhal yapılmasında Israr etti. Bu ısrarı, vazifeli memuru hayli şaşırttı; hele mirasçının ben olduğumu öğrendiği zamanki bakışını kabil değil anlatamam. Belki beni de, selefim olan ev sahibi gibi korkunç bir cani zannetmişti. Neticede bu formaliteler üzücü olmakla beraber Mina çok sevinçliydi veya öyle görünmeyi tercih ediyordu. Doğrusu yaptığı jest de hakikaten heyecan vericiydi. Sigortanın ilk taksitini kendi parasıyla ödedi ve bu iş de bittikten sonra rahat bir nefes aldı.

Şirketin merdivenlerinde uzun uzun öpüştük.

— Şimdi, dedi, ferahladım... Öyle zannediyorum ki, artık geri kalan zamanımı seni... seni severek kıymetlendirebilirim.

— Pekala, fakat evvelâ bir noterle konuşmalıyım, Mina...

— Niye?

— Mirasımı oğluna bıraktığıma dair vasiyetnamemi hazırlayacağım. Öyle kararlaştırmamış mıydık? Aksi halde senin teklifini kabul etmezdim.

— Peki ama acelen ne Paul? Bunu yapacak bol bol zaman var önünde, sevgilim...

Omuzlarımı silktim.

— Zaman. Hiç kimse öleceği zamanı kestiremez. Madem ki, bazı meseleleri halletmeye çıktık, hepsini tasfiye edelim olsun bitsin.

— Nasıl istersen...

Neticede bu angaryaları hal yoluna koymak bütün günümüzü aldığından Rochieux yolunu tuttuğumuz zaman gece olmuştu. Mina mezeciden akşam yemeği için çerez ve kızarmış tavuk aldı. O yemeği hazırlarken ben de Dominique'le konuşmaya gittim. Bu defa tamamiyle sarhoştu. Bu noktada su götürmez bir hakikatin mevcudiyetinden, yâni yokluğumuzda kalkıp gezindiğinden emindim artık. Birden kan beynime sıçradı. Şımartılmak için, sakat numarası yapan bu işsiz, avare herif benim mirasıma konacaktı.

— Ayağın nasıl? diye suratına haykırmamak için kendimi zor tutarak sordum.

— Şöle böğe...

Konuşamıyordu bile.

— Pekâlâ, ben senin iyileşmeni çabuklaştıracağım delikanlı.

Yatağın bir ucundan sıkıca kavrayarak onu devirdim. Kızgın bir halde ayağa fırladı.

— Size ne oluyor? Şu hale bak be...

Artık kendime hâkim olamadım.

— Bana ne olacak pis sarhoş. En az benim kadar sağlamsın. Buraya gelebilmek ve zavallı annene nazım çektirmek için bu âdice numaradan başka şey bulamadın değil mi?

Tokadını suratına yedi ve bu tokat o kadar gürültülü oldu ki, Mina duyarak içeriye şaşırmış bir halde girdi ve bizi öyle karşı karşıya ayakta dikilmiş vaziyette görünce bir çığlık koparak elini göğsüne götürdü.

— Paul! Dominique! Ne oluyor?...

Onu bu serseriden ayırmak için neler feda etmezdim ama ne yazık ki, öfkem de saman alevi gibi çok uzun sürmezdi.

— Şu oluyor ki, bu küçük ahmağın ayağında burkulma falan yok. Yokluğumuzda kafayı çekmek için öyle bir yürüyor ki, şaşarsın.

Birden şiddetli bir tokat daha attım. Eğer sarhoş olmasaydı, hemen topallama numarası yapardı ama bunu düşünecek kadar aklı yoktu o anda. Odanın öbür ucuna kadar normal bir şekilde yürüyerek gitti ve oradaki kanapeye çöküp on yaşındaki bir velet gibi sızlanmaya başladı.

— Yalnız yaşamaya bir türlü alışamadım, diye hıçkırdı. O kadar bedbindim ki...

Tabiatiyle annesi onu teselli etmek için yanma koştu. Bu benim tahammül edemiyeceğim bir sahneydi. Kalbi burkulmuş, yaralı bir halde odama çıktım... Fakat yatağı görünce birden kendimi fena hissederek onun odasına geçtim... Hiç olmazsa orada kokusunu duyar, yatağının bana hatırlattığı şahane hatıralarla başbaşa kalırdım.

Tuvalet masasının önüne oturup kollarımı kavuşturarak aynadan odayı seyretmeye başladım. Germaine Blanchine burada mı öldürülmüştü acaba?

Okşayıcı hareketlerle Mina’nın tuvalet malzemesini tetkik ediyordum; parfüm şişesi, mücevher kutusu, pudralığı (onu çok az kullanırdı), ruj tübü, saç fırça...

Birden taş kesildiğimi hissettim. Bütün azalarım donmuştu sanki. Vücut herhangi bir tehlikeden önce veya gayri tabiî bir olay karşısında, mantıktan evvel tepki gösteriyordu anlaşılan. Şu anda da sebebini idrak edemediğim halde vücudum aniden isyan etmişti.

Mina’nın saç fırçasını elime alıp dikkatle inceledim. Tabiatıyla fırçanın kılları arasında saçları kalmıştı. Bir kaç tanesini bir araya getirip çok yakından tetkike başladım.

Umumiyetle, saç boyatıldığı zaman, köklerine yakın yerlerde hakikî rengini muhafaza eder ve tabiî saçlar uzadıkça bu renk daha da belli olur. İşte benim müşahede ettiğim garip hâdise buydu. Ve beni bu kadar telâşa düşürmesinin sebebi de şu idi: MİNA’NİN GRİ SAÇLARI, ASLINDA KIZILA YAKIN SARI RENKTEYDİ. Netice: ONLARI BOYATIYORDU. HEM DE TERSİNE BOYATIYORDU DİYEBİLİRİM, ÇÜNKÜ GÜZEL BİR SARIŞIN OLDUĞU HALDE ÇİRKİN BİR GRÎ RENGİ TERCİH EDİYORDU.

Bu keşfimin ne mana ifade ettiğini henüz tam manasıyla idrak edememiştim ama bir şeyi belirsiz de olsa hissediyordum; durum vahimdi.

Çok vahim.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ YEDİ

AKŞAM YEMEĞİNİN ne kadar hazin bir şekilde geçtiğini söylememe lüzum yok herhalde. Küçük bey de bize iltihak etmişti ve ilk defa olarak masada üç kişiydik. Dominique, suratında halâ tokadınım izi olduğu halde, üstelik annesi tarafından da azarlandığından, dişlerinin ucuyla ve bize bakmadan yiyordu.

Meyveye el sürmeden yatağının bulunduğu büyük salona geçti.

— Çok müteessirim, Paul...

— Hımm?

Ona tuhaf bir şekilde baktım. Dominique'le aramda geçen hâdiseyi unutmuştum bile. Benim düşündüğüm onun saçlarına ait olanıydı...

— Senden merhametli olmam rica ediyorum...

— Oh. Evet... Artık bundan bahsetmiyelim...

— Öyle bir devirde yaşıyoruz ki gençlik... a... arıyor... anlıyor musun?

— Belâsını değil mi? Hem de içki şişelerinin içinde...

— Evliliğimizin ona ne kadar tesir ettiğini de düşünmek lâzım.

— Dominique bebek değil... Ben, yirmi üç yaşındayken...

— Onu kendinle mukayese etme sevgilim... On beş yaşında olgun bir adam gibi düşünenler olduğu gibi altmış yaşında çocuk ruhlular da var...

— Çok iyi, bunu unutmamaya çalışacağım.

— Senden bir de fedakârlık yapmanı istiyorum Paul. Sana olan büyük aşkımın başı için...

Sandalyeden kalkarak gelip, dizlerimin üstüne oturdu. Sıcak kalçalarının temasını hissettim. Beni dudağımdan öptü...

— Anlaştık, diye isteyeceği fedakârlıkğı önceden tahmin ederek öpüşüne mukabele ettim. Burada istediği kadar kalabilir.

Bu tahminim onu şaşırttı. Başımı elleri arasına alarak beni kendisine bakmaya zorladı. Fakat gözlerini iyice göremiyordum, çünkü gözlüğünün camlarında ışıklar dansediyordu.

— Onun burada olması sana çok mu tesir ediyor, Paul?

— Yok, o kadar değil, fakat beni sinirlendiriyor biraz... Bir insanın önünde yaşayacak bir hayatı varsa ve istikbalini garanti edecek kadar zengin bir adamın varisiyse, annesinin etekleri altında saklanmaz. Bunu sana, senin gibi bir anneye; sen, ANNESİNE söylediğim için özür dilerim, ama böyle olması lâzım herhalde.

— Evet, hakkın var, Paul. Birkaç gün bekliyelim de, sonra onunla ciddî bir şekilde konuşuruz.

— Tamam...

Beni hararetle kucakladı. Eminim hiç kimse öpmesini onun kadar iyi bilemez.

— Eksik olma, Paul... Göreceksin herşey hallolacak, sonra... Sonra mes’ut olacağız...

— Evet, Mina çok mes’ut olacağız... Dudaklarında bir tebessüm dolaştı.

— Tabiî ömrüm olursa...

Bu ölüm tehdidi beni her zaman korkutacaktı.

— Mina sen kendine hiç bakmıyorsun.

— Yoo, bakıyorum...

— Seni ilâç filân alırken görmedim.

— Çünkü doktorum ayda beş kere kullanmamı söyledi.

— İlâçların burada mı?

— Tabiî, valizimde... Bak bu lâfın bana, yarın alınması lâzım geldiğini hatırlattı.

— Unutacak miydin?

— Yok canım.

— İspatı: Demin unutmuştun...

— Yarın hatırlardım.

Sofrayı kaldırmaya başladı. Gözüm saçlarına takıldı.

— Mina...

Elinde bir tabak yığını, odadan çıkmak üzereydi.

— Canım?

— Sana birşey sormak istiyordum

Onu tanıdığımdan beri ikinci defa olarak benim için bir alârm zilinin çaldığını hissettim.

— Neyi soracaktın, Paul?...

Omuzlarımı silktim.

— Hiç... hiç birşey...

— Söyle, canım.

— Pff... Değmez...

Çıktı ve ben de yine düşüncelere daldım.

Mina, masanın üstündekileri boşaltmak için uğraşırken ben de gözümü ondan ayırmıyor, onu sarışın, gözlüksüz ve daha modem bir şekilde giyinmiş olarak tahayyül ediyordum

Neticede ortaya çıkan kadın, Mina'ya pek benzemiyordu. Şahane vücudunu düşününce bu noktada yanılmadığımı anladım. VÜCUDU TAM BİR GENÇ KIZINKİ GİBİYDİ.

— Hayır, şarabı kaldırma, Mina.

Güldü.

— Susadın mı?

— Çok.

Doğruydu. Üst üste iki büyük bardak içtim. Bu susuzluğumu gidermedi ama beni hafifçe kamçıladı.... Aynı anda birçok şey düşünüyordum ve bunları birbirine bağlamak zor oluyordu. Meselâ demin gözlüklerine dikkatle bakınca, evlendiğimiz gün, kır lokantasındaki bu mevzuda yaptığımız konuşmayı hatırlamıştım. Bunların numaralı olduğunu iddia ediyordu ama bu iddiası bana pek hakikatmiş gibi gelmedi, bakışında herhangi bir zayıflık alâmeti mevcut değildi çünkü. O halde KULLANDIĞI GÖZLÜĞÜN BİR FONKSİYONU YOKTU.

Bu onun için mühim olmasa bile başkalarını şüpheye sevkedebilirdi...

İşte yine kötü kelimeler kullanmaya başlamıştım. Şüphe. Hangi maksatla şüphe edilir? Bir suçluyu veya suçluluğu meydana çıkarmak için değil mi? Halbuki Mina'nın suçu ne olabilirdi? İhtiyarlaması... Bu ithamın, kim olursa olsun, herkesi güldürmesi lâzım. Ben hariç herkesi.

Neden ihtiyar görünmeyi tercih ettiğini anlıyamıyorum... Birden, evvelce gazeteye verdiğim ilânı «eşimin 40 yaşında olmasını arzu ediyorum» diye yazdığımı hatırladım. Eğer bunu dikkate aldıysa aradığım vasıta uygun olmak için böyle birşey yaptığı düşünülebilir. Ama nüfus kâğıdında da yaşının 42 olduğu yazılıydı.

— Yatmaya gelmiyor musun, Paul?

Sesinde davetkâr bir ifade vardı. Birden bütün endişelerim yok oldu.

Hatıralarım arasına şahane bir gece daha eklenmişti.

Ertesi gün, Dominique, misafir odasında uzun müddet karargâh kuramayacağından, evin 3 üncü odasına taşındı.

Bu hadise Mina'nın bana olan yeni aşk yanaşmalarını tekrar durduruverdi. Oğlunun bu anî komşuluğu onu yine felce uğratmıştı. Ressam

iyi kararlar almışa benziyordu. Benden özür dileyip, bize faydalı olmaya çalışacağını söyledi. Başlangıç olarak da bahçeyi düzeltmeye gitti ve bütün gün orada kalarak ısırgan otlarını ve çalıları ayıklayıp, ağaçlarm diplerini eşeledi.

Akşam çok yorgun görünüyordu.

— Ayağı burkulmuş bir kimse olarak, hiç de fena çalışmıyorsun, dedim.

Sırtımı okşadı.

— Haydi, haydi, alay etmeyiniz, Paul. Zayıflara merhamet etmek lâzım... Karmakarışık bahçenizde neler yaptığımı gördünüz mü?.

Onunla çıktım. Şafak vaktinde, köşk hakikaten çok güzel görünüyor; bahçe, ot ve karıştırılmış toprak kokuyordu.

— Tebrikler, bir Renoir olman için çok çalışman lâzım ama görüyorum ki bir Lenotre'a yaklaşmışsın.

— Benimle alay etmekten ne zaman vazgeçeceksiniz?

Herşeye rağmen onu yine hayata bağlı görmekle seviniyordum. Dominique'e zavallı bir sakat numarar sı yapmak hiç yakışmıyordu. Bu çocuğun idare edilmeye, gülmeye, hareketlenmeye ihtiyacı vardı...

— Ha bakın, çapalarken size ne bulduğumu göstereyim...

Beni bir çakıl yığınının olduğu yere götürdü.

Yerden birşey alıp bana uzattı. Bu, koni şeklinde, kauçuk tıpalı, kahverengimsi bir şişeydi. Kırmızı renkli etiketi hâlâ duruyor ve bu etiketin üstünde sadece «...HÎR» okunuyordu. Eski ev sahibinin sakladığı ZEHİR şişesi olmalıydı herhalde.

— Bunun ne olduğunu bilmek isterdim, diye mırıldandım. Bu şişe bir kadının öldürülmesine yaradı galiba.

— Ne?

İçeri girdik ve onlara Germaine Blanchin'in ölümünü ve «intihar»ı hikâyesini anlattım. Kalorifer dairesinde bulduğum yansı kesilmiş mektuptan bahsettim.

— Kocası işini bitirdikten sonra şişeyi gömmüş olmalı...

Mina, ufacık tıpayı çıkararak, içindeki eczayı kokladı.

— Hiç birşey anlaşılmıyor...

— O halde cinayete ait tezim kuvvetlendi demektir. Herif Madam Blanchin'i yavaş yavaş öldürdü. Zannımca karısının devamlı kullandığı bir ilâcın içine bunun bir kısmını karıştırdı ve sonra seyahate çıktı. Bahsettiğim mektup da bu sırada eline geçmiş olmalı. Döndüğünde kadın ölmüştü.

Böylece ona, yalnız şişeyi emin bir yere saklamak kalıyordu. Her halde bunu polisin görmesini istemezdi.

— Oh, bu bana ilâcımı hatırlattı, diye Mina sıçradı.

— Ya, garip tesadüf, sevgilim. Siz de devamlı üâç kullandığınıza göre, bu şişenin bende kalmasını doğru buluyor musunuz?

Kahkahalarla gülerek ilâcını almak için odasına çıktı. Bu arada ben de şişeyi kömürlüğe götürerek daha evvel mektubu sakladığım küçük etajerin üstüne koydum...

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye Dominique sordu...

— Ne demek?

— Yâni, eski ev sahibi hakkında. Onu ipe götürecek olan delilller elinizde, değil mi?

— Bunlar delil sayılmaz hem öyle olsa bile adaleti temsil eden birisi değilim...

— Bu adam anlaşılan çok rahat.

— Ne biliyorsun? Bir katil hiçbir zaman kendini rahat hissedemez.

Eliyle karmakarışık sarı saçlarını taradı. Rüya görür gibi bir hali vardı.

— Belli olmaz..., değişebilir...

Yerimden sıçradım.

— Ah, evet. Sence neye göre değişir dersin?

— Katilin anlayışına göre. Meselâ herhangi bir kavga neticesinde, birisinin tesadüfi olarak öldürülmesine ben de esef ederim... Fakat düşünülmüş, tasarlanmış ve plânlanmış bir cinayet, her noktada muvaffak olmuş bir eserle aynı değerde tutulmalıdır.

Bir türlü aklımı başıma toplayamıyordum.

— Sen deli misin?

— Hayır, Paul, tersine. Şu anda her zamankinden çok daha iyi düşünüyorum. Niye cemiyet, harpte katliam yapanları hoş görüyor da, düşünülmüş bir cinayet karşısında isyan ediyor. Her nesil, olayların çoğunluğu karşısında, lüzumsuz, büyük bir acı duyar ve bu acı bir müddet sükûnet veya çiçek koklamakla telâfi edilir ama bir adam, diğer bir adamı herhangi bir sebepten dolayı ortadan kaldırmışsa sonu idamdır.

Mina, ilâç şişesiyle içeri girdi. Oğlunun acaip teorileri ile incinmiş, sersemlemiştim. Bunu o da anladı.

— Ne oluyor? diye sordu.

— Dominique tasarlanmış bir cinayetin sanat olarak kabul edilmesine taraftar...

— Şaka ediyor, canım...

Bunu söylerken ona korkunç bir nazar atfetti. Öyle bir bakış ki, yalnız onun gibi bir kadında bulunabileceğine dair kalıbımı basarım.

O akşam, yemek bir kere daha tatsız geçti. Dominique önündeki etin bir kısmım kemirdikten sonra yorgun olduğunu ileri sürerek, bizden müsaade isteyip yatmaya gitti. İlâcının damlalarını dikkatle sayan Mina ise, ona tasvipkâr bir ifadeyle bakmıştı. Yemeği hiç konuşmadan bitirdik. Geceyle beraber düşüncelerim karanlıklaşıyor ve bir takım acaip sualler kafama hücum ediyordu.

— Yatmaya çıkıyor muyuz, Mina?

— Sen çık... Ben daha evvel odayı toplayacağım.

Bir mecmua alıp üst kata çıkarak gelmesini bekledim. Bir müddet sonra ayak sesleri koridorda duyuldu.

— Mina.

İyi geceler dileyeceğimi sanarak kapıdan fısıldadı.

— Allah rahatlık versin, Paul.

Sonra odasına girdi ve kilitlenen anahtarın sesini işittim. Geceleyin yanma geleceğimi tahmin ettiğinden, bunu mahsus, bana duyurmak için yapmıştı.

Kızgınlıktan elimdeki mecmuayı odanın öbür ucuna fırlattım.

Kendimde ışığı söndürecek kuvvet bulamadan uyumuşum. Tabiatıyla aydınlıktan tahminen bir saat sonra uyandım. Elektriği söndürmeme rağmen artık bu gece uyuyamayacağımı biliyordum.

Kendimi yalnız hissediyor, zalim bir endişe kalbimi kemiriyordu. Benliğimdeki bu paniği sakinleştirmek lâzımdı.

Sessizce kalkarak Mina’nın odasına gidip, gayri ihtiyari bir hareketle kolu çevirdim. Fakat bu hareketi yaparken de kapının kilitli olduğunu hatırlamıştım. Buna rağmen açılması, benim için büyük bir sürpriz oldu. Derin bir nefes aldım.

— Mina. Benim...

Lâkin kimse cevap vermedi, üstelik içerde nefes alıp veren bir insanın gürültüsü de yoktu. O zaman ışığı yaktım. Yatak boştu, oda da öyle. Halbuki, koltuğun üstünde Mina’nın elbiseleri duruyordu. Aşağı inmişti herhalde. Tuvalet masasına oturarak onu beklemeğe başladım. Şahsî eşyaları....

Saç fırçasında kalmış, kökleri sarı renkli telleri okşuyordum. Hepsinin, ne bileyim, bir... bir esrarengiz havası vardı... Fakat birden benliğime bir

tiksinti hâkim öldüğünden elimi şiddetle çekince bu anî hareketim Mina’nın ilâç şişesini devirdi. Onu düzeltmek için elime aldım. Bu bir «Cardioline» idi ve Bakouma' dayken meslektaşlarımdan biri kullandığından, bana hiç de yabancı gelmiyordu. Hatta kekremsi kokusunu bile hatırlıyordum.

Hafızamın kuvvetli olup olmadığım kontrol etmek için şişeyi burnuma götürdüm...

Hiç birşey kokmuyordu. Şaşırdım . Renksiz mayiden parmağıma damlatarak dilimin ucuyla tattım. SADECE SUYDU.

**

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ SEKİZ

BAZEN, GECE YARISI, derin uykunuzdan her hangi bir gürültü veya rüyanın tesiriyle uyandığınız olmuştur. Bilâhare kendi kendinize telkinler yaparak tekrar uyumaya çalışırsınız... Realiteye karşı ümitsizce mücadele ettiğiniz halde, hakikat yavaş yavaş kendini daha da belli eder ve ondan sonra sebep ne olursa olsun istirahatinizin sona erdiğini kabul etmek mecburiyetinde kalırsınız.

İşte benim başıma da buna benzer bir hadise gelmişti. İlâç şişesinin suyla dolu olduğunu anladığım anda, irkilip tamamen uyanarak, Mina'nın sihirli cazibesinden kurtuluvermiştim.

Beni şimdiye kadar sadece telâşlandıran bütün bu gayritabii teferruat, şu anda bir sinema şeridi gibi gözümün önünden geçiyor, zihnim aydınlanmaya başlıyordu. Hem de öyle zalim bir ışıkla ki, zannımca, ne zekânın inceliği, ne de iyi kalblilik onunla mücadele edemezdi.

İlâç şişesini yavaşça tuvalet masasına bırakarak, sessiz sedasız, tekrar koridora çıktım. Dominique'in odasından garip mırıltılar geliyordu... Belirsiz,, silik., boğuk mırıltılar... Mina oğlunun yanındaydı herhalde. Söylenenleri anlamak istiyor, fakat duyamıyordum. Ne konuştuklarını bilsem, hadiseleri daha net bir şekilde göreceğime şüphe yoktu. Artık uyanmıştım ve kafamda kurnazcasına hazırlanmış bir plân belirmeye başlıyordu.

Odama girince ışığı söndürdüm ve yatağa sırt üstü uzanıp ellerimi göğsümde kavuşturarak, karanlıkta, düşünmeye başladım.

O zamana kadar, etrafımda söylenen herşey yalandan ibaretti. Dominique'in ayağı burkulmamıştı. Mina, sahte gözlükler kullanıyordu. Kendi saçları san iken onları griye boyatmıştı. Mevcut olmayan bir kalb hastalığını tedavi etmek için içi su dolu bir ilâç şişesi kullanmaktaydı...

Bunlar, er geç ortaya çıkabilecek yalanlardı. Nitekim ben de bir müddet sonra anlamıştım. Fakat diğerleri... daha karanlık, daha tehlikeli yalanlar... Oynadıkları komediye belli etmeden dahil olmam lâzım mıydı acaba? Mina

beni sevdiğini iddia ettiği halde, aslında sevmiyordu. Bana şükran borcu olduğunu ileriye sürerek itimadımı kazanmıştı ve...

Alnımda soğuk ter damlalarının peydahlandığını hissettim.

Hayat sigortasının manası neydi? Niye bu mühim evrakı adıma yaptırmıştı? Bunun arkasında ne gibi bir tuzak saklanıyordu? O vakit bütün hakikati anladım. O kadar basitti ki, vücudum benden evvel düşünüp bulmuştu. Soğuk ter dökmemin sebebi de yine, benden atik davranan vücudumun eseriydi.

Hayat sigortası, mirasımı Dominigue'e bırakmam için tertip edilmiş bir oyundu. Tuzağın bu kadar kurnazca hazırlanması beni sersemletmişti. Ve ayrıca

Mina'nın durumu son derece ustaca idare etmesi, onun soğukkanlılığını ve insan psikolojisini iyi bilen bir kadın olduğunu gösteriyordu. Beni belli etmeden denemiş; saf, temiz kalbli ve dürüst bir adam olduğumu anlamıştı... Hastalığım öğrenince çok üzüleceğimi biliyordu.

Bu hayat sigortası meselesini duyduğum zaman çok mütehassis olacak, karşılığında kendisine birşeyler vermek isteyecektim. Ve BUNU ANCAK BİR ŞEKİLDE YAPABİLİRDİM, anlıyor musunuz? Tabiî bu şekil de onların plânına yardım etmeme yaramıştı. İnisiyatif tamamen bana bırakması ise Mina'nın ne kadar tehlikeli bir dişi olduğunu bir kere daha gösteriyordu.

Yutkunmakta zorluk çekmeye başlamıştım. Sessizlikte kalbim o kadar kuvvetli çarpıyordu ki, biran için gürültüsünden rahatsız oldum.

Bana ilk mektubunu yazdığı andan beri kafasında yalnız bir düşünce vardı; oğlunun bir mirasa konmasını sağlamak. Tamam istediği olmuştu... Yalnız bir şey vardı ki, aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu; Dominique'den sadece on iki yaş büyüktüm... Bu ne demekti? NORMAL OLARAK, ondan biraz daha az yaşardım... O halde, bu kadın sırf mirasımı elde etmek için, işi benimle evlenmeye kadar götürdüğüne göre, YAKINDA ÖLECEĞİMİ BİLİYORDU.

Kalbim korkuyla sıkışıyor, nefes alamıyordum. Yataktan fırlayarak, iki kanadını da ardına kadar açmak için pencereye koştum...

Ay ışığı altında, bütün çayır uyukluyor gibiydi. Tâ uzaklarda sonbaharın tesiriyle bütün ağaçlar yapraklarım döktüğünden, evvelce bahsini ettiğim küçük gölün pırıltıları gözüküyordu... Gök kurşunî renkteydi ve hafif hafif esen rüzgâr ölüm kokuyordu.

Ölüm.

MİNA YAKINDA ÖLECEĞİMİ BİLİYORDU; ÇÜNKÜ BENİ ÖLDÜRMEYE KARAR VERMİŞTİ. O VE OĞLU, İKİ AZILI CANİYDİLER.

Şimdi formaliteler tamam olduğuna göre, ortadan kaldırılmam lâzımdı. Yaptırdığı hayat sigortasının taksitini de ödemesi lüzumsuzdu artık... Bu ikisi, şu anda yanımdaki odada, beni nasıl öldüreceklerini kararlaştırıyor olmalıydılar. Buna rağmen beni öldürmek zordu herhalde. Eğer ölümüm şüpheli görülürse, mirasçım olduklarından çok güç bir duruma düşerlerdi...

Yatağıma döndüm. Titriyordum. Korkuyordum, hudutsuz bir korku bütün benliğime hâkim olmuştu... ölümden değil, hayır... FAKAT ONLARDAN.

Sabaha karşı uyumuşum.

Aşağıya indiğim zaman Mina, salonun parkesini cilâlıyordu.

Beni görünce mes'ut bir edayla Gülümseyerek yanıma gelip dudağımdan öptü. Pencereden baktım. Öbürü, kolları sıvalı, bağıra bağıra şarkı söylüyor, aynı zamanda bahçedeki işine de devam ediyordu.

— Maaşallah beyimiz, dedi, saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?

— Hayır.

— Onbir... Buna biraz tembellik derler galiba?

Gözlerimi ondan kaçırarak:

— Gece hiç uyuyamadım, diye mırıldandım.

Yanağımı okşadı.

— Sevgili karın yanında olmadığı için mi, Paul?

Onu boğazlamak istiyordum. Tıpkı köpeklerin birbirlerini boğazlaması gibi. Ama o içinde bulunduğum ruh halini farkedemedi.

— Dominique de iyi uyuyamadı... Gece fırtına vardı galiba...

— Sahi mi?

— Evet, bütün gece inlediğine göre kâbus görüyordu herhalde. O kadar merak ettim ki, gidip onu uyandırmaya mecbur oldum...

Bu esnada içimde bir şüphe belirdi. Güneşli bir gündü, kuşların cıvıltıları işitiliyordu. Hava sıcaktı... Evet, geceki endişelerimden şüphe ediyordum. Acaba bunlar hayalgücümün ortaya çıkardığı saçma sapan masallardan mı ibaretti? Yoksa ben de mi kâbus görmüştüm?

Oğlunun odasına gittiğini itiraf etmesi beni bu düşünceye zorluyordu.

— Kahvaltın hazır... Sofrayı bahçede kurmamı ister misin? Bu şekilde hiç olmazsa güneşten faydalanacağını düşünüyorum...

Bütün bunlar, beni öldürmek için uğraşan bir kadının sözleri olabilir miydi?

Ona dikkatle baktım.

— Neyin var sevgilim, diye endişelendi, niye öyle bir tuhafsın?

Ona, bunun aksini söylemek için kendimi zorladım.

— Hayır Mina... Hiçbir şeyim yok. Sadece biraz uykusuzluk...

Ve onu öptüm. Fakat bu sefer vücudunun tatlı kıvrımlarına karşı hissizdim.

Öğleden sonra, beraber kırlarda dolaşmamızı teklif etti ama yorgun olduğumu ileriye sürerek bu teklifini reddettim. O zaman yalnız basma gitti. Dominique, o hiç sıtma görmemiş sesiyle, aynı şarkıyı bağıra bağıra söyleyerek bahçedeki çalışmasına devam ediyordu.

Nihayet, evde yalnız olduğuma iyice kanaat getirince bir zamanlar aldığım teyp'i dolaptan çıkardım. Afrikadayken, ormanın gürültülerini, zencilerin şarkılarını, yağmur mevsiminde akan suların vahşi şırıltılarını banta alarak eğlenirdim... Halbuki, şimdi bu gürültüleri dinlerken hiç birşey hissetmiyordum... Onlar da, üzerimdeki tesirlerini kaybetmişlerdi anlaşılan...

Alet mükemmelen çalışıyordu.

Yanıma bir de matkap alarak Dominique’in odasına çıktım. O ise, halâ dışarda çalışmakta devam ediyordu. Çapasının, taşlara çarptığı zaman çıkardığı sesleri duyuyordum.

Tavanın duvarla birleştiği köşede bir delik açtım. Kordonu bu delikten geçirerek, çivilerle duvara tespit ettikten sonra, mikrofonu oradaki dolabın arkasına sakladım. Hem de öyle bir şekilde ki, bilmeyen birisi onu kat’iyyen bulamazdı. Bilse dahi, çok dikkatlice araması lâzımdı.

Sonra çatı katma çıkarak, âleti, çalışmaya hazır vaziyette ayarladım. Teypin işlemesi için, bir düğmeye basmam kâfi gelecekti.

Bu, orijinal olmayan, casusluk romanlarında çok kullanılmış bir oyundu ama ben casusluk romanı yaşamıyordum... Benim yaşadığım çok daha tehlikeliydi. Çünkü ya ilerde bana yaşama zevkini tattıracak bir sabit fikrin kurbanı oluyordum yahut da hakikaten vücudum tehlikedeydi. Kullandığım metodun eski olup olmaması mühim değildi, mühim olan bu durumdan kurtulmaktı.

Gecenin olmasını bekledim.

**

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ DOKUZ

Görmek için... Evet, SADECE ONDA UYANDIRACAĞI TESİRİ GÖRMEK İÇİN, bende veya kendi odasında gece beraber olmamızı teklif ettim. Yoksa aslında sevişmeyi falan aklımdan bile geçirmiyordum Dominique'in odasına doğru bir göz atarak isteğimin mümkün olamayacağını belirttikten sonra, yine bir gün evvelki hareketini tekrarlayarak kapıyı gürültülü bir şekilde kitledi.

Elbiselerimi çıkarmadım. Lâmbayı söndürerek kapının yanındaki koltuğa oturup dudaklarınım arasına bir sigara koydum, fakat onu yakmadan ve o sırada vücuduma hâkim olan titremeyle mücadele ederek, tütünü çiğnemeye başladım...

Eğer Mina'nın söylediği doğruysa, bu akşam da oğlunun odasına gitmesi için bir sebep yoktu. Şayet yalan söylediyse, gecenin o saatinde Dominique'le ne alışverişi olabilirdi. Konuşacakları benden gizli bile olsa, bu işi gündüz bana belli etmeden de yapabilirlerdi.

Fakat yine de...

Yine de herhangi birşey bana onun tekrar oğlunun odasına gideceğini haber veriyordu.

Sigaranın kâğıdı dudağıma yapışmıştı. Sinirli bir hareketle ağzımdan çekip, fırlattım. Korkumu hafifleten garip bir uyuşukluk benliğime hâkim oluyor, loş odada yatak beni müthiş cezbediyordu. Bir kaç saat olsun kendimden geçmek için, suya dalar gibi kendimi üstüne atmak istiyordum...

Koltuğumda oturarak uykuyla ne kadar mücadele ettiğimi bilemiyorum. Yalnız bu sırada çok hafif bir gıcırtı duyuldu.

«İşte, tamam» dedim.

Duymadığım halde bir hışırtının odamın kapısına yaklaştığını hissedince derhal uyuyan bir insanın normal nefes alıp verişlerini taklit etmeye başladım. Hışırtı —sürtünen bir kumaşın çıkardığı ses olamaz mıydı?— uzaklaştı...

Bir müddet sonra koridorun öbür ucundaki kapının açılıp kapandığını belirten hafif bir gürültü oldu. İşitemediğim halde içerde mırıltıların başladığını tahmin ediyordum.

O zaman, doğrudan doğruya tavan arasının merdivenine açılan küçük kapıdan çıktım. Dominique' in odası epey uzakta olduğundan gürültü yapsam bile duymalarına imkân yoktu. Buna rağmen her ihtimale karşı merdiveni tırmanmadan evvel ayakkabılarımı çıkardım. Sonra da çakmağımın ışığında teypi çalıştırdım. Karanlıkta göz lâmbasının yeşil ışığı titremeye başlamıştı ve işte bu ışığı titreten Mina'yla oğlunun arasındaki konuşmalardı. Aleti bir müddet seyrettim. Moralim çok bozulmuştu. Yeşil ışık bazen hareketsiz kalıyor sonra tekrar titremeye başlıyordu... İçimden haykırmak geldi...

Bulunduğum yer toz kokuyordu. Kiremitlerin altındaki hava nefes almamı güçleştirecek kadar ağırdı..

Teypi orada çalışır vaziyette bırakarak odama döndüm.

Bu defa tekrar koltuğa oturmayıp pencerenin önüne giderek bir sigara içtim. Bittiği zaman yenisini yaktım ve bu böylece devam ederek aradan bir saat geçti.

Rüzgâr serin estiğinden üşüyor, fakat hiç olmazsa korkudan değil, soğuktan ürperiyordum.

Sonra Mina, odasına döndü ve ben de âleti durdurmak için tekrar çatı katma tırmandım. Banta kaydedilen konuşmaları o kadar merak ediyordum ki, dinlemek için can attığım halde sonra bundan vazgeçtim. Çünkü bu işi yapmak için teypi odama götürmem lâzımdı, dolayısiyle, evvelâ üstündeki mikrofonun kordonunu çıkarmalıydım, fakat bu da, tıkırdı yaparak Dominique'i şüphelendirebilirdi...

Sabır.

Ertesi günü beklemem daha doğru olacaktı.

Mina'nın bir su bardağına, elindeki ilâç şişesinden akan su damlalarını son derece dikkatle saymasını seyretmek kadar komik, aynı zamanda hazin bir şey olamazdı.

Daha komiği bunu içerken suratını buruşturma zahmetine katlanmasıydı.

— Çok mu fena kokuyor? diye sordum.

— Bilemezsin, ne kötü...

Biliyordum. Biliyordum ama birşey belli etmedim.

Sabah kahvaltısını yapıyorduk. Dominique artık bahçede çalışmaktan vazgeçtiğinden, ormanda sehpasını kurmuş, yeni bir eter meydana getirmeye çabalıyordu.

Masadan kalktım. Gözümü açtığım andan beri, çatı katında bıraktığım teyp aklımdan çıkmamıştı.

— Bu sabah ne yapmayı düşünüyorsun, Paul?

— Tavan arasını düzelteceğim... Taşındığım zaman oraya attığım yığınla öteberi var.

— Öğle yemeği için ne arzu edersin, sevgilim? Biliyorsun bugün kasaba gideceğim...

— Sen nasıl istersen...

Bu benim rüyasını gördüğüm hayat değil miydi? Ve buna rağmen...

Beni öpmek için yanıma yaklaştı. Fakat dudaklarını değdireceği sırada, başımı sert bir hareketle çevirdim.

— Beni öpmek istemiyor musun, Paul?

Yumruklarımı sıktım.

— Düşündüğün şeye bak...

Dudaklarının eski tadı kalmamıştı artık.

— Pekâlâ, diye içimi çektim... Ben yukarı çıkıyorum...

Allahtan, tavan arasının kapısında sürgü de vardı da, böylece hiç olmazsa, yakalanmam ihtimali ortadan kalkıyordu.

Titreyerek aletin düğmesini çevirdim ve bekledim.

Teyp bir cümlenin yarısından başladı.

«...üphe ediyor galiba.»

Sükût, sonra fısıltı halinde kaim bir ses (Dominique olmalıydı):

«Emin misin?»

Garip bir gürültü, —bir öpücük şapırtısı olabilirdi— ve sonra gayet iyi tanıdığım Mina'nın sesi:

«Her halde, dikkatli ol, onu incitme .»

«O»...... YANİ BENDİM.

Öbürkülerden daha uzun bir sükût oldu. Sonra bir takım acaip sesler gelmeye başladı. Oh hayır. Sadece sesler... Kulaklarıma olan itimadımı sarsan sesler... Bir erkekle bir kadının, birleşirken çıkardıkları sesler. Somya gıcırtıları, iç çekişler, solumalar, öpüş fısıltıları... Hudutsuz bir sevişmenin bütün çılgınlıklarını ifade eden sesler...

Kulaklarıma inanamıyordum. Öyleyken bu bir hakikatti... Tahammül edilmez bir dinleyişti bu. Fakat teypdeki seans devam ediyordu ve ben

ötekilerin hepsini gölgede bırakan bir yalanı daha anlamıştım :

MİNA DOMİNİQUE'in ANNESİ DEĞİLDİ. MİNA GENÇ VE GÜZEL BİR KIZDI. OĞLANIN METRESİYDİ... Evlenebilmek için kendine sahte hüviyet tanzim ettirmişti. Beraberce, maceraların en cüretlisine atılmışlardı. Ve ben de aslında mevcut olmıyan bir kadınla evlenmiştim...

Sevişmeleri bittikten sonra uzun bir sessizlik oldu. Kaydedilenlerin bittiğini sandım, fakat tam aleti susturacağım sırada, konuşmalar tekrar başladı...

«Odama dönmem lâzım..,»

«Acelen ne gülüm, daha vaktin var.»

Gülü! Ah, namussuz.

«Hayır, böylesi daha emin. Aptal herifin uykusu çok hafif çünkü.»

Aklınıza gelir miydi? Fakat bu hakaret, bana ötekilerden çok daha ağır geldi. Bu yüzden diğer konuşmaları kaçırdığımdan, bantı tekrar dinlemek için başa aldım.

«Hayır, böylesi daha emin. Aptal herifin uykusu çok hafif çünkü.»

«Olabilir, fakat ya aniden gelir de. bizi burada.................. yakalarsa?

(Orada kullandığı kelimeyi tekrar etmeye terbiyem müsait değil.)

«Onu, romatizmalarımızı tedavi ettiğimize inandırmaya çalışırız.»

Mina güldü. Bu gülüşü beni ne kadar küçümsediğini gösterdi. Bu hakaretlerin en büyüğü ve en alçakçasıydı...

Dominique tekrar başladı:

«Fakat bir insanın da seni 40 yaşında zannetmesi için aptal olması lâzım! En andavallı erkek bile, senin vücudunu gördüğü anda hakikati anlar. Hay sa lak! Annesi ona hiç de mi birşey öğretmemiş...»

Ve ondan sonra, son olarak telâşlı bir öpücük sesi ve hafif bir kapı gıcırdaması duyuldu.

**

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ON

HATIRLIYORUM, bir gün —şimdi çok uzaklarda kaldı— annem beni büyük bir mağazaya götürmüştü. Tahminen 5 yaşlarındaydım. Onun tezgâhlardan birinin önünde durduğunu fark etmediğimden, birbirimizi kaybetmiştik... O günkü şaşkınlığımı hiçbir zaman unutmayacağım. Bütün suratların bana korkunç bir maske gibi göründüğü o kalabalıkta, kendimi son derece yalnız hissetmiştim.

Demin bantın kaydettiklerini dinlediğim zaman, aynı hissi duydum. Annemi bir kere daha kaybetmiştim...

Robot gibi hareket ederek, teypi kaldırdım. Bu alet beni utandırıyor, bana oynadığımız dramın herhangi bir parçasıymış gibi geliyordu.

Mina ise bu işin sembolüydü ve en aşağı öbürü kadar kurnazdı. Sonra bir şey daha hatırladım.

Afrika'da, tehlikeli Safaris’lere yâni av seferlerine iştirak etmiştim. Hiçbir zaman bu beni korkutmamıştı. Aksine içimde, bir nevi haz uyandırırdı.

Şu son zamanlarda, sinirlerimi bozan, şüphenin ta kendisiydi. Şimdi yavaş yavaş herşeyin sükûn bulacağım biliyordum. Beni ortadan kaldırmaya hazırlanan macera düşkünü iki caniyi evimde misafir ettiğim, hiç olmazsa bilinen bir realiteydi...

Hava almak için, yarı yarıya açtığım vasistasın yanındaki bir sandığın üstüne oturdum. İki şıktan birini tercih etmeliydim; ya maskelerini düşürür ve onları polise teslim ederdim veya hiçbir şey belli etmez ve herkesin önünde rezil etmek için, harekete geçmelerini beklerdim.

Sertlikten hoşlanan huyum, beni birinci şıkkı tercih etmeye zorluyor, fakat içimdeki kin, bana beklememi tavsiye ediyordu. Bununla beraber beklemek de çok tehlikeliydi. Bu adî insanlar, beni öbür tarafa yollamak için kurnazca bir plân düşünebilirler ve böylece sessizliğimin kurbanı olabilirdim. .

Her halde gözümü açmam lâzımdı...

Benim için yeni bir hayatın başladığını seziyordum.

Öfkem, her türlü korkuyu bastıracak kadar şiddetliydi. İntikamımı almak şartıyla, ölümle alay etmeye başlamıştım. Zaten gülünç vaziyete düşürülmüş bir adamın, bundan başka şeyler düşünmesine imkân yoktu...

Merdiveni inerken, her basamakta, kinimin ve buna paralel olarak da irademin arttığını ve kuvvetlendiğini hissediyordum.

Mina'nın sebze ayıklamakla meşgul olduğu oturma odasına vardığım zaman, gülümsemeye muvaffak olmuştum.

— Yerleştirebildin mi? diye sordu.

— Sonra devam edeceğim, arabanın amortisörünü değiştirmek için bir ustayla randevum vardı. Unut muşum... Geç kaldım... Siz yemeğinizi yiyin...

— Benim de beraber gelmemi ister miydin, sevgilim?

— Garajda üstün başın berbat olur. Sonra tamir epey uzun sürecek. Sıkılırsın...

Çenesini tutarak yukarı kaldırdım. Gözleri o kadar masum bakıyordu ki, bu kadar tatlı ve sakin bir yüze ender rastlanırdı.

Şimdi durum bambaşka olmasaydı ondan nefret ettiğim halde, yine de bu yüz beni halâ baştan çıkarabilirdi.

Yalnız şu da muhakkaktı ki, benimle kedi fareyle oynar gibi oynuyordu...

— Şimdilik eyvallah, sevgilim... Şey, ümit ederim ki artık bu akşam...

Yüzünde şehvete düşkünlükten ileri gelen bir tebessüm dolaştı.

— Affet beni, Paul, fakat oğlumun mevcudiyeti... Sabırlı ol, yakında Paris'e dönecek.

Mina'nın cevabındaki YAKINDA kelimesinin, benim için, hiç de iyi şeyler ifade etmediğini anladım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi derin bir iç çekişiyle, oradan uzaklaştım.

Bir saat sonra, vasiyetnamemi iptal ettirmek üzere noter'in yazıhanesindeydim. Yeni bir tane hazırlayarak bütün mirasımı Afrika'daki misyonerlere bıraktım. Ayrıca, noter'e ölümümden sonra açılması kaydıyla, içinde başıma gelen hâdiselerin bütün teferruatını, polise anlattığım bir mektup da teslim ettim.

Bürodan çıkarken rahat ve sakindim. Yeni aldığım kararlar, bende, ağrı dindirici bir müsekkin tesiri yapmıştı. Şimdi eğer bana birşey olursa, Mina ve suç ortağı sadece hava almakla kalmayacak, aynı zamanda başları da esaslı bir şekilde belâya girecekti...

Bunu kutlamak için, yolumun üstündeki bir yere girerek, arka arkaya iki duble viski içtim. Karaciğerime tesiri ne olursa olsun, son zamanlarda kendime iyi baktığımdan, bu münasebetsizliğim de telâfi olurdu.

Alkol iyi gelmişti. Durumu daha da yakından inceledim. Şimdi elimde Mina'nın asıl adının, evlenirken zannettiğim gibi Anne Marie Grisard olmadığına dair delil vardı. Artık onun gerçek hüviyetini tespit etmek benim için gün meselesiydi. Ayrıca bu demin bahsettiğim ad altında herhangi birisinin yaşayıp yaşamadığını da öğrenebilirdim.

Yalnız, bu iki şey hakkında malûmat edinmek için zamana ve tam bir serbestiye ihtiyacım vardı. Bu ikisini Mina'ya belli etmeden nasıl elde etmeliydim? Zaten Dominique'i azarlamasından birşeyler sezinlediği anlaşılıyordu...

Birden aklıma bir fikir geldi. Postahaneye giderek, Bakouma'dayken muavinim olan Burton'a bir telgraf çektim:

«Evlendim. Stop. Bir müddet ortadan kaybolmak için mazerete ihtiyacım var. Stop. Bir telgraf çekerek beni Bakouma'ya çağır. Stop. Sevgiler.»

Tabiatiyle altına adresimi de ilâve ettim.

Bu iş de bittikten sonra meşhur lokantalardan birinde kendime ziyafet çekip oradan da sinemaya gittim. Fakat filmin mevzuu beni hiç sarmadı. Etrafımda dönen hâdiseler daha enteresandı çünkü. Filmin yarısında çıktım.

Burton'un telgrafı, ertesi gün öğleyin, biz yemek yerken geldi.

*«Bir kaza neticesinde bütün arşivler yandı. Stop. Mutlaka buraya gelmen lâzım. Stop. Çok mühimdir. Stop. Selâmlar — Burton.»*

Bu mesajın evin içinde, kaldırım taşının durgun bir suya düşmesi gibi tesiri oldu. Ben telgrafı okurken Mina ve o... (az kalsın oğlu diyecektim) insiyaki bir şekilde bakıştılar ve çok üzülmüş olduklarını anladım. Gösterdikleri bu reaksiyon normaldi ve o anda benim yanlarında bulunduğumu bile unutmuşlardı.

— O halde, gidecek misiniz, Paul? diye Mina sordu.

— Mecburum... Fakat emin olunuz, sevgilim, en fazla 15 gün için...

Bir kere daha, bu iki alçak, sinirli bir şekilde bakıştılar. Bu beni baştan aşağı titretti. İlâhi adalet! Demek ki, beni bu süre içinde öldürmeyi kararlaştırmışlardı.

Fena oldum. Etrafımdaki bu atmosfer bana birden çekilmez geldiğinden yerimden fırlayarak normal nefes alabilmek için bahçeye koştum.

Mina arkamdan geldi.

— Hasta mısın, Paul?

— Bu seyahatin çıkması beni çok üzdü. İçimde tekrar oraya dönmek için en ufak bir istek yok...

— Gitmen şart mı?

— Hayır, fakat bu bir moral meselesi. Eğer hakikaten arşivler yandıysa, benim yerime gelenlerin başı belâdadır ve onlara ancak ben yardım edebilirim...

— O halde gidiyorsun...

— Evet.

— Ne zaman?

— Yarın sabah... Öğleden sonra Orly’den kalkacak uçak için telefon edip yer ayırtmalıyım.

— Çok üzgünüm Paul.

— Benim kadar olma...

— Öyle söyleme sevgilim. Bu ayrılık bana çok dokunacak. Sana öyle alışmıştım ki...

Suratına tokadı yapıştırmak bir an meselesiydi. Fakat bütün irademi kullanarak kendimi tutmaya muvaffak oldum...

— Çabuk dönmek için elimden geleni yapacağım.

— Gidişini üç dört gün tehir edemez' misin?

— İmkânsız1. Sana söz veriyorum, bu angaryadan biran evvel kurtulmaya çalışacağım!

Kirpikleri titredi.

— O halde, ne yapalım... Pek alâ...

Valizimi hazırlamak için odama çıktım. Sonra telefonda herhangi bir numara çevirerek, sanki tayyarede yer ayırtacakmışım gibi, konuşmaya başladım. Hattın öbür tarafındaki tanımadığım adam, söylediklerimden birşey anlamadığından, benim delinin biri olduğuma hükmetmiştir herhalde.

— Çok iyi, diyordum, madem yalnız o yer boş. 16,20 da kalkan Süper Constellation uçağına bineceğim demektir... Anlaştık, biletimi bir saat evvel gelip alırım. Mersi...

Telefonu kaparken:

— İşte diye mırıldandım, bu iş de bitti...

Biraz sonra, Mina, beraber göle kadar gitmemizi teklif etti. Evvelâ reddettim fakat Israr ediyordu.

— Haydi Paul, sevgilim, yarın beni terkediyorsun, bunu benden esirgemezsin değil mi?

Kabul ettim. Fakat bu Israrın arkasında birşeyin saklandığını biliyordum.

Gitmeden evvel beni öldürmeye teşebbüs edeceklerdi... Evet, bütün benliğimde alârm çanları çalıyordu. Tetikdeydim. Acaba ne gibi bir tuzak hazırlamışlardı. Çünkü ölümümün son derece kazaya benzemesi lâzımdı? Bu problemi nasıl halletmişlerdi?

Bununla beraber birşey düşündüklerini de biliyorum... Ben telefon ederken, bir ara beraberce gözden kaybolmuşlardı... Sonra suratlarında mühim bir karara varmış insanlarda rastlanan tebessümü görmüştüm.

Buz gibi bir sükûnet beni istilâ ediyordu. Eski kuvvetimi bulmuştum.

«Gözünü aç, Paul... Kendini iyi müdafaa et... Yarın sabah burada seni öldürmeye teşebbüs edecekler. Çok zeki ve korkunç derecede kurnaz olduklarını biliyorsun ve en mühimi ONLAR İKİ KİŞİ' Bunu unutma.»

Mina'ya sarıldım ve ormanın derinliklerine daldık... Küçük göle doğru yürüyorduk ki. Birden, neden bilhassa bu yolu seçtiğini düşündüm ve bunun arkasında bir tuzağın olması ihtimali aklıma seldi.

— Haydi, bu sefer de başka bir istikamette yürüyelim. Mina... Bu yoldan bana gına geldi artık.

— Nasıl istersen, Paul...

Hayır tehlike burada değildi... Ayrıca. eğer cebinde tabanca varsa deminki tedbirim bir ise yaramazdı ama bu ihtimal da pek akla yakın değildi.

Hem yürüyor, hem konuşuyorduk, ama ikimiz de dalgındık. O beni öldürecekleri şekli düşünüyor ve ben de kendimi onlara karşı nasıl müdafaa edebileceğimi tasarlıyordum. Bu barbarca bir ovundu

Ayaklarımızın altındaki kurumuş yapraklar çıtırdıyordu.

— Sensiz, vakit bana çok uzun gelecek, çok yalnız kalacağım. Paul ..

— Oğlun var, Mina...

— Elbette, ama bu aynı şey değil...

— Yokluğumda ne yapacaksınız?

Belirsiz bir şekilde tebessüm ederek cevap vermedi.

YOKLUĞUM! Pis fahişe, herhalde bunun ebedî olacağını düşünüyordu... Ve bu ebedî yokluğumu kamufle edebilecek projeleri vardı.

— Burada mı kalacaksınız yoksa?

— Hayır, zannederim Paris'e gideceğiz, hem bu Dominique'in tekrar oraya yerleşmesine vesile olur, ne dersin?

— Evet, belki...

Dolambaçlı patikada iki üç kilometre yürüdük... Sonra, daha şimdiden sisli bir gece bastırdığından, tekrar eve dönmek mecburiyetinde kaldık.

Düşünüyordum...

Tehlike gezintide değildi. Halbuki bunu yapmamız için çok ısrar etmişti. O halde Dominique'in evde yalnız kalmasını istiyordu. Demek bu küçük serseri birşeyler hazırlamıştı... Fakat ne? Zehir mi? Bunun hazırlığa ihtiyacı yoktu ki... Hem bu şekilde riske girmiş olurlardı... Zaten beni yavaş yavaş zehirlemeye vakitleri kâfi gelmeyeceğinden, buna teşebbüs etmeleri anormaldi. Anî ölümüm ise polisin dikkatini çekerdi... O halde zehir değildi... Daha korkunç bir şey! Daha anî, fakat normale çok benzeyecek bir ölüm şekli... Bir kaza!

Dalgın dalgın odama çıktım. Hiç bir şey yerinden oynamamıştı... Aptalca yatağımı muayene ettim, sanki birisi o yükseklikten düşer de ölürmüş gibi... Tabiatiyle, her şey yerli yerindeydi...

Ve bununla beraber yokluğumuzda Dominique birşey]er hazırlamıştı. Onu bakışlarımdan kaçan gözlerinden derhal anlamıştım.

Eve döndüğümüz zaman, bir tual'e son fırça darbelerini vuruyordu. Yaptığı yine bir natürmortdu. Hey Allahım.

Ne hazırlamıştı? Hâdise nasıl meydana gelecekti?

Belli etmeden, herhangi bir iz arayarak bütün evi dolaştım. Kendimi onların yerine koymaya çalıştım. Eğer onların yerinde olsam ve Paul Dutraz'ı öldürmek istesem, ne yapardım?

Kafamı bütün gücüyle çalıştırdığım halde, tatmin edici bir şekil bulamıyordum.

— Sofraya! diye Mina bağırdı.

Karar vermiştim. Herşeye rağmen, dikkatle ve onların da beraber yediği yemeklerden yemeliydim. Onun, her tabağa bir dilim koyduğu ekmeğe dikkat etmem lâzımdı... Mina'nın içmediği şaraba karşı da ihtiyatlı davranmalıydım... Eğer Dominique de reddederse, ben de içmeyecektim.

Banyoya ellerimi yıkamaya gittiğim zaman, lavabonun beyaz fayansı üzerindeki birkaç siyah leke dikkatimi çekti. Bunlar herhalde birisi ellerini yıkarken orada kalmıştı. Ve muhtemelen bu Dominique olmalıydı, üstü başı daima boya içinde kalırdı çünkü. Fakat o daha ellerini yıkamamıştı ve işte şimdi dışarıda benim çıkmamı bekliyordu. Baktım, eline bulaşmış boyanın rengi kırmızıydı.

Yaptığı tabloya bir göz atınca onda siyah boya kullanılmamış olduğunu gördüm...

Dominique çıktıktan sonra tekrar banyoya döndüm. Siyah lekeler hâlâ duruyordu. Parmağımla bunlardan birine dokununca hemen anladım; makine yağıydı.

Bu benim için büyük bir keşif oldu. Otomobil.

Pis mundar, otomobilimi sabote etmişti.

Mina yeniden bağırdı.

— Sofraya, beyler!

Yemek odasında birleştik. Evlilik iyi şeydi. Hakikaten kendimi daha az yalnız hissediyordum!

Kendimi tartarak, nazik bir tonla:

— Düşünüyorum da, mademki siz de Paris'e gideceksiniz, yarın sabah beraber hareket etsek, dedim.

Dominique hafifçe yerinden sıçradı. Sinirlerine, metresinden daha az hâkim oluyordu.

Mina beni iyi tanıdığından:

— Hayır, Paul, dedi. Biz öbür gün gideriz, daha evvel evi bir düzene koyacağım...

— Ne lüzum var canım, ev zaten karışık değil ki. Bavulunuzu hazırlamanız da uzun sürmez...

Dominique rahatsız olmuş gibi kıpırdanarak:

— Ben evvelâ şu resmi bitirmek istiyorum, diye mırıldandı.

— Sonra diye Mina ilâve etti, sizden Paris’te ayrılmak bana daha da zor gelecek, halbuki buradayken, bana çok uzağa gitmeyecekmişsiniz gibi geliyor..,

Dominique gülmeye başladı.

Mina onu kızgın bir edayla tetkik ediyordu.

— Niye gülüyorsun, Dominique?

Ellerini diken gibi saçlarında gezdirerek:

— İfade tarzına anne, dedi. «Uzağa gitmeyecekmişsiniz gibi geliyor.» Oubangoui-Chari uzak değil mi sence?

Bu lâfı mimledim... Tehlikenin arabadan geleceğini artık biliyordum.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONBİR

ÇALAR SAATİMİ 6'ya kurmuştum, fakat bütün gece gözümü bile kırpmadığımdan saat 4'de kalktım. Mümkün olduğu kadar gürültü yapmamaya gayret ederek giyinip aşağıya, garaja indim.

İyi bir usta değilimdir ama eğer arabanın bir yeri bozuksa, bunun ancak direksiyon olabileceğini düşündüm. Nitekim araştırmalarımı bu yönde yapınca tahmin ettiğim gibi Dominique'in direksiyon milinin vidasını gevşetmiş olduğunu gördüm... Daha ilk virajdan eğer biraz da sert dönersem elimde kalacaktı. Ayrıca benim son derece sür'atli araba kullandığımı da biliyordu... Çok pis bir oyun hazırlamıştı bana... Bir İngiliz anahtarı alarak tam tamir edeceğim sırada, aklıma cok güzel bir fikir geldi... Onları huylandırmamak lâzımdı. O zaman direksiyonu öylece bırakarak, yıkanmak için banyoya gittim.

Vedalaşmamız çok heyecan verici oldu Bu insanlar hakikaten son derece rol yapma kabiliyetine sahiptiler. Çünkü bu sefer o zamana kadarkilerden cok daha başarılı sahneler yarattılar. Hatta Mina denilen adi kadın, bana küçük bir madalyon vererek, bunu hâtıra olarak daima kalbimin üstünde taşımamı istedi.

Teşekkür edip onu kucakladım.

Dominique elimi sıkarak başını önüne eğdi, sonra hüzünlü bir sesle:

— Sizi benim de kucaklamam lâzım, Paul. Hakikaten kısa bir müddet içinde olsa aramızdan ayrılışınızı görmekten büyük üzüntü duyuyorum.

Mina ağlayarak tekrar bana sarıldı.

Hayret ediyordum. Bu insanlarda hiç de mi vicdan yoktu? Son derece sakin ve rahat bir şekilde beni ölüme gönderiyorlardı. Ve herhalde karşımda bu komediyi oynamak, onlar için bir zevkti.

Arabayı çalıştırdım... Valizimi arka kanepeye atarak, elimle bir veda işareti yapıp hareket ettim.

Eğer korkmadığımı iddia edersem, yalan söylemiş olurum. Kullandığınız otomobilin direksiyonunun her an elinizde kalabileceğini

düşünmek, çok tatsız bir şey... Umumiyetle, ekzostan ateş çıkartacak derecede sür’atli hareket ederdim. Şüphelenmemeleri için. Şimdi de aynı şeyi yapmalıydım. Allahtan evin önündeki cadde virajsızdı. Her türlü sert hareketten kaçınmak: için direksiyonu parmaklarımın ucuyla tutarak ve her an frene bütün gücümle asılmak üzere kendimi ayarlayıp, gaza sonuna kadar bastım. Araba ok gibi ileri fırladı. Doğru yolun sonuna yaklaştığım zaman, otomobilin hızım azaltarak ve son derece dikkatle, beni o iki caninin gözünden uzaklaştıracak virajı döndüm. Sonra, 10 kilometre süratle ve daima yolun kenarını takip ederek, Valentine’in lokantası önünden geçtim. Zavallı kadını son zamanlarda hakikaten ihmal etmiştim. Her zamanki gibi kapısının önündeydi... Elimi sallayarak ona dostça bir işaret yaptıktan sonra 500 metre kadar daha gittim... Nihayet arabayı durdurarak, cebimden çıkardığını çiviyi, ön lâstiklerden birini batırıp, onu söndürdüm... Arkasından, yedek lâstiği çıkardım ve aynı âkıbet onun da başına geldi.

Makine gibi son derece rahat ve metodik hareket ediyordum. Bu iş de bitince valizimi alarak, gerisin geriye yürümeye başladım.

— Ne oldu size? diye Valentine sordu.

— Düşünün ki patlayan lâstiğimi değiştirmek için elimi stepneye atınca, onu; ötekinden daha sönük vaziyette buldum... Otobüs 10 dakika sonra gelir değil mi?

— Evet...

— Pekâlâ. Ben gittikten sonra eve telefon edip durumu haber verecek kadar nazik olacağınızı ümit ederim. Üvey oğlum tamir etmeye gelir. Araba buradan 500 metre ilerde.

— Anlaştık, size ne vereyim?

— Martini olsun.

İki bardak koydu. Birbirimize bakmamaya gayret ederek, bunları tokuşturduk. Evlenmeden önce aramızda, şimdi artık mevcut olmayan, samimî bir dostluk kurulmuştu.

— Evlilik hayatından memnun musunuz?

— Çok...

— Neticede, mes'ut olduğunuzu tahmin ediyorum.

— Tabiî.

— Çok nazik görünüyor. Hatta biraz da aşırı derecede değil mi?

Kadınlar muhakkak ki birbirlerini daha iyi anlıyorlar. Yaptığı bu haince tenkit üzerinde durmadım. Tam bu sırada otobüsün gürültüsü duyulduğundan, dükkândan koşarak çıkarken bağırdım:

— Size güveniyorum, Valentine... Allahaısmarladık.

Koltuklardan birine yerleştiğim zaman kendimi son derece hür hissediyordum. Ölümden kurtulmuştum ve inanın bana, bunu düşünmek, çok rahatlık verici bir şey.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONİKİ

PARİS’E VARDIĞIM ZAMAN, bir taksi tutup Orly’ye gittim. Orada bir pastahaneye girerek, Mina’ya durumu izah eden acele bir mektup yazdım. Sevgi dolu bu mektubumu okudukları zaman ne hale düşecekleri gözümün önüne geldikçe, kendimi son derece mes’ut hissediyordum. Acaba bunun kaderin bir cilvesi olduğuna mı hükmedeceklerdi?

Mektubu Orly hava alanından postalayarak tekrar Paris'e döndükten sonra Lyon garının hemen yanında, rahat ve gürültüsüz bir otel seçip, ciddî bir şekilde çalışmaya başladım.

Doğrusunu söylemek lâzım, gelirse, işin hangi ucundan başlayacağımı bilemiyordum. İhtiyatsız bir adım atıp polisi uyandırmak işime gelmezdi. Hâdisenin herkes tarafından duyulmasına ve bir mahkemede son bulmasına ise içim bir türlü razı olmuyordu.

Her şeyden evvel ne yapabileceğimi bir bütün olarak tasarlamalıydım.

Valizimden kâğıt kalem çıkararak, yatağa yüzükoyun uzanıp bir takım garip şekiller ve yazılar karalamaya başladım.

Bu son derece adî ve bayağı otel odası, bu rutubetten kâğıtları dökülmüş duvarlar, beni en kudretli surlardan daha emin bir şekilde koruyorlardı şu anda. Bundan başka problemi iyice düşünüp, halletmek için önümde uzun bir zaman mevcuttu.

Durumun menfî tarafı neresiydi? Bir adam ki hüviyetinden şüphe edemezdim, çünkü elinde bunu ispat edecek hakikî belgeler bulunduğundan mirasçım olmaktan korkmuyordu. Dominique Grisard. Annesiyle resmen evlenmiştim, fakat Mina metresi olduğuna göre hakikî annesi kimdi? ölmüş olamazdı, çünkü aksi hal de bunu nüfus kâğıdına işlerlerdi... İşte asıl problem buydu... Aklıma bir hususî detektif bürosuna müracaat etmek geldi... Ama onların da, burunlarını bu işe sokmalarını istemiyordum. O zaman madam Grisard'ın dul olmayıp, boşanmış olabileceğini düşündüm. O halde ilk kocası hâlâ hayattaydı. Eğer araştırmaları, bu adamı hedef tutarak yaptırırsam, heriflere işi çaktırmadan istediğim malûmatı elde edebilirdim.

Ayrıca hususî detektif bürolarına hiç te itimat caiz değildir, zira bu insanlar az malûmat karşılığında çok para çekmeyi kendilerine vazife addederler.

Bununla beraber hiç olmazsa iyi şöhret yapmış bir tanesini düşünürken birden, eskiden çok iyi anlaştığım mektep arkadaşlarımdan birinin şimdi polis araştırma bürosunda şeflik mevkiini işgal ettiği aklıma geldi.

Biraz tereddüt ettikten sonra, ziyaretine gittim. Kartımı yollar yollamaz beni kabul etti. Hiç yoksa bir onbeş senedir birbirimizi görmemiştik.

Saçları dökülmüş, göbek bırakmıştı.

Tombul elini bana doğru uzatarak:

— Seni tekrar gördüğüme son derece sevindim, dedi.

— Ben de Vincent...

— Biliyor musun, hiç değişmemişsin.

— Yalancı...

— Vallahi doğru söylüyorum. Yalnız biraz zayıflamışsın galiba.

— Ben senin için aynı komplimanı yapamayacağım.

İhtarıma aldırış eder görünmedi. Tersine memnun memnun ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu. Onunla, işgal ettiği yüksek mevki kadar iftihar ediyordu anlaşılan.

Birbirimize, o zamana kadar geçen hayatımızın hülâsasını çıkarttık, sonra gizlice saatine baktığını görünce:

— Sana hemen anlatayım Vincent, dedim... Ziyaretimin sebebi...

Her türlü konuşmayı dinlemeğe alışık bir adam tavrıyla bekledi.

— Şu anda «Diogen'e» benziyorum, azizim: bir adam arıyorum. Bana yardım edebileceğini düşündüm.

— Bir adam mı? diye açıkça meraklanarak sordu.

— Evet.

— Niye?

— Bu adam vakti zamanında aileme epeyce borçlanmış... Bu kadar sene sonra herhalde onu ödemeye zorlayamam ama kendisiyle irtibatı kaybetmek de istemiyorum.

Önüne bir kâğıt çekti ve sonra cebinden çıkardığı altın dolma kalemle not almaya başladı.

— Devam et, seni dinliyorum...

— Evariste Grisard adında biri. Adresini ve doğum tarihini bilmiyorum. İpucu olarak ilâve edebileceğim yegâne malûmat Anne Marie Maupuis

admda bir kızla evlendiği ve bu kızdan Dominique adında bir çocuğu olduğu... İşte hepsi bu kadar...

Vincent notlarını tamamladıktan sonra, konuşmamızın bittiğini anlatmak ister gibi, ayağa kalktı.

— Bana adresini ver, istediğin malûmat bu akşam eline geçer.

— Sahi mi?

— Tabiî, niye hayret ettin. Sen polisin uyuduğunu mu zannediyorsun?

Ona adresimi bırakıp, veda ederek, düşüncelerimin yönünü değiştirir ümidiyle bir sinemaya gittim. Fakat ne mümkün. Onları kafamdan atmaya imkân yoktu. Möblelere delik açtıktan sonra içine girip, bir daha çıkmayan tahta kurtlarına benziyorlardı.

Seyrettiğim renkli-sinemaskop film gözümün önünde, alâkasız renklerle boyanmış bir bayrak gibi dalgalandığından, mevzuu takıp etmeye imkân bulamadım. Öyle ki, çıkışta, baş aktrisin sarışın mı yoksa esmer mi olduğundan bile haberim yoktu.

Sokak satıcısından biraz meyva alarak otele döndüğüm zaman, odayı sabahkinden daha az cazip buldum. Kendimi yine yalnız hissetmeye başlamıştım. Kader bana çok kötü bir oyun oynamıştı. Bakouma'daki hayatımı arıyordum. Karaciğerimin parça parça döküleceğini bilsem dahi yine de orada kalmalıydım... Paris bana göre değildi... Kendimi yıkılmış hissediyor, benden geriye sadece kararmış bir enkazın kaldığını zannediyordum.

Çok bedbahttım. Ayrıca Mina ve jigolosunun da, benim masumiyetimi ve sevgimi kötüye kullandıkları için aynı şekilde acı çekmelerini istiyordum...

Dürüst, saf, temiz kalpli bir adamdım. Bu fahişe bana gerçek aşkı tattırmış ve birkaç gün içinde her şey mahvolduktan başka, içime daimî bir öldürülmek korkusu yerleşmişti.

Neticede mevcudiyetim onlar için tahammül edilmez bir şeydi. Çünkü hayatım, servetim ile onlar arasında bir set teşkil ettiğinden, bu servete, canımı almadan erişemeyeceklerini biliyorlardı...

Ancak şimdi ben hakikati öğrendiğimden, elimde onlara karşı kullanabileceğim birçok silâh vardı. O halde sabredersem, intikamımı kurnazca hazırlayabilirdim.

Birden canım viski istedi. Karaciğerim hastalandığından beri bu istek sık sık kendini gösteriyordu.

En yakın büfeye gidip te, ümit ettiğimden daha âlâ bir skoç viskisi bulunca, çok memnun oldum. Hele bu tehlikeli içkiden bir bardak dolusunu boğazıma dökünce, ensemden çengele asılmış gibi olarak kendimi yatağa zor attım.

Teessür ve yorgunluktan taş gibi uyumuşum.

Telefonun zili beni uykumdan çekip aldı. Zil sesinden başka herşeye benzeyen bu garip gürültünün neticesinde, vücudum terden sırsıklam olmuş bir vaziyette yataktan kalktım.

Oda, sadece dışardaki bir neon ışığının yanıp sönmesiyle arada bir aydınlandığından ahizeyi bulmak güç oldu...

Konuşan otelin kâtibiydi zannederim.

— Sizi polis merkezinden arıyorlar...

Hiddetimden kudurmak üzereydim. Zira kafamda karmakarışık fikirler çarpışıyor ve anlayış kabiliyetimi yok eden kaim bir sis tabakasından kendimi kurtaramıyordum.

Konuşmadan evvel, yüzümü soğuk suyla yıkamak istedim ama artık çok geçti, zira kalın bir ses beni soruyordu:

— Mösyö Paul Dutraz?

— Alo, evet?

— Sizinle mösyö Vincent adına konuşuyorum...

— Ah. Çok iyi...

Anlamak için bütün gayretimi sarfediyordum. En çok kullanılan, en basit kelimeler bile birden benim için anlaşılmaz bir mana kazanıyordu.

— Şu aradığınız şahis hakkında...

— Ah. Evet...

— Evariste Grisard adındaki zat Rouen'da oturuyor... Yeni yapılan işçi sitesinde... Bir dakika, size tam adresini vereyim: 14. cü sokak. Barthelemy Jonquet... Not ettiniz mi?

Hiç bir şey not etmemiştim ama yine de müsbet cevap verdim.

— Pekâlâ, işte, bizden istediğiniz malûmat bu kadar...

Telefonu kapamadan belli belirsiz bir teşekkür etmiş olmalıyım. Sonra kendimi sandalyenin üzerine bıraktım. Karaciğerim bana selâm gönderiyordu anlaşılan. Başım dönüyor, herşey etrafımda dansediyordu.

Yerimden kalkabilmem için aradan bir çeyrek saatin geçmesi lâzım geldi. Ve lavaboya kadar sürünecek kuvveti kendimde bulduğum zaman, vaziyetim hiç de parlak değildi. Uzun bir müddet kafamı soğuk suyun altında tuttum. Sonra, herhalde kendimi daha iyi hissetmiş olmalıyım ki,

telefonda resepsiyonu isteyerek, eczaneden böyle kriz anlarında kullanılabilecek, tesirli bir müsekkin almalarını söyledim.

İlâcı getirmelerini beklerken de, bir gazetenin kenarına 14 üncü cadde Barthelemy diye kaydettim.

Fakat adresin gerisini hatırlayamıyordum. Zorlamak beyhudeydi. Hafızam bir sis tabakasının arkasında kaybolmuştu sanki içime fenalık getiren, bunaltıcı bir sis tabakası.

Buna rağmen, ertesi gün Rouen’a hareket ettim.

* *

## ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONÜÇ

BU, ORADA oturanların «rahatlık» adını verdikleri, blok apartmanlardan biriydi. Yeni yapıldığından hâlen görünüşü iyi olmakla beraber bir müddet sonra onun da diğerleri gibi bu vasfını kaybedeceğine şüphe yoktu.

Kapıyı çaldığım zaman, bir kadın Tino Rossi'nin repertuarım uygun bir tonla, fakat o kadar garip bir sesle söylüyordu ki, gülmekten kendimi alamadım.

İçerdeki iddiasız ses nümayişi aniden kesildi ve kapı açıldı. Ağzında sigara, elindeki püre makinesini durmadan çeviren, yusyuvarlak bir kadıncağız bana bakıyordu. Kapıyı açmak için gelirken, elindekini mutfakta bırakmayı akıl edemediğinden, muşambanın üstüne püreler sıçramıştı.

— Ne var?

— Mösyö Grisard'ı rica ediyorum?

Endişeli bir gözle beni süzdü. Temiz pak giyinmiş olmam aklım karıştırmıştı anlaşılan. Herhalde benim emniyetten geldiğimi zannediyordu veyahut hiç yoksa onun nezdinde, belâlı biriydim.

— Niye?

— Şahsi...

Bu cevahiri hoşuna gitmediğini yüzünü ekşiterek ifade etti. Yuvarlak suratında inatçı bir mana belirdiğinden şimdi tam bir Çinliye benziyordu.

— Bana söyle, karışıyım.

İlk refleksim bir sıçrama oldu. Fakat çok geçmeden bunun Dominique'in annesi olamayacağını anladım.

— Oh, doğrusu çok mühim değil... Vergi dairesi müfettişiyim... Şu... ilk... karısı mevzuunda.

— İçeri girin...

Beni ancak müstesna hallerde kullandıklarını zannettiğim; içi, taksitle alınmış eşyalarla dolu bir yemek odasına aldı...

— Niye? diye sordu. Çıktı mı?

— Nereden çıktı? diye şaşırmış bir halde ve dalgın bir sesle sordum.

— Eh, akıl hastahanesinden... Halbuki doktorlar bir daha iyileşemeyeceğini söylemişlerdi.

Bu haber, bana aniden birçok şey anlattı. Tar biatiyle Mina bu durumda hakikî Anne-Marie Grisard'ın hüviyetine girmekte zorluk çekmemişti.

— Zaten ben de bu mevzuda malûmat isteyecektim. Hastahaneye yatalı çok oldu mu?

— Pff. Evariste'le evlenmesinden birkaç sene sonra... Sigara içebilir miyim?

Güümseyerek çakmağımı ona uzattım: Dünya tersine dönmüştü.

Neticede memnun olmuşa benziyordu.

— Bir erkek için ne kadar zor, biliyor musun? Deli... Korkunç krizler geçiriyor, onu öldürmek istiyordu; onu ve veledini... Ben, Variste'i, ilk karısı hastahaneye girdikten bir müddet sonra tanıdım... Birbirimizden hoşlandık ve benimle evlenmek istedi... Fakat bir deliden boşanmak ne zor şeymiş. İşleri yoluna koymak için tam 10 seneye yakın beklemek zorunda kaldık...

— Hangi hastahanede?

— Aixen-Province'de... O zamanlar Midi'de oturuyorlardı. Ama ben Variste'e Marsilya'da rastladım... Bir mahalle sinemasında...

Onun hissi hayatı beni alâkadar etmiyordu. Sıkılmıştım.

— Hastahanenin adı ne?

— Bilmiyorum... Şehir hastahanesi işte. Yüz tane yok ya.

— Ya çocuk?

Bunu işitince iyiden iyiye sıkıldığını belli etti. Küçük suratı kızardı.

— Variste, oğlanı, karısının annesine emanet etmişti... Sonra ne oldu biliyor musun? Bir gün onu gözden kaybettik... Hayat, işte böyle. Yeniden yuva kurunca...

Hâdisenin nasıl olduğunu çok iyi anlıyordum. Bu şişko, bir delinin oğlunu yetiştirmeyi reddetmiş ve üstelik kocasının, geçmişiyle alâkasını kesmesi için ne yapmak lâzımsa hepsini yapmıştı.

Öğrenmek istediğim bütün malûmatı elde etmiştim.

— Pekâlâ, çok teşekkür ederim... Bana artık sadece...

Fakat hemen gitmeme mâni oldu.

— Neticede, bütün bu malûmat niçin?

Tek gözü merakla parlıyordu. Diğeri, ağzındaki sigaranın dumanı kaçtığından, kapanmıştı.

Bir mazeret beyan etmeliydim, hem de derhal.

— Çünkü, Mösyö Grisard'ın oğlu şimdi çalışıyor. Dolayısiyle onun da vergi ödemesi lâzım, anlıyormuşsunuz? Bunun için de aile durumunu bilmemiz şart...

— Kendisinden soramaz mıydınız?

Beni sinirlendiriyordu.

— Ben kontrol memuruyum, madam Grisard. Bir kontrol memurunun da vazifesi kontrol etmektir... Müsaadenizle...

Çıktım. Şimdi resmî karımın bir hastahanede çile doldurduğunu biliyordum. Evet, bir deliyle evlenmiştim... Mina ve Dominique'in, bana oynanabilecek en korkunç oyunu oynadıklarını söylediğim zaman haklıymışım.

Yine de vicdanınım rahat etmesi için, kendimi Evariste Grisard diye tanıtarak Aixen-Province psikiatri hastahanesine telefon ettim.

Başka bir şehirden telefon ettiğimi göz önünde tutarak, bana itimatsızlık gösterip, malûmat vermekten kaçınabilecekleri aklıma gelmişti ama makul insanlarmış. Benimle konuşan kadının garip bir şivesi vardı. Zavallı madam Grisard'ın hâlâ aynı durumda olduğunu söyledi. Bu benim için kâfiydi. Teşekkür ettim. Zaten maksadım sadece Anne-Marie Grisard'ın, yani KARIMIN, hâlâ hastahanede olduğundan emin olmaktı.

Şimdi, küçük arkadaşlarınım karşısına rahatça çıkabilirdim. Onları rezil etmek ve yakalatmak elimdeydi artık... Bununla beraber cinayete teşebbüs ettiklerini ispat etmem güç olduğundan, onları ancak sahte hüviyet altında yaşamakla itham ederlerdi. Mina'nın, sevimliliğiyle jüriye tesir ederek, birkaç ay hapisle durumu kurtaracağım tahmin ediyordum. Bu ceza, bir adamı saflığından istifade ederek aldatmış ve onu öldürmeye teşebbüs etmiş bir kadın için çok hafifti... Beklemeyi tercih ettim. Böylece riske giriyordum. Bu işin sonunda hayatım bahis mevzuuydu ama ne yapalım. Eğer onların cinayete teşebbüs ettiklerini ispat edebilirsem, hiç olmazsa geçirdiğim korkulu gecelerin ve gördüğüm kâbusların acısını çıkarırdım.

Yalnız acaba, sabrım ve kuvvetim bu bekleyişe yetecek miydi?

Trene binip Paris'e gidince, ilk kararıma rağmen, ilk işim onların apartmanlarına uğramak oldu.

Merdivenleri çıkarken iyi bir bahane bulmuştum. Uçak Marsilya'ya uğradığı sırada karaciğer krizi geçirdiğimi ve arkasından bunu bahane ederek gidişimi iptal ettirdiğimi söyleyecektim. Tabiî ondan sonra, her

zamanki hayatımıza devam edecektik ve tekrar beni öldürmeye teşebbüs edeceklerdi.

Fakat zili defalarca çaldığım halde kimse cevap vermedi. Acaba daha Ronchieu'den gelmemişler miydi? Merak ederek apartmanın kapıcısına sorunca, bana; Madam Grisard ve oğlunun buraya evvelsi gün geldiklerini, fakat benim gelişimden 3 4 dakika evvel tekrar gittiklerini söyledi. Ayrıca, kendisine, gelecek olan mektupları, derhal Cannes'a post restant olarak göndermesini tembih ettiklerini ilâve etti. Anlaşılan sahte karımla, hakikî üvey oğlum (evet, bu böyleydi) eğlenmek için hiç vakit kaybetmiyorlardı. Herhalde, şu son haftalarda gizli gizli sevişmek mecburiyetinde kalışları onları yormuştu.

Durumdan istifade ederek kapıcıya, ne kadar zamandan beri bu apartmanda oturduklarım sordum. Bana bunun çok az bir müddetten beri olduğunu, zaten o katın asıl kiracısı Amerika'da bulunduğundan, kısa bir zaman için, 2 nci derecede kendilerine kiralandığını anlattı.

Zaten bundan şüpheleniyordum, çünkü Mina uzun bir müddet yaşlı kadın durumuna tahammül edemezdi... Bu bir genç kız için hakikaten oynanması zor bir roldü.

Paris sokaklarında avare avare dolaştım. Şaşırmıştım. Ne gibi bir tabiye kullanmalıydım? Derhal bir karar aldırarak boşanmam mümkündü. O zaman bana daha sakin bir hayat yaşayıp, başımdan geçen bu kötü macerayı unutmaya çalışmak kalıyordu... Yahut onlara bir telgraf çekip dönmelerini isteyerek, hâdiselerin takip edeceği seyre göre hareket etmem lâzımdı...

Ve yahut da bu işi bir müddet tehir eder, o zamana kadar da evde kafamı dinlerdim... Fakat ben 4 üncü bir şekli tercih ettim: seyahate çıkmak.

Aynı gün, Cannes için bir yataklı vagon bileti aldım.

Ayrıca beni böyle bir harekete sevkeden sebebi bilmiyordum.

Şeytandı herhalde.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONDÖRT

SEYAHATİ, değişik yerler gördüğüm için değil de, mesafeleri aşabildiğim için severim. Yolculuğun tamamen vakit öldürmek olduğuna inanıyorum. Kendi seçtiğiniz, fakat başkası tarafından idare edilen bir vasıtayla oradan oraya götürülürsünüz. Kaç kilometre yol ve ne kadar sür'atle gittiğinizi bile düşünmezsiniz. Yaşamayı güçleştiren herşey ortadan kalkmıştır... Nihayet, kendinizi tamamıyla dinleyebileceğiniz yegâne zamandır.

Bu seyahatimde de, bir taraftan tren meşaleleri yutarken, bir taraftan da ben içinde bulunduğum durumu tekrar düşünmeye başladım. İki kurnaz ve kurnaz oldukları kadar da cesur insan, bir gün, o zaman daha tanımadıkları herhangi birisinin mirasına konmayı kararlaştırmışlar ve kader bu şahsın ben olmaklığımı istemişti. Evet, gizli bir elin beni onların kötü niyetlerine ram olmam için sürüklemiş olmasına şaşıyordum.

Bakouma'dan ayrılırken bana verdikleri hatırı sayılır meblâğı, evi alışımı, yalnızlıktan sıkılarak evlenmek isteyip gazeteye ilân verişimi ve bu ilânın Mina'nın gözüne çarpışını mümkün kılan tesadüfleri düşündükçe, korkuyla titriyordum. Kader, onunla benim aramda birbirine bağlı binlerce detaydan meydana gelmiş bir köprü kurmuştu.

Düşünüyorum da, eğer Mina bu maceraya yalnız başına atılsaydı, mutlaka gayesinde muvaffak olurdu. Dominique işleri karıştırmıştı. Onun sayesinde durumu ortaya çıkarmayı başarmıştım. Ve şimdi vaziyete hâkim olan bendim. Şimdi ben oyunun dizginlerini elimde tutuyordum... Fakat... Fakat, durum benim için biraz karışıktı. Elimde en iyi kozları tutuyor, fakat onları nasıl kullanacağımı bilemiyordum.

Sonunda, trenin beşik gibi sallamasiyle, rahat ve derin bir uykuya dalmışım.

Cannes'da tam bir yaz havası hüküm sürüyor, bütün şehir güneşin altında yanıyordu.

Gardan çıkarken kendimi çok iyi hissettim. Seneler var ki böylesine rahat olduğumu hatırlamıyorum. Bir ara, elimde bavul, bir palmiye ağacının altında, gökyüzünü doya doya seyretmek için durdum. Hava enfesti...

Ve sonra, onların da orada, hemen yakınımda oldukları aklıma gelince bütün neş'em kayboldu.

Yolumun üstünde rastladığım ilk otele girdim. Bir duşa ve esaslı bir kahvaltıya ihtiyacım vardı. Bu ikisini de yaptıktan sonra neş'em tekrar yerine gelir gibi oldu.

Ne yapmalıydım? Onları aramak mı? Aniden karşılarına çıkıp, yüzlerine karşı son zamanlarda sık sık kullanmakta olduğum küfürleri mi sıralamalıydım?

Gayesiz bir şekilde, otelden çıkarak plajın yolunu tuttum.

Kalabalık yoktu... Birkaç ihtiyar İngiliz, pelte gibi vücutlarım güneşlendiriyor, dört beş genç te renkli bir deniz topunun peşinden koşuşup dururken, plaj m kenarlarında bir yerde, cızırtılı bir pikap napoliten şarkılar çalıyordu.

Bir şezlong alıp, denizden uzakça bir yere kurarak ellerimi ensemde kavuşturdum. Ve hâdise işte tam o sırada oldu...

En ufak detayı bile hatırlıyorum... Denizi seyrediyordum. O sırada beyaz bir vapur geçmekteydi. Ve ben de, onun, aynı şarkılardaki gibi denizde yürüyormuş hissini verdiğini düşünüyordum. Kendine hâs bir süzülüşü vardı. Garip bir şekilde sallanıyordu... Hakikaten, o anda yalnız bunu düşünüyordum... Dominique bana sürtünerekten yanımdan geçti. Açık mavi renkte bir şort giymişti ve kahkahalarla gülüyordu. Refakatinde çok cazip bir kız vardı... Parlak tebessümlü bir sarışın. .. Bu şahane yaratığın Mina olduğunu anlayıncaya kadar aradan epey zaman geçti. Tabiî: Mina ...Mina ki, hiç bir zaman onu bu haliyle tasavvur edememiştim... Mina ki, sarışınlığını, bakışını ve çarpıcılığını yeniden kazanmış; Mina ki, tekrar gençleşmişti.

Oyununu keşfettiğimden beri, kendisini ihtiyar gösteren detaylardan ayırarak, onu bu yaşta bir kız olarak canlandırmaya çalışmıştım, fakat ortaya çıkan kızın, şu gördüğümle uzaktan yakından en ufak bir alâkası yoktu. Bu cazibe, bu zarafet, bu parlaklık... Şua saçıyordu, sanki.

Birbirlerine sarılmış vaziyette önümden geçtiler. Beni görmemişlerdi bile... Onların uzaklaşışlarını seyrettim... Garip bir arzu kanımı alevlendiriyordu... Aramızda geçen münasebetleri düşünüyordum. Yaşlı görünüşüne aldandığım halde, onun gibi bir âfete sahip olmuştum. Bu

durumdan kurtulmakta neden acele ettiğini şimdi anlıyorum. Şefkatli anne numaraları onu çok sıkmıştı.

Enfes vücuduna bakarken gözüm kamaşıyordu. Mina'nın üstünde tek parçalı sarı bir mayo vardı. Bakır rengi saçları güneşte yanıyordu. 25 yaşında bile olduğunu zannetmiyorum... Biraz boya ve gözlükler onu nasıl da tanınmaz hale getirmişti? Ayrıca başka bir şey daha vardı... Daha tesirli, daha basit başka bir şey: şahsiyetini yaşamasını biliyor, iradesi onu usta bir komedyen haline koyabiliyordu... Hakikaten 40 yaşında zannedeceğiniz sakin bir yaşlı kadın tavırları takınabilmişti...

Ve ben, zavallı aptal, kollarımın arasında nasıl bir hazine sakladığımı bilememişim... Olgun bir kadını seviyorum diye farkına varmadan, dünyanın en güzel kızına sahip olmuşum...

Birden bütün benliğim isyan etti. Onu arzu ediyordum, anlıyor musunuz? Onunla karşılaştığımızdan beri, aramızda geçen kötü hâdiseleri unutup, hayata yeni bir gözle bakmaya hazırdım. Beni öldürmek istemiş olması ve bunu hâlâ yapmayı düşünmesi hiç mühim değildi... Öldürülmek pahasına bile olsa, onu yeniden sevmeye razıydım...

Orada, şezlongun üstünde, güneşin sıcaklığına karşı hissiz, uzun müddet oturdum.

Pikap hâlâ aynı parçayı çalıyor ve bahsettiğim beyaz vapurun ufukta sadece direği görünüyordu.

Bir kere daha yalnızlık fikri, bende haykırmak isteği uyandırdı... Yumruğumu ağzıma sokarak parmaklarımdan kan çıkıncaya kadar ısırdım.

Cannes'da tam sekiz gün kaldım. Bu müddet zarfında da, gözümde kaim çerçeveli, koskocaman renkli gözlükler, başımda uzun güneşlikli bir kasket olduğu halde plâjdan hiç çıkmadım.

Onlar da aynı şekilde... Kendimi daima alarga tuttuğum için, beni farketmediler bile... En ufak hareket ve jestlerini satın aldığım dürbünle gözetliyordum. Sevişiyorlardı... Bu iki caninin eğlenmelerinde bir masumiyet havası vardı...

Onlara gıpta ediyordum. Çocukça oyunlarına karışmak, beraberce haykırmak, Mina'yı kucaklayarak ılık kumların üstüne devirmek imkânına sahip olmayı ne kadar isterdim... Küçük kum taneciklerinin cildimizi tahrişine rağmen, kalçalarımızın birbirine tatlı temasını tahayyül ediyor ve bu arzu kuvvetlendikçe, Dominique'e olan nefretim de o derece artıyordu.

O zamana kadar, ona, sadece gayesine erişmek için uğraşan bir cani gözüyle bakmıştım; fakat şimdi karısı elinden alınmış bir koca gözüyle

bakıyordum. Mevcudiyeti benim için tahammül edilmez bir şeydi... Nihayet anladım ki, onun ortadan kalkması kadar hiç bir şey beni sevindiremez.

Yavaş yavaş kafamda bir plân belirmeye başladı. Onlarınkinden çok daha kurnazca düşünülmüş bir plân... Eğer muvaffak olursa, ki olacağından emindim. Mina kayıtsız şartsız bana kalacaktı... Onun üstünde hâkimiyet kuracaktım... Ondan sonra, deniz kıyısında, suları sıçratarak arkasından yalnız ben koşacaktım.

O gün (hayatımın sayılı günlerindendir), bana Bonchieu'deki evin satılmasında vasıta olan notere telefon ettim. Kendimi tanıttıktan sonra, ona evde, eski ev sahibi tarafından unutulmuş bir sürü eşya bulduğumu, eğer adresini verirse, gidip kendisine bunları teslim edeceğimi söyledim.

Hattın öbür ucundaki adamcağız bir müddet arandıktan sonra bana M. Blanchin'in şimdi Marsilya'da, Roucas Blanc'da ikamet ettiğini bildirdi...

Şişko katile, sadece iki saatlik mesafede bulunuyordum. Bu yakınlığı da kaderin bir cilvesi olarak kabul edip, hemen ertesi gün onu ziyarete gittim.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONBEŞ

ŞARK STİLİNDE yapılmış, kibar görünüşlü bir evdi bu. Çiçekli bir bahçe içinde, tek katlı ve san boyalı. Tahtadan bahçe kapısının üstüne ufacık bir çıngırak asılmış olduğundan kapıyı ittiğiniz zaman bu çıngırak gelişinizi haber veriyordu.

Blanchin'i koltuğa kurulmuş, haftalık bir mecmuayı okumakla meşgulken buldum. Yamnda bir martini bardağı olduğu halde güneşleniyordu...

İçeri girdiğim zaman, elinde torba taşıyan bir kadın da çıkmak üzereydi. Yarım asırlık, kocaman göğüslü ve en tuhafı, çok sevimli olduğunu zanneden ve bundan dolayı hareketleri cilveli bir kızıl saçlı ^

Sabık benzinci, mecmuayı indirerek beni tanımak için gözlerini kırpıştırdı. Kadın ise, merdivenleri silmeye hazırlanan bir kapıcı edasıyla üstüme doğru gelmeye başlamıştı.

— Ne istiyorsunuz? diye hiç terbiye görmediğini belli eder şekilde bağırdı.

Hiç bozmadan, hasır koltuğunda oturan Blanchin’i işaret ettim. Eski ev sahibinin suratında endişeli bir hal vardı. Resimde gördüğümden daha şişmandı. Fakat asıl fotoğraf makinesinin zaptetmeye muvaffak olamadığı, cildinin son derece yağlı ve hatta zehirli intihamı uyandırışı idi.

— Mösyö Blanchin’den malûmat rica edecektim... Ronchieu’deki evini satın alan benim ve...

Sakinleşti.

— Oh, çok iyi: memnun oldum... Beni affedin, sizi yalnız bırakmak zorundayım; çarşıya geç kaldım da...

Yalnız affetmek değil, onun gidişi kadar beni hiç bir şey memnun edemezdi.

Blanchin bana doğru yürüdü.

— Sizi tanıdığıma çok memnun oldum, Mösyö Dutraz...

El sıkıştık. Onunki buz gibiydi.

Hâlâ endişesinden sıyrılamadığı belli oluyordu. Gözlerinin akında sarı sarı benekler gördüm... Mide bulandırıcı şeylerdi, bunlar...

Oturduğu evi göstererek, takdirkâr bir jestle:

— Ronchieu'yu neden terkettiğinizi şimdi anlıyorum, dedim. İrat sahibi olmak kadar güzel bir şey yok...

Gevşek gevşek gülümsedi.

— Doğru... Siz oradan memnun musunuz?

— Çok...

— O halde sizi buraya kadar getiren sebep ne? Hatun o sırada dışarı çıktığından çıngırak'ın sesi hâlâ devam etmekteydi.

Ona güldüm. Şimdi artık yanlış yolda yürümediğimi, onun karısını öldürdüğünü kat'iyetle biliyordum. Zaten söyleyeceklerim de en az bunun kadar nahoş şeylerdi...

Odanın, çiçekli kâğıtla kaplı duvarları ve az, kibar möbleleri ile güzel bir görünüşü vardı... Bir koltuğa oturdum.

Kendi sessizliğim beni rahatsız ediyordu ama onun da endişesinin artmasına sebep oluyordu.

— Ne... Ne hakkında malûmat isteyecektiniz?

— Hayır, Mösyö Blanchin... Bunu ikinci karınızı telâşlandırmamak için mahsus söyledim.

«İkinci karınız» lâfını bilhassa kuvvetle telâffuz etmiştim. Suratı yeşil bir renk aldı.

— O halde?

Bir aktörün ilk provasından sonra olduğu gibi aniden bütün korkum yok oldu.

— Mösyö Blanchin, şu anda erkek erkeğeyiz, değil mi? Yani açık açık ve kelime oyunu yapmadan konuşabiliriz.

— Tabiî...

— Mükemmel. Size şunu söylemek istiyordum: Karınızı öldürdüğünüzü biliyorum.

Bunun üstüne cebimden bir sigara çıkarıp, ellerimin titrememesine dikkat ederek, dudaklarımın arasına sıkıştırdım. O sırada bir şeyle meşgul görünmem lâzımdı çünkü...

Blanchin, zavallı bir halde, önümde ayakta duruyordu. Sanki etleri, kemiklerinin üstüne, ıslak bulaşık bezleri gibi asılmıştı. Ağzı açılmış, dili bir tükürük yatağı üzerinde yalpalıyordu.

— Bu... bu çok utandırıcı bir şey, diye itiraz etti.

— Muhakkak, Mösyö Blanchin, ama bunu takdir etmeyi başkalarına bırakıyorum.

Birkaç asır daha ihtiyarlamış görünüyordu... Yorulmuştu.

— Mösyö, siz... Bu doğru değil... Ben...

Sigaramı yakarak derin bir nefes çektim...

— Niye itiraz ediyorsunuz, Mösyö Blanchin, eğer elimde bunu ispat edecek deliller olmasaydı, sizi aramak için buralara kadar gelmezdim...

Yürekten bir çığlık attı.

— Hangi delil?

— Karınızın size yazdığı veda mektubunun son kısmını kestiniz.

Mahvoldu.

— Fakat...

— Bahis mevzuu mektubu imha etmeyi unutmuşsunuz. Onu muhafaza ediyorum. Polis, arşivlerinde bunun diğer kısmını saklamıştır, iki parçayı birleştirmek çok kolay bir iş...

Bundan başka, toprağı çapalarken, onu öldüren zehir şişesini buldum...

Oturdu. Bana sanki bir cehennem zebanisiymişim gibi bakıyordu... Zavallı gözlerinde bir kızgınlık alâmeti yoktu, fakat son derece şaşkın bir halleri vardı.

İçinde bulunduğu durumu idrâk edemiyor gibiydi. Günlerce, haftalarca rüyasında kâbus görmüş, yataktan sıçramıştı. Çünkü yaptığı işin kusursuz olup olmadığından emin değildi. Ve sonra bir sabah içinin ferahladığını hissetmiş, kurtulduğunu sanmıştı... Suçlu insanlar, zamanın kendilerini her türlü tehlikeye karşı kamufle ettiğini zannederler, halbuki aslında bu faktör onların aleyhinedir.

Bununla beraber, orada, onun karşısında, rahat ve kendimden emin bir edayla oturuyordum.

Birbirimize bir kelime bile söylemeden aradan üç dakikaya yakın bir zaman geçti. Sigaram bittiğinden, onu tablaya bastırarak, cebimden paketi çıkarmadan, içinden bir tane daha çekip yaktım.

Blanchin kocaman dilini çıkararak dudaklarının üzerinde gezdirdi. Konuşmak istiyordu... Gırtlağından çıkan sesi, bir insan konuşmasından ziyade, bir hayvan ulumasına benzetmek mümkündü.

— Ne kadar?

Kafası çalışmaya başlamıştı. Herhalde, elimdeki delilleri polise teslim edeceğim yerde, ona gelişimin tek sebebinin şantaj yapmak istemem olduğunu düşünüyordu...

Hemen cevap vermedim. Büyük an yaklaşıyordu. Zavallı şişko, pencereden yana baktığına göre, karısının gelmesinden çekinmekteydi. Her şeyden önce kadının ona ne gibi bir ceza vereceğini düşündüm. Bu terlikli gorilin eline vermek için, hürriyetini çok pahalıya satın almıştı.

Bu sefer daha belirli bir şekilde tekrar etti:

— Kaç para?

O zaman ikinci sigaramı da tablaya bastırarak, titremelerini önlemek için, ellerimle saçımı taradım.

— Sizin için çok pahalı olacak, mösyö Blanchin...

— Ne kadar?

Sanki hayatının özetini bu 7 harfle izah etmek mümkünmüş gibi bu kelimeden başka bir şey düşünmüyordu. Ne kadar? Beni susturmayı temin edecek kadar parası var mıydı acaba? Ne kadar!

Bu kafasında sanki yankı odasındaymış gibi gürlüyor olmalıydı. NE KADAR?.

Ona soğuk duş tesiri yapacak bir şey daha söylemeliydim.

— Şüphe yok ki sizden daha zenginim, Blanchin... Ve hayattaki muvaffakiyetin sırrı, çok zengin olmak değil, yeteri kadar paralı olmaktır.

Sersemlemişti.

— Fakat, o halde?

— Daima açık konuşalım; civarımda dolaşan biri beni son derece rahatsız ediyor... Siz bir katilsiniz: ben değil. Bu adamı ortadan kaldırarak beni ondan kurtarırsanız, size mektubu iade ederim ve bir daha da benden bahsedildiğini işitmezsiniz.

Başını salladı.

— Hayır, hayır.

Bütün plânınım, o andaki hareketlerime bağlı olduğunu biliyordum. Yanlış bir adım, fazla bir lâf, herşeyi mahvederdi. Yerimden kalkarken:

— Çok iyi, diye mırıldandım, bu durumda konuşmamızı uzatmak lüzumsuz...

Ve odadan çıktım... Çakıl taşlarıyla kaplı küçük yoldan yürüyerek, tahta kapıyı itince, küçük zil, Blanchin için bir matem çanı gibi çınlamaya başladı. Ve bu matem çanı, yalnız onun için değil, biraz da benim içindi galiba.

Tam sokağa çıkmıştım ki, zavallı sesi duyuldu:

— Hey.

Eline hiç bir koz vermemeyi düşündüğümden, yoluma devam ettim.

— Hey. Mösyö Dutraz.

Bu defa durdum ve koşarak arkamdan bana yetişti. Bana doğru koşarken dikkat edince, onun ne kadar ufak ve armut şeklinde olduğunu gördüm.

Sanki, komik suratlı bir neferle trajedi oynuyormuşum gibi, bir his vardı içimde.

— Ne var? diye bana yaklaştığı zaman sordum.

— Böyle hemen gitmeyin, canım...

— Fakat, azizim, gidiyorum çünkü aramızda artık konuşacak birşey kalmadı ve böylesine... eee... mühim bir mevzuda, insanın kanaatini değiştirmesi zordur sanırım...

Küçücük bacakları üzerinde danseder gibi hareketler yaparak, ağırlığını komik bir şekilde bir o yana bir bu yana veriyordu.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? dedi.

— Bu beni alâkadar eden...

— İhbar etmeyi mi?

— Düşünmem lâzım... Şimdiki halde de... deliller noterimde bulunuyor. Fakat itiraf edeyim ki, hafiyelik yapmaya hiç kabiliyetim yoktur...

Daha rahat nefes alır gibi oldu.

— Yalnız, içinde bulunduğumuz durumda işler değişiyor. Size baskı yapmak için elimde tuttuğum bu delillerden, Mösyö Blanchin, şahsınıza karşı kullanarak faydalanmaya karar verdim... Bu benim yalnız kendimle görüşebileceğim bir meseledir, anlıyor musunuz?

Korktuğundan, iyi anlayamıyordu.

— Fakat bu benden istediğiniz imkânsız bir şey.

Ona baktım.

— Eğer imkânsız olsaydı, sizi bulmak için buraya kadar gelmezdim. Aklım o kadar yerinde, daha bunamadım...

— Fakat bu bir çılgınlık...

Beni sinirlendiriyordu. Vakit geçtiği halde, biz gevezeliğe dalmıştık. Yeleğinin düğmelerinden birini kavradım.

— Beni iyi dinleyin, arkadaşım. Bir insanın karısını öldürmesi de çılgınlıktır.

Parmağını dudağına götürerek «sssst» yaptı. Hali o kadar komikti ki Gülümseyerek devam ettim;

— Ve sizi darağacına götürebileceği için benim istediğimden çok daha tehlikeli bir çılgınlık.

Bir ürperti bütün vücuduna hâkim oldu. Yavaş yavaş eridiğini görüyordum.

— Düşünün ki, size söylediğim sadece biraz maharet isteyen bir iş. Sizden zerre kadar şüphe etmeyeceklerdir, çünkü katilleri ele veren, onların kurbanları ile olan münasebetleridir, halbuki bu sefer, öldüreceğiniz kimseyi hiç tanımıyorsunuz... Sizinle onun arasında en ufak bir bağ bile bulunmayacak. Müdahalenizin tesadüf! olduğuna inanacaklar.

Başım salladı... Bu ne kabul, ne de reddettiğine dair bir işaretti.

— Problemi yanlış düşünüyorsunuz, azizim, diye bir çıkış yaptım. Siz durumu istismar ettiğimi zannediyorsunuz. Halbuki benim istediğim sadece yaptığınız ilk işin bir devamıdır. Cinayeti mükemmelen işlediğinizi zannettiğiniz halde bunun doğru olmadığı malûm, çünkü birisi (ben) hakikati keşfetti. Bu nev'i sporda beraberlik ümidi yoktur. Ya kazanılır veya kaybedilir. Siz kaybettiniz. Şimdiki durumunuz ise münakaşa mevzuu olduğundan eğer bir jüri önüne çıkarsanız, idam sehpasını boylayacağımız muhakkak; ben ise sizi ikinci bir cinayet işlemeye mahkûm ediyorum... Dolaptan şeker çalan çocuklara verilen ceza gibi... geri kalan bütün şekerleri yemeye onu mecbur ederek...

Tereddüt etti. Sonra, aniden, sarkık yanaklarının titremesi durarak sabitleşti.

— Giriniz...

Tekrar, çıktığımız odaya döndük... Açık pencereden, yere dökülmüş ağaç yaprakları üzerinde kuşların birbirleriyle oynaşmalarını görüyordum...

— O halde? diye Blanchin sordu.

— Bir kalem kâğıt alarak, bizzat kendiniz söyleyeceğim ismi ve adresi not edin...

İtaat etti. Burun kanatlarından ter damlaları süzülüyordu.

Ona Dominique'in hüviyetini yazdırdım. Sonra, tekrar yeleğinin düğmesinden yakalayarak:

— Şimdi, beni dinleyin, Blanchin... Bu işin yapılış tarzını size bırakıyorum. Sizden bütün istediğim her şeyin sekiz gün içinde bitmesidir, anlaşıldı mı?

Başını salladı...

— Evet, fakat... Yine de nasıl yapacağımı bilmek isterdim...

— Eğer sizin yerinizde olsaydım, azizim, birçok şekil düşünmezdim. Evvelâ arabamı sigorta ettirdikten sonra, fren balatalarım biraz gevşetir ve bir gün herkesin gözü önünde, bahsi geçen şahsı çiğnerdim... İşlerinizi

resmî kanaldan yaparak, bir takım karışık durumlardan kendinizi korursunuz değil mi? Bir tahkikat, ehliyete muayyen bir müddet için el konulması, en kötü ihtimalle biraz hapis cezası ve işte hepsi o kadar.

Fakat ısrar etmek istemiyordum. Nihayet kendi bileceği işti.

— Neticeyi ö... öğrendiğim zaman, mektubunuzu size postayla yollarım... İyi geceler...

O sırada birden yeleğinin düğmesinin kopup elimde kalmış olduğunu görünce, onu masanın üstüne bırakarak, mırıldandım:

— Özür dilerim.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONALTI

İTİRAF EDEYİM Kİ, Paris'e dönerken çok şaşkın bir haldeydim.

Blanchin'i kandırmak için bütün irademi kullanmıştım ve işte şimdi razı olmuştu, ben ise suçlu olduğumu düşünüyordum. Acaba ben de mi cani ruhluydum? Şüphesiz bunu yapmam için mühim sebepler vardı ve Dominique cezayı hakketmişti, ama bir adamı da, araya vasıta koyarak öldürecektim. Bu bir hakikatti.

Baştan düşündüğümden çok daha yüz kızartıcı bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Bununla beraber Mina'yı, güzel Mina'yı düşünmek, kalbimdeki bütün vesveseleri söküp atmaya yetiyordu...

İntikamımın tadım çıkarmak istiyor ve bilhassa bu intikamın bana faydalı olmasını arzu ediyordum. Bunu hakketmiştim. Bu inanılmaz maceranın başında, dünyanın en iyi niyetlerine sahip insan ben değil miydim? İşlemek istediğim cinayet gayet doğru, hatta mantıkî bir şeydi.

Bakouma'daki arkadaşıma bir mesaj yollayarak, benim adımı kullanıp, eve dönüşümü bildiren bir telgraf çekmesini istedim.

Sonra da Paris'te bir şeyle meşgul olmamaya gayret ederek iki gün geçirdim. Blanchin'i ziyaret etmemden evvelki kibirli halim yok olmuştu. Mina'ya olan karanlık ve çılgınca aşkım yüzünden bir an için coşmuş, galeyana gelmiştim. Onu, Dominique'i ortadan kaldırdıktan sonra tamamıyla kazanacaktım. Zaferin kat'iyeti, beni mestediyordu.

Rinchieu'deki evime, bir gün, öğleden sonra vardım ve küçük bahçe kapısını iterken sendelemekten kendimi kurtaramadım... Hiç bir şey değişmemişti. Aklımın yerinde olduğundan emin olmasam, şimdiye kadar sadece kâbus gördüğümü zannedecektim. Orada, terasın üzerinde, ilk gördüğüm günkü gibi, gri saçlarıyla, gözlükleriyle duruyordu. Sükûnetin, aile saadetinin sembolüydü sanki...

Bir perdenin kenarını bastırmakla meşguldü...

Bahçede hareketsiz durdum, başını kaldırdı ve bir sevinç dalgası yorgun suratına yayıldı.

Elindeki işi sandalyenin üstüne bırakıp, basamakları ikişer ikişer atlayarak bana doğru koştu.

— Oh Paul. Canım sevgilim, benim.

Onu göğsümde sıktım. Kollarımın arasında bu ciddî görünüşlü kadın kisvesi altında nasıl bir hazine tuttuğumu artık biliyor, yumuşak ve mükemmel vücudunu, körpe yüzünü düşünüyordum... Evet, bir hazine... Hâlen başkasına ait, fakat bir müddet sonra benim olacak bir hazine...

Onu dudaklarından öptüm. Nefesi dağ çileği kokuyordu.

— Mina, benim küçük Mina'cığım... Göreceksin ne kadar mes'ut olacağız...

— Seyahatin iyi geçti mi?

— Şahane...

— Çok yorulmuş olmalısın?

— Evet, biraz... Siz iyi eğlendiniz mi?

— Fena değil... Seni çok aradım, biliyor musun?

— Sahi mi?

Korkunç bir ustalıkla yalan söylüyordu.

— Tabiî sahi. Şüphe mi ediyorsun?

— Burada mı kaldınız?

— Hayır, Domi, Cannes'daki bir arkadaşını ziyaret etmek istedi, sonra benim de gelmemde ısrar edince...

Yalanının kalitesini ölçüyordum. Benim buraya gelmemden evvel, Paris'teki evine uğrayabileceğim ihtimalini göz önünde tutarak, hiç açık kapı bırakmak istemiyordu. ..

— Cannes'a...

— Evet, Domi'nin fikri. Biliyor muydun?

Tam cevap vereceğim sırada, siyah pantolon üstüne ciğer gibi kırmızı bir gömlek giymiş, Dominique geldi.

— İşte, arşiv araştırıcısı teşrif etmiş. Selâm, Paul, nasılsınız?

El sıkıştık.

— Annem söyledi mi? Siz hovardalıkla meşgulken, biz de mektep kaçaklığı yaptık.

Ona, konuşurken, hareket ederken, gülümserken bakıyordum da bir müddet sonra öleceği aklıma geliyordu... Ortadan kalkması için, onu Paris'e göndermeliydim. ..

— Belli... İyi eğlendiniz mi bari?

— Oh, eğlenmek mi? Vakit geçirdik işte, o kadar.

— Cildiniz bronz gibi olmuş.

— Hayret. Halbuki, sahil şehrinde de olsa, ekim ayının güneşi insanı yakmaz zannederdim.

Mina çabucak bir sofra kurarak, üstüne çeşit çeşit yemekler sıraladı...

Ona tekrar kavuştuğum için o kadar mes'uttum ki, hemen masanın başına oturdum; yalnız peçetemi kucağıma yayarken, uzaklarda, bir alarm çan mm tekrar çaldığım işitmiştim. Beni gitmeden evvel öldürmeye karar verdiklerine ve bunda da muvaffak olamadıklarına göre, bu işi şimdi yapmaya teşebbüs edeceklerdi. Ölümü çok yakında hissettim... Azrail, bu odanın içine, kedinin ateşin yanına çöreklenmesi gibi, yerleşmişti... Orada beni bekliyordu... Ustalıkla hazırlanmış, düşünülmüş, ne yaptığını bilen bir ölüm...

— Söyle bakalım, o gün arabayı tamir ettin mi?

— Tabiî, ha sahi, ne olmuştu?

— Gördüğünüz gibi. Bir çivi... Direksiyon yalpalamaya başlayınca durduğum zaman, sol lâstiğin ruhunu teslim ettiğini farkettim... İnip yedek lâstiği çıkarmamla tekrar yerine takmam bir oldu. Meğer o da patlakmış. Tam o sırada otobüs gelince...

— Yedek lâstiğin patlak olduğunu bilmiyor muydunuz?

— Hayır, nereden bileceğim... Allahtan yavaş gidiyordum, yoksa şimdi Mina dul kalmıştı...

Dominique Mina’ya garip bir tavırla baktı. Sonra:

— Doğru, şimdi dul kalmıştı, diye tekrar etti.

Onu boğazlamak istiyordum...

Mina, bir tabak içinde kuşkonmaz getirerek evvelâ bana sonra Dominique’e servis yaptı... O halde yiyebilirdim. .. Fakat içi salçalı sirke dolu şişeyi bana uzattığı zaman iş değişti...

— Rica ederim, Mina, önce siz koyun...

Başını salladı.

— Hayır, ben limonla yemeyi tercih ederim...

— Ben de, diye Dominique fikrini beyan etti...

Şişeyi alarak kuşkonmazın üstüne serperken, birden aklıma, seyahate çıkmadan evvel, akşam yemeğinde, enginar yediğimizi hatırladım.

HALBUKİ O AKŞAM İKİSİ BİRDEN BU SALÇALI SİRKEYİ BOL BOL KULLANMIŞLARDI.

Normal bir tonda konuşmaya gayret ederek:

— Hayret, siz sos sevmez miydiniz Mina?

— Hayır, midemi kaynatıyor...

Apaçık bir yalandı bu. Düşündüm... Niye beni şimdi zehirlemek istiyorlardı? Riske girmiş olmazlar mıydı?

Bununla beraber, hayır... Benim hakikaten Afrika'dan geldiğimi zannediyorlardı... Oradayken, Hastalığım nüksetmiş olabilirdi... Muhakkak ki salçanın içine koydukları zehirin dozu çok değildi ve beni yavaş yavaş öldürmek istiyorlardı... Hastalık alâmetleri kendini göstermeye başlayınca doktora gitmemizde ısrar edecek; o da Oubangoui'den geldiğimi öğrendiği zaman bunun bir siroz başlangıcı olduğuna hükmedecekti... Hastalık gittikçe ilerleyecek ve...

Dominique gülümseyerek:

— Neden yemiyorsunuz, Paul? dedi.

Sirkenin içinde zehir kokusunun iyice kaybolacağını düşünmüşlerdi anlaşılan.

Dominique bu sefer a... annesine baktı. Bu bakış bana, doğru tahmin etmiş olduğumu anlattığından, beklenen saatin geldiğini hissedip, gülümseyerek:

— Kendi kendime soruyorum da, diye mırıldandım.

Mina ısırmak için eline aldığı kuşkonmazı tekrar tabağa bıraktı.

— Neyi, Paul?

— İçine hangi cins zehir koyduğunuzu...

Hiç birşey belli etmedi. Ne kımıldandı ne de şaşırdı... Yalnız biraz sarardı, sonra, çok çabuk bir gülümseme yüzüne yayıldı.

— Niçin, Paul, sosu beğenmediniz mi?

— Tadına bakmaktan kaçınmam lâzım...

Konuşurken gözlerimi Dominique'e dikmiştim.

O da sararmıştı. Üstelik fazla olarak gözleri kanlıydı. Korkuyordu, panik halindeydi.

— Neler söylüyorsunuz, Paul? diye madenî bir sesle ve dişlerini kenetleyerek konuştu.

Tam zamanıydı.

— Oh, Dominique, Cannes'a kadar gitmişken, Aixen-Province hastahanesinde yatan annene niye uğramadın?

Bundan sonra geçen sessiz dakikalar, şimdiye kadar çektiğim ıstırapların bedelini yüz kat fazlasıyla ödediler. Kinim yatıştı. Mina buz gibi donmuştu. Sanki şok yapılmış gibi bir hali vardı. Sahte oğlunun ise, ağzı açık kalmış ve gözlerinin parlaklığı sönmüştü.

Ben ise evvelden prova edilmiş gibi hareketlerle, bir kuşkonmaz alarak onu limon suyu dolu kâsenin içine batırıp, büyük bir iştahla yedim.

— Haklısınız, Mina. Bu yemek limonla daha lezzetli oluyor...

Dominique acınacak bir sesle mırıldandı:

— Bu hikâye de nereden çıktı?

— Bir caninin hikâyesi, yahut ona yakın bir şey, diye fısıldadım. Hem sana ne zamandan beri söylemek istiyordum Mina: seni sarışın olarak ve açık sarı bir mayoyla görmeyi tercih ederim...

Ağzımdan çıkan her cümle onların kafasına bir balyoz gibi iniyordu.

— Bilmem daha evvel haber vermem lâzım mıydı? Ben Bakouma'ya gitmedim... Sadece biraz serbest hareket etmeye ihtiyacım vardı... Sizi, Cannes plajında... eee oğlunuzla beraber eğlenirken çok takdir ettim.

Kahkahalarla güldüm.

— Aynı zamanda, Dominique, lâstikleri de söndüren benim... Kendimi o arabadan kurtarmak istemiştim... Çünkü direksiyonu pamuk ipliğine bağlı bir otomobili kullanmak hiç te cazip olmuyor...

Sanki tenis maçı oynuyormuşuz gibi onları tetkik ediyordum. İkisini de böylesine şaşırtmak, kapana kıstırmak, kendileriyle alay etmek kadar zevkli bir şey olamazdı... Hapisten kaçarken yakalanan mahkûmlara benziyorlardı...

Konuşmak istiyor, fakat söyleyecek ne bir şey ne de mazeret bulabiliyorlardı. Bu bakımdan yere serildikleri için, maceranın sonunu merakla bekleyeceklerinden emindim...

— Tabiî, vasiyetnamemi iptal ettirdiğimi söylememe lüzum yok... Onun yerine, notere, ölümümden sonra açılması kaydıyla, içinde bütün maceramızı anlattığım bir mektup bıraktım.

Salçalı sirke şişesini yukarı kaldırarak içindekini yere dökmeye başladım. Sıvının akarken çıkardığı sesin meş'um bir havası vardı. Tamamen bitince:

— İşte, dedim. Bunu size sıhhatimin herşeyden önce geldiğini göstermek için yaptım.

Sonra gülerek:

— Komik, değil mi? diye ilâve ettim.

Nihayet Mina kendine geldi. Yüzü tekrar eski rengini bulmuştu.

— Ne zamandan beri biliyorsunuz?

— Durumu mu? Epeydir... Sevgili küçüğüm, genç kız gibi görünmek isteyen yaşlı kadınlar, bunda ancak çok az bir zaman için muvaffak olurlar.

Bu, ihtiyar görünmeyi tercih eden bir genç kız için de hemen hemen aynı şeydir.

Herşeye rağmen, bu lâfıma karşı hissiz kalmadı. Beni zevkten eriten bir şekilde yüzüme baktı. Bu bana karşı alâka duyduğuna işaretti. Beni yeni yeni tanıyordu. O zamana kadar onun nezdinde aptal görünüşlü bir kurbandım... Ve işte şimdi işler tersine dönmüştü... Şimdi onları sıkıştıran, ezen, alay eden, bendim.

Bunu o kadar iyi anladı ki, sormaya mecbur oldu.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Paul?

— Tahmin edin.

Bana güldü.

— Tahmin etmem için, karakteriniz hakkında bir fikrim olması lâzım. Halbuki şimdiye kadar edindiğimi zannettiğim bilgilerin yanlış olduğunu görüyorum.

Uyuşan bacaklarımı açmak için sallayarak, yerimden kalktım. Mutfaktan yanık et kokusu gelmeye başlamıştı.

— Her şeyden evvel, ocağı söndürmemiz lâzım geldiğini düşünüyorum, Mina.

Sakin ve nüktedan oluşum onları mahvediyordu. Yerinden kıpırdamadığını görünce, ocağı söndürmeye kendim gittim. Döndüğümde, durum aynıydı.

— Sonra? diye Mina mırıldandı...

Dominique'e yaklaştım. Hareketsiz ve silikti.

Onu kırmızı gömleğinden yakalayarak birkaç defa tokatladıktan sonra, sanki pis bir şeye dokunmuşum gibi ellerimi pantolonuma sildim.

— Sonra ne olacağım mı sormuştun, Mina?

Kahkahalarla güldüm.

— Sonra bu paçavra suratlı, bir eline planşını, diğer eline de bavulunu alıp bu evi terkedecek...

Kımıldamadığını görüp sandalyesine bir tekme atınca, parkenin üstüne yayıldı... Hali yürekler acısıydı ve zaten benim de istediğim bundan başka bir şey değildi.

Saçlarından yakalayarak onu kaldırdım... İnliyordu.

— Yok olman için sana 4 dakika mühlet... Ve numara yapmaya kalkışma, uf demeden tepene binerim çünkü. Nasihatlerimi iyi dinle... Tek kurtulma şansın buradan defolmak ve bir daha da ayakaltında dolaşmamaktır. Anladın mı?

Anladığım belirten bir jest yaptı ve arkasına bir tekme vurarak onu kapıdan dışarı attım.

Mina dalgın görünüyordu. Ona yaklaştım. Vuracağımı zannederek elleriyle yüzünü korudu. Halbuki sadece gözlüklerini çıkarıp yere atarak, topuğumla parçaladım.

Şaşırdı.

— Ne yapıyorsunuz, Paul?

— Seni güzelleştiriyorum, Mina... Cannes plajında gördüğüm gibi olmam istiyorum... Seni sarı mayonla seyretmek benim de hakkım... Sarı mayo, zaferin sembolüdür değil mi?

Zorlayarak çenesini kaldırdım. Beni her zamanki hüzünlü ve tehlikeli bakışıyla süzdü. O zaman, dudaklarımı yavaşça onun dudaklarına değdirirken gözlerimi kapayarak kendisini sahilde gördüğüm gibi tahayyül etmeye çalıştım. Ve bu öpüşmemiz, Donimique'in sokak kapısını çarparak dışarı çıkmasıyla sona erdi.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONYEDİ

GARİP ŞEY, Dominique evi terkettikten sonra, yokluğu kendini kuvvetle hissettirdi... Bizim durumumuzda olan insanların başbaşa kalmalarının ne demek olduğunu anladık. Mina, ihtiyatlı tavırlarla bir köşeye çekiliyor, benden, kadınların çok iyi bildiği bir şekilde nezaketle kaçıyordu. Neticede hangimizin rolünü daha iyi oynadığı belli değildi.

Yanına oturarak, elini ellerimin arasına aldım. Parmakları soğuktu... Bir ara nabzını aradım ama bulmaya muvaffak olamadım.

— Mina, bir başkası olsaydı, sizi muhakkak polise teslim ederdi. Bunu yapmadıysam tek sebebi sana âşık olmamdır...

Bir kaşını kaldırdı.

— Evet, bana yaptıklarına rağmen, seni seviyor ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum... Bu aşkı, ister istemez paylaşacaksın... Hakikî görünüşünü elde edip benim yanımda oturacak ve en mühimi, sevdiğini söylediğin, şu arkası yamalı herifi unutacaksın...

Başım salladı.

— Paul, bizi elinde tuttuğuna göre sana itaat etmem lâzım, fakat onu bana unutturabileceğini sakın zannetme...

Bir hastanın ateşinin çıkması gibi öfkem yine yükseldi. Elini o kadar şiddetli sıkmıştım ki acıdan haykırdı.

— Onu unutacaksın, Mina... Alçağın biri o... Senin gibi bir kadın, onun gibi bir solucana ancak acıma hissi duyar...

Tebessüm etti.

— Kadınları yanlış tanıyorsun, Paul... Zaten beni kendisine çeken o zayıflığı. O zayıflık beni cezbediyor. Sırf onun için senin mirasını elde etmek istedim.. Domi’ye rastladığım zaman, açlıktan ölmek üzereydi ve hayatın güçlüklerine karşı koyacak kuvveti yoktu. Çocukluğu. ..

— Bana elini ver, Mina. Çocukluğu beni alâkadar etmez, sadece bir delinin oğlu olduğunu biliyorum. Zaten serbest bırakmakla kendisine yeteri kadar yardım ettim...

Buz gibi ellerini şiddetle çekti.

— Beni iğrendiriyorsun, Paul...

Sendeledim.

— Dur, Mina. Beni böyle itme... Sonra...

— Sonra?

— Pişman olursun.

— Mademki bir noktada birleşiyoruz, sana söylemem lâzım. Beni, başka hiç bir erkeğin bu kadarında muvaffak olamayacağı derecede iğrendiriyorsun, Paul... Cildinin her temasında içimden kusmak geliyor... Bütün şahsiyetinde bir küçüklük, adilik, hayvanca bir şey var... Evet, hayvanca... Bizi ele geçirdin ama yine de aptalın birisin. Ve birşeyi daha muhakkak bilmen lâzım... Yalnız bir adam daima tehlikelidir. Dominique'i tokatlıyabildiğin için kuvvetli olduğunu zannediyorsun ama asıl kuvvet bu değildir... Ne olduğunu söylememi ister misin? Pekala, güzellik... Sevimlilik... Sen sadece adeleli bir ahmak, bir sünepesin. O...

Sesi çatlaklaştı... Gözleri yaşla doldu.

— O ise, Paul, meziyetlerin en yükseğine sahip: o güzel... Hareket ettiği zaman, dansediyormuş gibi bir hali var... Seviştiği zaman, saadetten öleceğimi zannediyorum, çünkü cinsî zevkten başka ayrıca manevî bir sevinç duyuyorum. Bu çok güzel bir şey, anlıyor musun? Enfes bir şey...

Onu tokatladım. Tokadımdan kaçmak isteyince elim burnuna çarparak onun kanamasına sebep oldu... Fakat yerinden kıpırdamadı. Kan süzülerek, dudaklarının arasına doluyor, oradan da çenesine akıyordu...

— Şu kam sil, Allahaşkına, Mina.

Hiç bir hareket yapmadı. îçeri koşarak bir havlu alıp muslukta ıslattım... ve bizzat ben, başım arkada tutarak akan kanlarını temizledim.

Bir müddet sonra kanama durdu. Fakat hâlâ bir miktar kan çenesinde kaldığından, çirkin bir manzara arzediyordu.

— Git, suratını yıka.

Gitti. Onu banyoya kadar takip ederek, yüzünü yıkayışını seyrettim.

— Mina.

— Evet?

— Mina, ne dersen de, kararımı değiştiremezsin. İkinizin de hapsedilmesi ile benimle yaşamak arasında bir tercih yap... Ayrıca beni öldürebilirsin de... Hiç mühim değil. Benim için mühim olan, sensin... Yalnız sen... Sen benim yaşama isteğimsin... Beni hor gördüğünü söylememiş miydin? Pekâlâ, kabul ediyorum... Katil ruhlu olduğunu, beni

öldürebileceğini nasıl kabul ettiysem... Demin iyi keşfettin, ben yalnız bir adamım çok yalnız, Mina...

Sonra bütün gücümle haykırdım.

— Yalnızım. Çok yalnız.

Ve yere, banyonun taşları üzerine diz çökerek hıçkırmaya başladım.

Bana yaklaştı... Gözyaşlarımın arasından, kalçalarının yuvarlaklığım görüyor, etekliğinin altındaki çıplaklığım tahayyül ediyordum.

Başımı tutarak, sıcacık kamına bastırdı.

— Zavallı Paul, diye içini çekti... Zavallı Paul'üm benim...

Geceyi, elbiselerimizi çıkarmadan, yatağımın üzerine uzanmış olarak geçirdik. Bana hayatım anlattı», hakikîsini... Adı Genevieve Pardon’du ve Lille’de tüccarlık yapan bir adamın kızıydı. Ailesi çok mütaassıp olduğundan serbest hareket etme ihtiyacım şiddetle hissetmiş, onlar da bunu Paris’e göndermekle kendisinden kurtulmuşlardı... Nihayet evlâtlıktan da reddedilmişti...

Mina (ona bu şekilde hitap etmekte hâlâ devam ediyordum) kendi kendini yetiştirmiş ve bir gün Dominiqe Grisard’a rastlamıştı. Neticede birbirlerine delicesine âşık olmuşlardı...

Hâtıratının bu kısmını dinlerken fena oluyordum. Fakat devam ediyordu ve mecburen sonuna kadar dinledim.

— Önce epey sıkıntı çekiyorduk, anlıyor musun? Domi, ne olursa olsun çalışmaktan âcizdi... Ben de bütün gün bir yerde çalışarak onu terketmek istemiyordum... Neticede bir «vurgun» vurmaya karar verdik. Evvelâ şantaj yapmayı düşünmüştük... Bir evli zengin bulup, ondan aşk mektupları almaya çalışacaktım, ihtiyaç hasıl olursa... kritik anlarda... resim de çekmeye çalışacaktık... ve sonra...

— Bu noktada çok kirli bir kadınsın, Mina.

Başını salladı.

— Hiç bir şey anlamıyorsun, Paul...

— Pekâlâ, devam et...

— Bir gün, lokantada, bir müşterinin unuttuğu gazetede, Domi senin verdiğin ilâm okumuş... Bana gülerek gösterdi... «İşte, dedi, orijinal bir tip misali. Bu kendini akıllı zanneden bey, evliliğe ait ilân süprüntüleri içinde kendine kusursuz bir eş arıyor ve bunun için de satırı beş liradan iki sütun espri yapıyor.»

Dudaklarımı ısırdım. Mina gülerek bana bakıyordu.

— Domi haklıydı, Paul. Bu, senin aklının tam tarifi. O zaman, şimdi keşfettiğin plânı hazırladık... Düşün bir kere, ya muvaffak olsaydık...

— Olmaması için de bir sebep yoktu, dedim. Beni Dominique uyandırdı. Bu da onun, daha olgun bir insan olmadığını...

Mina sırtını karyolanın demirine dayayarak kollarını yanına uzattı.

— Evet, daha çocuk... zaten öyle olduğu için onu seviyorum. Kuvvetli ve kaba erkeklerden hiç bir zaman hoşlanmadım... Ve o hep çocuk kalacak, o halde, anlıyor musun, onu her zaman seveceğim...

Şimdi artık beni öfkelendirmiyor, aksine, lâfları bende tatlı bir acıma hissi uyandırıyordu...

— Onu daima seveceksin, Mina. Anlaştık...

Başka birşey konuşmadık. Lâmbayı söndürdüm ve orada, yanyana hasta köpekler gibi hareketsiz yattık. Ben tavana vuran ay ışığının gölgesine bakıyordum. Aynı Blanchin'in cildinin rengindeydi... Evet aynı sarımtrak yeşil, sıhhatsiz renk! Blanchin... Ondan çok şeyler ümit ediyordum...

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONSEKİZ

İlk uyanan Mina oldu... Yataktan atlayıp, merdivenleri inerken çıkardığı gürültüyle ben de uyandım. Bu uyku sersemliğimi bir anda yoketti. Onu takip etmek için arkasından ben de kalktım. Ne yapmak istediğini tahmin ediyor ve buna mâni olmaya çalışıyordum... Oturma odasının kapısını ittiğim zaman, telefon ahizesini eline almıştı bile...

Aniden içeri girdim. Bana sakin sakin baktı... Elinden ahizeyi alışıma da itiraz etmedi. Telefonu kaldırarak, konsolun mermeri üzerine şiddetle vurdum. Âlet, paramparça dağıldı.

— Mina, diye haykırdım, onunla artık hiç bir münasebette bulunmayacağını ihtar etmiştim... Bu iş bitti. Anlıyor musun? Bitti. Onunla buluşmak için tek şansın, ancak bir mahkeme salonunda olabilir...

Başım eğdi.

— Pekâlâ, Paul... Yalnız, seni ikaz etmem lâzım... Buraya beni hapsetmekten hiç memnun kalmayacaksın... Seni üzeceğim...

Çok sakindi. Yanağım okşadım.

— Ben de öyle zannediyorum, Mina... Fakat İren de seni ikaz edeyim: sabırlı bir gardiyan olmaya çalışacağım .

Bunun üzerine, beraberce kahvaltı hazırladık... Beni zehirleme ihtimalinden artık korkmuyordum. Bunu, onları tehdit ettiğim için, yapmaya cesaret edemeyeceklerini düşünerek söylemiyorum, çünkü, hakikaten artık ölüm benim için çekinilecek bir şey olmaktan çıkmıştı.

Ve zehiri başkasının elinden alacağıma onun kendi elinden içmeyi tercih ederdim.

— O halde? diye sordu... Programın ne?

— Orleans’a gidiyoruz...

— Vasiyetnameni tekrar mı hazırlıyacaksın yoksa?

— Hayır, Mina, suratını eski haline koyduracağım. .. Sahi, senin hakikî yaşın kaç?

— 25.

Yüzünü tetkik ettim. Gözliiksüz de olsa, bu suratta bir ciddiyet havası vardı.
— Hazırlan.
— Nasıl istersen...
Onu Orleans'ın en iyi berberine götürdüm ve bir sürpriz yaparak salonda kendisini bekliyeceğimi bildirdim. aslında sadece telefon etmesine mâni olmak istiyordum... Acaba ne düşünüyordu? Bana onun güzelliğinden bahsetmişti ama Dominique hiç te öyle ahım şahım bir şey değildi. Genç ve hareketliydi, o kadar. Bunlar Mina'ya sevimlilik gibi görünüyordu anlaşılan.
Şimdi Blanchin'e başvurmakla haklı olduğumu anlıyordum. Ölümünden başka hiçbir şey beni Dominique'ten kurtaramazdı. Ve bunun bir an evvel olmasını temenni ediyordum.
Dükkândaki bütün mecmuaları okudum... Çıraklar bana bakıp, birbirlerini dürtüyorlardı. Buna karşı da alâkasız kalarak sabırla bekliyordum...
İki saat sonra işi bitti... Sahilde gördüğümden çok daha güzelleşmiş olduğunu farkettim. Sarı saçlarım ensesinde toplattırdıktan başka ustaca bir makyaj da yaptırmıştı...
Bana dönerek:
— İşte, dedi.
Üstünde bir kraliçe edası vardı.
— İstediğin bu değil miydi?
— Şahanesin...
Hesabı ödedim.
— Buna yatırılan paraya acınmaz, Mina...
Bu aynı zamanda usta berberin de fikriydi. Çıraklarının arasında, gözlerini kocaman kocaman açmış, bu değişikliğe o da inanmıyor: «Hayret, hayret» diyerek şaşkınlığım belli ediyordu.
Kahkahalarla güldük; o da ben de. Ve bu ilk ferahladığımız an oldu.
Dışarda onu bir kere daha, uzun uzun tetkik ettim. Her şeye rağmen kendisine olan hayranlığınım tesiri altında kalıyordu.
— Şimdi, mösyö gardiyan?
— Şimdi, yaşına daha uygun elbiseler bulmaya çalışacağız...
Kadınların, yaşlan kaç olursa olsun, tuvalete karşı zaafları vardır. O gün de alış verişe çıkmamız onu ziyadesiyle memnun etti. Mina'ya, yakası epey dekolte bej rengi bir tayyör, açık sarı bir entariyle beraber san zemin üzerine

siyah çizgili bir manto aldım... Sonra iç çamaşırı satan bir mağazaya gittik ve asıl alış verişimizi oradan yaptık...

Tekrar otomobile döndüğümüz zaman, içini çekerek:

— Zannedersem sana teşekkür etmem lâzım Paul, dedi.

— Yo, asıl ben sana teşekkür ederim...

— Sahi mi? Neden?

— Bu kadar güzelleştiğin için... Harikulâdesin. Pek aptalca da olsa, şu anda gazeteye ilân yolladığıma pişman değilim...

Cevap vermedi. Üstelik kapının yanına büzülerek bir daha da konuşmadı. Bir müddet sonra dayanamadım.

— Onu mu düşünüyorsun?

— Evet, kes sesini...

Gaza sonuna kadar bastım. Araba öne doğru atıldı.

Bu benim yegâne itirazım oldu... Beklemeliydim...

Ne ümit ettiğini biliyordum... Sakin, sessiz ve uysal bir tavır takınacak fakat bunu o kadar aşırı derecede yapacaktı ki, nihayet onu, tahammül edilmez bir kadın olduğunu kabul ederek, başımdan atmak isteyecektim.

Yalnız Dominique'in ortadan kalkma ihtimali onun bu hesabına dahil değildi.

— Onu tekrar göreceğini kuvvetle ümit ediyorsun, değil mi?

— Evet.

— Ve seni beki iveceğini zannediyorsun?

— Bundan eminim...

— Ne itimat. . Onun zayıf bir insan olduğunu söylememiş miydin? Bu arada, senin gibi başka bir kadın da ona aynı hislerle bağlanırsa...

— Zannetmem...

— Masumsun Mina. Başkaları için hayatın devam ettiğini bilmiyor musun?

Dudaklarım ısırdı...

— Benden kurtulmak için can atıyorsundur...

— Olabilir.

— Pişman olacaksın. Düşünsene bir kere, ondan sana hiç bir fayda gelmeyecek.

— Düşünüyorum, Paul... inan bana... Düşünüyorum. ..

Ve ondan sonra, hayatımız aynı Dominique bizim eve yerleşmeden evvel olduğu gibi devam etti... Hemen hemen o kadar tatlı, o kadar güzel... Günün dörtte üçünü yatakta geçiriyor, sanki bitkisel bir hayat yaşıyorduk.

Anormal saatlerde yaptığımız birkaç kahvaltı bize yetiyordu... Ona sık sık sahip oluyordum ve bazan son derece soğuk kaldığı halde yine de iyi kötü beni memnun etmeye çalışıyordu.

Yalnız, şimdi, biliyorduk... Yaşama tarzımız yavaş yavaş kendimizi zehirlemekten başka birşey değildi... Bazan onu dövdüğüm oluyor, fakat vuruşlarıma karşı isyan etmiyordu. Hatta dövülmekten hoşlandığını bile zannediyorum. Bir fikir veya kanaat için mücadele etmek mantığına sahip, sadakat göstermekten yahut daha doğrusu acı çekmekten hoşlanan insanlardan biriydi...

Aradan epey gün geçti... Blanchin'e verdiğim mühlet bitmişti... Ne oluyordu? Acaba şişko müsait bir durum mu bulamamıştı yoksa Dominique, benim polise haber vereceğimden korkarak, Paris'ten mi uzaklaşmıştı?

Şüpheleniyor, onun küçük apartman katlarında barikat kurarak Mina'dan haber beklediğini görür gibi oluyordum.

Dışarı sık sık çıkmaktan çekineceğinden, acaba Blanchin bu yüzden mi işini bitiremiyordu?

Durumu sağlama bağlamak için ona Ronchieu'den bir kartpostal yolladım. Yazısız, üstünde sadece Blanchin'in adresi olan, gösterişsiz bir kart.

Maksadım ona işimin acele olduğunu hatırlatmaktı. Sesi sedayı keserek bu işten sıyrılabileceğini zannediyorsa yanılıyordu.

Üç gün daha geçti... Herşey sakindi. Ve sonra bir sabah, kahvaltı ederken, postacı Mina'nın adına bir telgraf getirdi ve sinirli bir hareketle mavi kâğıdı bana verip, yanımızdan kaçmak ister gibi uzaklaştı...

Mina meraklanarak:

— Neymiş o? dedi.

Kendisine ait olduğunu tahmin etmişti ve heyecanına hâkim olamıyordu.

— Evet, dedim, senin için... Şüphesiz küçük jigolondan haber gelmiştir...

Telgrafı elimden kaparak uzun tırnaklarıyla kenarını açtı. Kalbim kuvvetle çarpıyordu... Bu küçük, dörtköşe kâğıt parçasında ne gibi bir haber saklıydı acaba?

Mina okudu. Çok sakindi... Ama bana yüzü, sanki kendi suratı değilmiş de, onun mermerden bir büstüymüş gibi geldi. Kâğıdı masanın üstüne bıraktı ve böylece ben de okudum:

«DOMİNİQUE GRİSARD ÖLDÜ .BAŞSAĞLIĞI Marie Bertrand.»

— Marie Bertrand da kim?

— Apartmandaki kapıcımız herhalde...

Sesi aynı tonunu muhafaza ediyordu.

— Başına ne gelmiş olabilir? diye mırıldandım.

Telgrafı tekrar eline alarak bir kere daha okuduktan sonra, parmağının etrafında bükmeye başladı.

— Paul...

— Evet?

— Sana birşey söylemem lâzım...

— Söyle...

— Eğer bu bir cinayetse, seni öldürürüm.

Viski şişesini almak için, tekerlekli küçük likör masasını ayağımla çekip, bir bardağa içki koyarak ona uzattım. Elimi yumuşak bir hareketle itti.

— İçki sevmediğimi biliyorsun...

Sükûneti insana korku veriyordu... Viskiyi ben içtim.

— Cesur bir kadınsın, Mina...

— Evet, çok cesur, Paul... Arabayı çıkarır mısın?

— O niye?

— Cesedini görmeye gitmek için, Paul. Ona pis bir numara yapılmadığından emin olmalıyım.

Kolundan yakaladım.

— Bunun hakikaten bir cinayet olduğunu zannediyor musun, Mina?

— Hayır... Hayır, ama bu işin nasıl meydana geldiğini de bilmek isterim.

Onu vazgeçirmenin imkânsız olduğunu biliyordum.

— İyi, hazırlanalım, fakat haber vereyim büyük bir riske girmiş oluyorsun...

— Niye?

— Çünkü, babasına haber verilecek... Geldiği vakit seni ona Anne-Marie Grisard olarak takdim eder lerse...

O zaman haykırdı:

— Bunun benim için hiç mühim olmadığını, artık benim için herşeyin bir olduğunu anlamıyor musun?

Bununla beraber, bizzat kapıcıyla konuşmaması için onu kandırdım. Çünkü tekrar yirmi yaş görünüşünü elde ettiğinden bu derhal bir skandala

sebep olabilirdi. Böylece iki sokak ötede, arabada beni beklemeyi kabul etti.

Kapıcı beni görünce ağlamaya başladı.

— Ah. Benim zavallı beyim... Korkunç. Allahtan adresiniz bana bırakılmıştı...

— Ne oldu?

— Otomobil çiğnedi... İşte, bugünkü gazetede yazıyor... Hâdise dün akşam caddede olmuş... Karşıdan karşıya geçmek isterken, otomobil direksiyon kırınca... Ah. Bilhassa onu görmeye gitmeyin, pek fena.

— Nerede?

— Morgda tabiî

Ona teşekkür ettim.

— Şu zavallı Madam Grisard'a yardımım olabilir mi?

— Hayır, maalesef...

Arabaya döndüm. Mina kanepenin döşemelerini tırnaklarıyla parçalamıştı... Yüzü sapsan olduğundan, o güzel gözleri cansız cansız bakıyordu.

— Yanılmışsın, dedim... Bir otomobilin altında kalmış... İşte olaydan bahseden gazete.

Okumak istedi ama elleri o kadar titriyordu ki bunda muvaffak olamadı.

— Oku .

Okudum. Hakikaten Blanchin işini iyi becermişti. Hâdise tam ona söylediğim gibi olmuş ve polis bunu çok tabiî gördüğünden kendisini tevkif bile etmemişti...

— İşte...

— Pekâlâ, morga gidelim...

— Hakikaten istiyor musun?

— Tabiî.

— Kapıcı kadın bana dedi ki...

— O aptalın ne söylediği beni alâkadar etmez, Paul. Lütfen beni morga götür...

— Cesedi hangi sıfatla görmek isteyeceksin? Bu halde onun annesi olduğunu iddia edemezsin ya...

— O halde nişanlısı olduğumu söylerim, fakat Allahaşkına, Paul, beni oraya götür.

— Allahaşkına, diye mırıldandım. Böyle lâflar kullanır mıydın?

Gazeteyi tekrar eline aldı ve ben polis memuruna morgun bulunduğu yeri sorarken onu bir kere daha dikkatle okuyup, sonra çantasına koydu.

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ ONDOKUZ

KAPICI görünüşünün korkunç olduğunu söylediği zaman mübalâğa etmemişti. Dominique'in suratının yansı yoktu. Otomobilin, onun üstünden son sür'atle geçtiği «belliydi. Arabadan kaçmak isteyince, Blanchin zavallıyı, tampon ile elektrik direği arasına sıkıştırmıştı anlaşılan...

Mamafih, bu suratının yarısı gitmiş, çinko tabutun içinde cansız yatan çocuk, bende bir acıma hissi uyandırmadı. Benim yüzümden öldüğü halde kat'iyyen pişman değildim. Bütün bunların arkasında, İlâhî adalet vardı. Gazete ölümünün çok anî olduğunu yazıyor, ve zaten bu da cesedi gördükten sonra kolayca anlaşılıyordu. Kader onu böyle bir ölüme mahkûm etmişti. Eğer plânında muvaffak olsaydı, şimdi, benden kalan mirası bitirmekle meşgul olacaktı... Mevcudiyeti sırasında yaptığı yegâne faydalı iş, benim gazeteye verdiğim ilâm Mina'ya göstermesi olmuştu... Bunu düşününce, gözümün önüne onun hazin hayatı geldi.

Belki baygınlık geçirir diye, yere düşmeden onu tutmak için Mina'nın hemen yanında duruyordum. Fakat o, son derece sâkin bir şekilde Dominique'e baktı... Cesedin karşısında gösterdiği yegâne tepki, sadece, dudağının bir ucunun acıyla kıvrılması oldu... Ve hepsi o kadar.

Kolunu tuttum.

— Hadi, gel...

Beni uslu uslu takip etti. Ayakkabılarının topukları taş koridorlarda yankı yapıyordu.

Dışarıda daha rahat nefes almaya başladık. Hâlâ burnuma ölü kokusu geliyor, ne yapacağımı bilemiyordum... Dominique'in cenaze merasimi ortaya bir problem daha çıkarıyordu. Bu merasimde babasıyla, apartmanın kapıcısı karşılaşacaklardı. Eğer aralarında en ufak bir konuşma geçse —ve birbirlerini tanımadıklarına göre bu daima mümkün— Mina'nın sahtekârlığı anlaşılırdı... Bunu ona da söyledim.

Omuzlarını silkti.

— O halde, ben de merasime gitmem..........

Bunu hiç ümit etmiyordum.

— Sahi mi?

— Bir tabutun arkasından gitmek benim için bir şey ifade etmez, Paul. Onu hiç bir zaman toprağa gömmeyecekler, ama buraya...

Göğsünü işaret etti.

— İşte onun hakikî mezarı ve sana yemin ederim daha kapağı kapanmadı.

Herşey, umduğumdan daha iyi geçti. Kapıcıya, Dominique'in annesinin hâdiseyi öğrendiği zaman çok fena olduğu ve bu yüzden cenazeye iştirâk edemediği masalını uydurdum. Yine de emin olmak için kadını hiç gözden kaçılmadım ama tedbirim boşunaydı, çünkü, Dominique’in babası daha haber almamıştı Duyup da geldiği zaman da oğlan çoktan gömülmüş olurdu. Sadece Mina’nın kalbinde ise aslâ, bunu gayet iyi biliyordum.

Merasim sırasında Mina beni otelde bekledi.

Yanma döndüğüm zaman onun çok ağlamış olduğunu gördüm. Nihayet gösterdiği bir kadın reaksiyonu olduğu ve gözyaşının acıları unutturduğunu bildiğim için, buna memnun oldum.

Büyük bir sükûnete kavuştuğumu hissediyordum. Böylece bu iş de bitmiş, macerayı bir neticeyi bağlamıştık.

Odanın içinde dolaşmaya başladım. Döşemeler çürümüş olduğundan ayaklarımın altında gıcırdıyordu... Möbleler sanki kullanılmak düşüncesiyle değil de, bir mukaveleye riayet etmek maksadıyla oraya konmuş gibiydiler. ..

— Beni dinle, Mina...

Ona baktım... Istırabı bana tatlı geliyordu. Onu bir bahar güneşi kadar güzel buluyor, bu kadını neler pahasına elde ettiğimi düşünüyordum.

— Beni dinle, Mina...

— Dinliyorum...

— İşte... Seni seviyorum. Ve daima da seveceğim. Bununla beraber sana hürriyetini de vermek istiyorum... Evvelce kıskanç bir kocaydım... Şimdi... Oh, Şimdi, durum değişti, Mina... Benden nefret etmemem tercih ederim... Sana bir miktar para vereceğim ve istediğin yere gidebileceksin...

Bana bakıyordu. Cebimden bir zarf çıkardım.

— İşte, içinde 200 bin frank var.

İlk defa olarak üstünde zayıf bir kadın hali vardı. Bunun da numara olup olmadığını anlamak için doğrudan doğruya gözlerinin içine baktım... Değildi...

— Allahaısmarladık, Mina...

Aynı Blanchin’e yaptığım gibi, bir daha arkama bakmadan, kapıya doğru yürüdüm. Ve yine o evdeki hareketlerimi aynen tekrarlayarak kapıyı açıp, dışarı çıktım...

Tabiî bu bende bir cambazlık haline gelmişti. Kuvvetli adam pozu takınmama yarıyordu, güya. Yalnız bu sefer Mina, Blanchin değildi...

Koridordaki halının üzerinden, ayakkabılarıma bakarak yürüyordum. Asansörün kapısı önünde durduğum zaman, arkamda kapının açıldığını hissettim... Boğazıma birşeyler takıldı...

— Paul.

Başımı çevirdim. Orada, eşiğe dayanmış duruyordu.

Başka bir şey söylemedi, fakat bu sükûtuyla beni çağırdığını hissederek geriye döndüm.

Bir müddet konuşmadan, hareketsiz, karşılıklı durduk... Etrafımızda uzaktan uzağa, fakat bir filmin fon müziğine benziyen otelin mahut gürültüleri duyuluyordu.

— Paul, diye mırıldandı, beni bırakma...

O anda duyduğum saadeti imkânı yok tarif edemem. Muzafferdim. Fakat bu sevincim, tasarladığım plânm muvaffak olması dolayısiyle değildi; başka bir şey 'daha kazanmıştım: güvenini... Artık bunun yolunu biliyordum. Daha şimdiden bana asılıyordu. İstikbal benimdi artık. Ve bu istikbalin güzel olmasını istiyordum. Onu tamamiyle kazanacak ve hayatının bu kötü devresini Mina’ya unutturacaktım.

Odanın içine doğru geriledi. Filimlerde olduğu gibi, gözlerimi ondan ayırmamak için ayakkabımın topuğuyla kapıyı kapayarak, onu takip ettim...

— İyi düşündün mü. Mina?

— Hayır, maalesef. Refleksler daima kötü sonuçlar verir. Seni çağırmam da bir refleksti, ama herşeye rağmen bunu tercih ediyorum...

— Pekâlâ...

Masanın önüne oturarak zarfı bana doğru itti.

— Onu geri al, Paul.

— Ama...

— Onu geri al.

Zarfı gizlice pardesümün cebine soktum. Biraz daha rahatlamış göründü.

— Ne düşündüğünü tahmin ediyorum, dedi. Durumdan faydalanmak istiyorsun değil mi?

— Bunu niye söylüyorsun?

— Çünkü hakikat da ondan. Seni çağıracağımı bildiğin için bu numaraya başvurdun... Yo... itiraz etme, Paul... kadınlar bu gibi oyunları anlamakta, erkeklerden daha kabiliyetlidirler.

— Fakat...

— Bekle. Seninle kalıyorum ama kara gözlerine âşık olduğum için değil, bunu mutlaka bilmen lâzım.

— O halde niçin?

— Paran için de değil...

Haykırdım:

— O halde niçin, ha, Mina?

— Onun yüzünden, Paul...

Bir türlü anlayamıyordum.

— Seninle ve senin evinde kalmakla, başka hiç bir yerde bulamayacağım onun hatıralarıyla devamlı temas halinde olacağım için, anlıyor musun? Sen... Of, bunu sana nasıl anlatmalı?... Herşeye rağmen sen onu sembolize ediyorsun... Belki beni adilikle itham edeceksin ama hissettiklerim bunlar. Onu seven birisinin yanma sığınmak isterdim... Fakat yaşadığı müddetçe benden başka kimse tarafından sevilmedi. O halde ondan nefret eden birisinin yanma sığmıyorum. Yalnız beni üzen, sadece aradaki bu fark.

Size birşey söyliyeyim mi? Korkuyordum... Evet, bir ölüden korkuyordum. Dominique'i ortadan kaldırmak şöyle dursun, ona ebedî bir hayat temin etmiştim.

Onu öldürtmeyi hesaplamam yanlıştı, çünkü bir insan yaşadığı müddetçe diğerleri ondan soğuyabilir, hatta nefret edebilir. Ama şimdi durum tersine olmuştu.

Şu Dominique haylazı, onun gözünde bir masal kahramanı haline gelecekti.

Daha şimdiden ve devamlı surette etrafımda dolaşıyordu. Ve zaten bulanık gördüğüm saadetimi mahvedecekti. Birden öfkelendim. Çirkindim, yabaniydim, benden nefret ediliyordu...

— Sen daha Dominique'e tapmakta devam et, diye patladım. Ondan bahsedelim biraz. İşte sen de, sevgili meleğini, kafası kırılmış halde morg sehpasında gördün.

Sanatların en güzeli, kabiliyetlerin en iyisi güzellikti değil mi? Hah, işte, şimdi çok güzel bir manzarası var. Onu olduğu gibi düşün, kolejli bir genç

kız kafasiyle değil, Mina. Şu anda onu hatırla bakalım. Göreceksin ki uyuz köpeklerin en uyuzu bile ondan daha iyi durumdadır, çünkü canlıdır.

Bunları söylemekten utanç duyuyordum, fakat lâzımdı. Bir yaranın iyileşmesinin, içindeki cerahatin çıkarılmasına bağlı olduğu gibi.

— Onu, karnı yarılmış bir tavşana benzeyen, kırık kafatasına yapışmış sarı saçları ile tahayyül et. Sadmenin tesiriyle şişmiş, parçalanmış, dağılmış, sevimsiz suratını düşün... Buz gibi donmuş vücudunu düşün... Bu vücut ki, artık onu besliyemiyeceksin... Evet, bütün bunları düşün, Mina... Dominique denen o cani veledin hâtırasını yaşatmak için sana yardım edeceğim, söz veriyorum... Ondan her zaman bahsedeceğiz, kabul. Bu mevzuda daima hararetli bir hatip olacağım, emin ol.

Nefesim tükendiği için ve kuvvetim kesildiğinden, sustum. Mina, suratımı tetkik ederek, ve gözlerinden ip gibi yaş aktığı halde yine de bana gülümseyerek:

— Oh, Paul, diye mırıldandı. Son derece adî bir insansın. Seninle kaldığım müddetçe, onu unutmayacağımdan eminim artık. .

* *

# ŞU BAHSETTİĞİN ÖLÜ YİRMİ

RONCHİEU’YE DÖNDÜK. Bahçe kapısını ittiğim zaman güneş her tarafı yakıyordu.

Mina’nın evi tekrar görünce bir sinir krizi geçireceğini tahmin ediyordum ama herhangi bir zayıflık alâmeti göstermedi. Yalnız, terasın taşlan üzerine damlamış, kırmızı bir boya lekesi önünde bir müddet durdu.

— Şövalesini buraya kurardı, dedim... Ve eserlerini burada yaratırdı... Bu eserler ki, onun büyük kabiliyetinin örnekleriydiler.

Omuzlarını silkti.

— Eğer kabiliyeti olsaydı, kuvvetli olurdu, Paul.

Hep dört ayağının üstüne düşüyordu.

— Eğer istersen, onun hâtırasına hürmeten, bu boya lekesi etrafında camlı, küçük bir bölme yaptırırım.

Bana bakarak gülümsedi.

— Değmez, o leke kaybolsa da ben onu yine hatırlarım.

Otel odasındaki son konuşmamızdan sonra, sık sık böyle sahneler yaratıyor, sanki anlaşamayan iki vahşî hayvan gibi birbirimizi tırmalıyorduk.

Neticede bu duruma alıştım. Kızgınlık anlarında çok çirkin oluyordu. Dominique’in odasında kalmak istedi ve kapıyı içerden kilitledi. Artık sevişmelerimiz de sona ermişti. Zaten bunu artık ben de arzu etmiyordum. Kafası ölünün hatırasıyla o kadar meşguldü ki, onu sevmeye kalkışmak bile abes kaçardı.

Gündüzleri, gözümüze ilişen herşey münakaşa mevzuu oluyordu. Dominique’in masadaki boş kalan yeri, unuttuğu bir kravat, v.s. gibi şeyler... Üstüne benzin dökülmüş çalı çırpının, en küçük bir ateş temasında alev alması gibi, aniden öfkeleniyorduk.

Bütün bu şeyler yüzünden Blanchin’i tamamiyle unutmuştum. Ve bir gün de postacı, Marsilya’dan atılmış bir kartpostalı bahçedeki kutuya bırakınca aklım başıma geldi. Aynı, benim kendisine, harekete geçmesini

hatırlatmak için yolladığım gibi, üstünde yazı olarak sadece adres bulunan, bir kart... Notre-Dame kilisesinin bir fotoğrafı...

Mina, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, sordu:

— Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?

Resimde görünen tarihî binanın üstüne konmuş âbideyi dikkatle tetkik ettim.

— Evet...

— Kim gönderiyor bunu sana?

— Bir dost...

— Niye hiç bir şey yazmamış?

— Çünkü beyaz bir kâğıt kadar mana ifade eden birşey olamaz...

— Bu seni eğlendiriyor mu?

— Ne?

— Bilmecelerle uğraşmak...

— Ben bilmeceyle uğraşmıyorum, Mina... Ve sana tekrar ediyorum ki bu bana bir arkadaşımdan gelmiştir... Böylece müşterek bir hâtıramızı hatırlatmak istiyor.

— Ona borçlu musun?

— Hem evet, hem hayır. Manevî değeri fazla olan bir şey borçluyum .

Israr etmedi. O zaman Germaine Blanchin'in kocasına yazdığı mektubu almak için kömürlüğe indim.

Orada, rafın üstünde bıraktığım gibi duruyordu. Zehir şişesi de yanındaydı. Onu tekrar okudum... Zavallı kadın, bunu yazmakla, biri kendisi olmak üzere ,iki kişinin ölümüne sebep olacağını nasıl bilebilirdi?

Mektubu bir zarfın içine koyarak, üstüne Blanchin'in adresini yazdıktan sonra, ortalıkta dolaşmasını istemediğimden ceketimin iç cebine yerleştirdim.

Şimdi onu acele olarak postalamam icap ediyordu, çünkü kendimi Blanchin'e karşı borçluymuşum gibi hissediyordum. Şişkonun yaptığı hareketin bana hiç bir faydası olmamıştı ama neticede bu bir alış verişti.

Mina banyodaydı. O çıktıktan sonra da ben girdim.

Ve soyunarak sinirlerimin yatışması için esaslı bir soğuk duş yaparken, onun tekrar banyoya girdiğini duyunca, naylon perdenin arkasından bağırdım:

— Ne istiyorsun?

— Çoraplarımı alacağım...

Ve çıktı.

Bir müddet daha soğuk suyun altında kaldım. Kendimi tekrar yalnız hissediyordum, son derece yalnız. Şahsıma olan itimadım azalmıştı. Beraber yaşamamız hiç te iyi neticeler vermiyecekti. Ondan ayrılmayı ve tekrar Afrika'ya dönmeyi isterdim. Bakouma'da motel işleten bir Fransız vardı... Bu zat da Blanchin gibi, şişman ve hasta suratlı, daima Paris'in güzelliklerinden bahseden bir adamdı.

Onun sayesinde Paris'i sevmiştim. Akşamları, karaciğerime aldırmadan, ona, içki içmeye giderdim. Uzaklardan tam tam sesleri işitilirdi. Bu sıkıcı bir şeydi belki ama insanın İçtimaî sınıflardan uzak yaşamasını sağlıyordu. Böylece monoton bir hayatınız oluyor ve zaten alkol de gerisini tamamlıyordu. Evet, Bakouma'ya, karaciğerimden bana geri kalan parçayı da bitirmeye gidecektim... Sevişme mevzuunda bilgisiz ve uslu zenci kızlara, müstemlekenin arkadaşsızlıktan sıkılan hanımlarına, gösterişten uzak davetlere tekrar kavuşacaktım...

Orada, şimdiki Mina benim için ölmüş olacaktı. Onu idealim olarak kabul edecek, son zamanlarda yaptığı bir takım küçüklüklerle gözümden düşmeye başladığı halde, o zaman, tekrar kalbimdeki eski yerini alacaktı.

Suyu keserek duşun altından çıktım. Sonra giyinirken, sebebini bilmediğim halde, ilk refleksim ceketimin iç cebini kontrol etmek oldu: Koyduğum mektubun yerinde yeller esiyordu.

O vakit ben yıkanırken Mina'nın banyoya girdiğini hatırlayarak dışarı fırladım.

Salondaki alçak masanın önüne oturmuş, zarfı açarak içine koyduğum mektubu çıkarmıştı. Yanında, Dominique'in uğradığı kazayı yazan gazeteden kestiği kupür duruyordu.

Son derece ciddî bir bir şekilde ve dersinin en zor kısmına çalışan bir talebe gibi önündeki bu vesikaları tetkik etmekle meşguldü. Gözleri dikkatten kısılmıştı. İçeri girip kapıyı kapayarak, sırtımı ona dayadım... Bir müddet sonra Mina gözlerini kaldırdı. Bu bana bakan kadın Mina değildi... Sanki tamamiyle şekil değiştirmişti; yüzü çekilmiş, gözlerinin altı morarmış ve burnu sivrilmişti. Bakışında bir ölüm kıvılcımı vardı.

Hiç bir şey söylemedim. Herşeyi anlamıştı.

— Senin bu kadar kurnaz olabileceğini tahmin etmezdim, Paul.

— Teşekkür ederim.

— İşini usta eller tarafından gördürmüşsün...

— Değil mi ama?

— Ve biz de, Dominique ve ben, mükemmel bir cinayet plânı hazırladığımızı zannediyorduk.

— Bu mevzuda bana danışmalıydınız.

Yüzüme bakmakta devam ediyordu.

— Siz, kibar insanlar, istediğiniz zaman ne de güzel birer cani kesilirsiniz.

— Bu çok büyük bir lâf, Mina... Ben ki, eğer kibarlar sınıfına dahilsem, bunun daha çok bir nefsi müdafaa olduğunu kabul ediyorum.

Bakışlarında kendi ölümümü okudum. Mina beni öldürecekti ...Bu mukadderdi...

Aniden içimde bir rahatlık, bir sükûnet hissettim. Kabul ediyordum... Ölümün, benim için, en iyi ve en mantıkî çıkar yol olduğunu düşündüm.

— Bu hâdiseden sonra, artık beni öldüreceğini zannediyorum, öyle değil mi, Mina?

— Onu ben de düşünüyorum, Paul. Acaba Dominique için daha fazla ne yapabilirim?

— Pekâlâ, nasıl istersen. Yalnız sana daha evvel izah etmek istediğim bir şey var...

— Bana neyi izah edeceksin?

— Bu şekildeki hareketimin sebebini...

Başını salladı.

— Bunda hiç bir zaman muvaffak olamıyacaksın, Paul.

— Sen yine de benimle gel...

Evvelâ hafif bir tereddüt geçirdi ama sonra, beni takip etti.

Beraberce çatı katına çıktık. Orada bir kere daha ses alma cihazını sakladığım yerden çıkardım.

— Bunu dinliyeceksin, Mina... Seven bir erkeğin bu sesleri duyduğu zaman çekeceği ıstırabı düşün bir kere...

Onların aşklarım dile getiren bant dönmeye başladı... Bu iç çekişlerini, artık şimdi hayatta olmıyan bir insanın mırıltılarım dinlemek, tahammül edilmez bir şeydi. Duymamak için kulaklarımı tıkadım.

O zaman Mina haykırmaya başladı. Ağlıyor, titreyen elleriyle şakaklarına bastırıyordu.

— Dominique, diye yalvarıyordu. Oh. Dominique’im benim, niçin artık yanımda değilsin... Seni bekliyorum, sevgilim. Seni bekliyorum... Gel... Dominiiiique. Dinle, hayatım, sesine ihtiyacım var... Sıcaklığına, gülümseyişine muhtacım...

Aleti durdurdum.

Ben de ağlıyordum. Onun ıstırabına ağlıyordum... Şimdi artık aşklarımız birbirine karışıyordu. Çünkü neticede gayeleri aynıydı...

Mina koşarak odadan fırladı. Merdiveni sür'atle indiğini duyuyordum. Beni öldürmek için kendisine bir silâh aradığı aklıma geldi... Ve bekledim...

Çatı katı çok sıcaktı... Dama açılan küçük pencereden, rüzgârın tesiriyle uçuşan yaprakları görüyordum.

Pekâlâ, beni öldürecekti. Böylece bu macera da burada sona ererdi.

Aradan az bir zaman geçtikten sonra, merdivende ayak seslerini tekrar işittim. Ama bu sefer daha yavaş... Sükûnetimi muhafaza etmekle beraber, bütün merakım, eline ne gibi bir silâh geçirdiğiydi...

Nihayet, bakır rengi saçlarının altında, bembeyaz bir suratla kapıda göründü. Elinde, Dominique'in çapalarken bulduğu, Blanchin'e ait küçük zehir şişesi vardı. Neticede, bu şişeyi bulduğuna göre, ben o pis serserinin ölümünü hazırlamadan evvel, o, farkına varmadan benimkini hazırlamıştı demek...

Mina sandığın üzerine oturdu.

— Bantı tekrar koy, Paul...

— Hayır.

— Onu tekrar koymanı istiyorum, beni işitiyor musun? Onu istiyorum...

Şeridi geriye alarak, düğmeye bastım...

Mina hiçbir şey söylemeden dinledi. Artık ağlamıyordu... Ben ise gözlerimi zehir şişesinden ayıramıyordum. Bunu bana zorla içirmeyi düşünmüyordu ya?

Bantın muhteviyatı bittiği zaman, Mina, şişenin küçük, kauçuk tıpasını açtı, sonra bunu dudaklarına götürüp, Denim bir hareket yapmama fırsat vermeden içindeki zehiri içti.

O vakit hayvanlar gibi böğürmeye başladım:

— Pis, mendebur... Burada Şekspir'in piyesini mi oynuyoruz?

Elinden kahverengi şişeyi alarak, sanki bir işe yararmış gibi, odanın öbür ucuna fırlattım.

Kekeliyordum... «Mina, Mina, birşeyler yapmak lâzım... Mina, bir şeyler...»

Bir doktora haber vermeliydim. Birden telefon apareyini parçalamış olduğumu hatırladım. Ne yapmalıydım, Allahım?

Onu zorla şehre mi götürmeliydim?

Eliyle susmamı işaret etti.

— Yeter, Paul... Hiç olmazsa ölürken beni rahat bırak...

Etrafında dişlerim birbirine vurarak çırpınıp, koşuşuyordum.

— Mina. Mina, bu imkânsız. Bunu bana yapmıyacaktın... Beni yalnız bırakmıyacaktın. Yine yalnız. Hep yalnız. Yalnız...

Hafifçe tebessüm etti.

— Arkadaşsız kalmıyacaksın, Paul. Unutma ki, hayat sigortamı adına yaptırmıştım. Seninle alâkadar olacak bir sürü insan çıkar şimdi.

Can çekişen bir insana sövülebilineceği aklıma gelmezdi. Ve bununla beraber, ben onu yaptım. İntikamı hakikaten çok şeytanca olmuştu.

— Mina, sen adî bir o başka bir şey değilsin. Sana lânet ediyorum.

Mırıldandı.

— Teşekkür ederim, Paul. Senin tarafından söylenen bu sözler benim için birer hayır duadır...

Yüzünün beyazlığı artıyordu. Elini göğsüne götürdü ve suratının çizgileri daha da derinleşti.

— Bu bakımdan kadınların hiç şansı yoktur, diye inledi...

Titremem durmuştu. Ona bakıyordum.

Tekrar eski güzelliğini bulmuştu. Bir âbideye benziyor, canı çekildikçe, vücuduna bir mermer soğukluğu hâkim oluyordu.

Yanında diz çöktüm.

— Beni affet, Mina... Seni çok seviyordum... Sizi hiç bir zaman unutmıyacağım, seni ve onu.

Zannederim bu son itirafım ona dokunduğundan, uyuşukluğundan bir an için kurtuldu.

Göz kapaklarını birazcık aralayarak:

— Paul... dedi.

Sesi titriyordu.

— Söyle, sevgilim... Söyle... Seni dinliyorum...

— Herkes yalnız, Paul diye kekeledi. Ölülerin de öyle olduklarını zannediyor musun?

Ayağa kalkarak onu kollarımın arasına aldım ve sendeliyen adımlarla, tahta merdivenleri indim. Alt kata varıp, onu kanapenin üzerine uzattığım vakit, artık nefes almadığını gördüm.

İşte ancak o zaman, sorduğu suale cevap verebildim.

— Ölülerin yalnız olup olmadıklarını bilmiyorum ama Mina, sevgilim, bildiğim tek şey, onların benim kadar yalnız olamıyacaklarıdır.

# GÖKTE BİR MELEK

Peter Cheyney S. Açba

Kerr banyodan çıktı odasına geçti. Bir yerde işittiği bir havayı ıslıkla çalıyordu. İnsan işte böyle havalar ezberliyor, sonra çabucak unutuyor, diye düşündü. Mamafih ehemmiyeti yok, çünkü bu sefer de başkalarını öğreniyor.

Komodinin çekmecesini açtı, yumuşak deriden kılıflı bir otomatik tabanca çıkardı. Hususi askılarla göğsüne tespit etti. Sonra smokinin ceketini giydi.

Pencereye gitti ve düşünceye daldı, Metzler'i düşünüyordu. Metzler'in bir budala fakat tam bir gangster, sert bir herif olduğunu tasdik etti. İyi ama sertliği nereye kadar varabilirdi? Hafifçe gülümseyerek bunu kendi kendine sordu. Sonra, «yalnız budalalar ve çok zeki herifler gangster olabilirler» diye düşündü.

Civarda bir kadın gitarla bir tango çalıyordu. Kerr, nağmeyi beğendi.

Akşam olmuştu. Paris'in sıcak bir yaz akşamı idi. Güneş halâ sokakta uzun gölgeler yapıyordu. Gitarın nâğmesi bitince, biraz daha uzakta bir erkek şarkı söylemeğe başladı. Madenî ve monoton bir sesti bu. Kerr kımıldamadan öylece duruyordu.

Uzun boylu ve zarifti. Yüzünün ifadesi sert, saçları siyahtı. Garip fakat tatlı bazen de müstehzi bir hali vardı.

Hareketleri atik ve tetikti, bir atletinki gibi... Ne iş yaptığı kestirilemezdi. Görünürdeki lâkayıt edasına rağmen anî bir şekilde harekete geçebileceği fikrini uyandırıyordu.

Bilir misiniz neye benziyordu? Erkeklere göre: kadife eldiven içinde demir el. Kadınlar ise hemen onunla alâkadar olurlardı. Tecessüs hislerini gıcıklardı.

Kadınların tecessüsünü uyandırmasını severdi. Ekseriya çok isine yaramıştı bu hal...

Gitar sokakta yine çalmağa başladı. Kerr bir sigara yaktı, siyah fötr şapkasını aldı ve çevik hareketlerle merdiveni indi.

Metz'lerin evine doğru yürümeğe başladı. Metzler'in meteliksiz olduğunu zannediyordu, yoksa Venedik sokağında oturmazdı.

Tekrar ıslık çalmağa başladı. Bir türlü unutamıyordu o havayı. Neon reklâmlar birer birer yanmağa başladı.

Metzler'in oturduğu binanın karsı köşesinde durdu. Islığı kesti. Tam zamanında gelmişti.

Metzler, eski binadan çıkıyordu. Kapıda bir müddet durdu ve sokağı tetkik etti. Kerr, karsı tarafta gölgeye sığınmış onu gözetliyordu. Metzler'in

gittikçe asabının bozulduğunu düşündü. «Daha iyi» dedi içinden. Birkaç saniye tereddütten sonra, Metzler yolun sağ tarafını takibe başladı.

Birinci sokak fenerinde Kerr, ona yetişti ve yavaşça:

— Hey, Metzler! Nasılsın? dedi.

Metzler döndü, Kerr'i tanıdı. Mütereddit bir tavırla gülümsedi

— Pekiyi değilim! dedi.

Kerr, hayretle kaşlarını kaldırdı ve:

— Ne o! Korkuyor musun yoksa? diye sordu.

— Belki de senin yüzünden! diye cevap verdi

Metzler.

— Ya öyle mi? Konuştuğumuz şeyi düşündün mü?

— Hem de nasıl?

— Netice? diye sertçe sordu Kerr.

— Dinle, dedi Metzler yalvarır gibi. Kabul ettiğimi sana söylemiştim. Sözümde durmayacağım aklına gelmesin! Seni aldatmak istemem!

— Hayır, dedi Kerr. Beni aldatmayacaksın! Bunu yapmayacak kadar beynin var.

— Öyle ise beni sıkboğaz etme. Sen...

Kerr, Metzler'in sözünü kesti:

— Ben seni sık boğaz etmiyorum, dedi. Ne istediğimi biliyorsun. Yap, işte o kadar!

— Tabiî... tabiî... dinle... yarın yaparım! Evet yarın...

Metzler'in sesinde bir yalvarma tonu vardı.

—Pekâlâ, dedi Kerr. Yarm akşam saat yedi buçuğa kadar tamam olmalı. Artık atlatmaca yok, anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı! Anlaşıldı!... dedi Metzler.

— Saat yedibuçukta... Papağan Bar'da... Metzler, kat'î bir ifade ile:

— Hayır, orada olmaz! dedi.

— Neden?

Metzler, heyecanla:

— Orası hoşuma gitmiyor! dedi. Saat yediye doğru eve gel beni al.

— Kabul. Yarın akşam saat yedide. Dediğim gibi atlatmak yok, anladın değil mi? Şimdilik Allahaısmarladık...

Kerr, döndü gitti. Metzler, arkasından onun uzaklaşmasını seyretti.

Karanlık iyice basmağa başlamıştı. Kerr yürüyordu. Şimdi geniş caddeli bir mahallede idi. Neondan bir reklâm yandı: Papağan Bar. Kerr, karşı kaldırımda ona bakıyordu. Sonra karar verdi caddeyi geçti.

Papağan Bar, hususiyeti olan barlardandı. Tezgâhın arkasında beyaz caketli üç barmen, hafif hafif çalan bir pikap... Tanıdık olmak şartiyle arzu ettiğiniz her şeyi elde edebileceğiniz bir müessese...

Tezgâhın başında, kapıya yakın yerde iki kişi duruyordu. Uzun boylu, ince, şık olanın ismi Salvador idi. Diğeri, ismi Dupont olanı, herkesi ve her şeyi tetkik eden, keşfeden, anlayan zeki bakışlı, oldukça uzun boylu, şişmanca, yuvarlak suratlı ve babacan tavırlı bir adamdı.

Barmen:

— Mösyö Dupont, sizi telefondan istiyorlar, dedi.

— Teşekkür ederim Philippe, dedi Dupont ve salonun dip tarafında kayboldu.

Kerr, bara girdi. Tezgâhm kapıdan en uzak olan tarafına gitti ve bir viski ısmarladı.

— Salvador, fevkalâde bir iş bu! Dedi. Dupont. Talihim daima yaver. Bir işin olmasını istedim mi o iş oluveriyor...

Bardağını aldı, bir nefeste içti, sonra Kerr'in yanma gitti durdu:

— Bonsuar efendim, dedi. Benimle birşey içmek ister misiniz?

Kerr, Dupont’un yüzüne soğuk soğuk baktı:

— Teşekkür ederim, neden icabetti?

— Benim ismim Dupont, Marcel Dupont. Herkes beni tanır...

— Belki, dedi Kerr. Ama ben tanımıyorum.

— Zarar yok mösyö Kerr. Bir şey içelim. Daha çabuk tanışmamıza vesile olur.

Dupont, iki viski ısmarladı:

Kerr, bir sigara yaktı. Barmen içkileri getirdi.

— Sıhhatinize, dedi Dupont.

Bardağın yarısını içti ve sözüne devamla:

— Hiç meraklı bir adama benzemiyorsunuz Mösyö Kerr, dedi.

Kerr, lakayt bir tavırla:

— Maksadınızı arzu ettiğiniz zaman anlatırsınız, dedi. Fakat çok vaktim yok.

— Öyle mi? dedi Dupont.

İngilizceyi gayet güzel konuşuyordu. Mamafih hafif bir Fransız şivesi seziliyordu.

Kısa bir sükût oldu. Sonra Dupont devam etti:

— Size bir teklifim var, mösyö Kerr. Sizi alâkadar edeceğini zannediyorum. Bir kadın dostum, madam Dominguez, sizi birkaç yerde

dans ederken görmüş, pek hoşuna gitmişsiniz.

Dupont, tatlı tatlı gülümsedi ve sözüne devamla:

—Belki kendisini tanırsınız? Çok zengindir. Fevkalâde zengin. Beş defa evlendi... Evlenmeyi çok sever. Son kocası takriben altı ay evvel öldü.

— Bravo! dedi Kerr, ve iki bardak daha içki vermesi için garsona işaret etti.

— Madam Dominguez'in, diye de devam etti Dupont, aklına parlak bir fikir geldi. Tayyare ile uzun bir seyahat yapmak istiyor. Büyük gayet konforlu bir tayyaresi var. Onun yeni oyuncağı bu. Kendisine arkadaşlık etmeleri için birkaç dostunu da beraber götürüyor. Çok eğlenceli olacak. Hazırlıkla ben meşgul oluyorum. Onun için eğlenceli olacağını biliyorum.

— Bütün bunlardan bana ne? diye sordu Kerr.

Barmen içkileri getirdi. Dupont düşünceli bir tavırla cevap verdi.

— Bu seyahate iştirâk etmeniz sizin için çok hayırlı olur zannederim, Madam Dominguez'i memnun etmekse menfaatiniz icabıdır, geleceksiniz değil mi?

— Neden? diye sordu Kerr. İçi sıkılıyor gibi bir hali vardı.

Dopont, omuzlarım kaldırdı. Sesini alçalttı:

— Beni iyi dinleyin azizim. Paris'te yaşıyorum. Olup biten şeylerin de farkındayım. Bu benim işim de sayılır. Paris'te iki yüz altmış yedi Amerikalı asker kaçağı mevcut olduğunu işittim. Tekrar Amerika'ya döndükleri anda polis enseleyeceği için oraya gitmek istemiyorlar. Anladınız, değil mi mösyö Kerr?

— Bunu ben de duydum, dedi Ker.

İçi sıkılıyor gibi halinden eser kalmamıştı.

— Tamam, dedi Dupont. Harp biteli bu delikanlılar burada hoşça vakit geçirdiler. Yalnız... Şimdi artık buranın havası onlar için bozuluyor.

Dupont, Kerr'in gözünün içine baktı. Gülümsüyordu, fakat sesinde tehditkâr bir edâ vardı. Devam etti: — Anladığıma göre, Federal Araştırma Bürosu Paris'e elli ajan göndermiş. «G Men» lerden. Bu «G Men»ler, Fransız polisinin de yardımı ile Paris'i elekten geçirecekler ve bu asker kaçaklarını yakalıyacaklar. Üç dört gün zarfında iki yüz altmış yedisini de enseleyeceklerini tahmin ediyorlar...

Kerr, bir nefeste bardağını boşalttı...

— Bana şu tayyare seyahatinden bahsedin, Dupont, dedi.

Dupont'un sesindeki eda birden değişti. Adeta sevinçli bir hal aldı:

— Bana Marcel deyin, dedi. Herkes bana Marcel der. Size bütün teferruatı anlatayım. Yarın sabah Bourget'den havalanacağız. Bu gece, Altın Horoz'da hep beraber yemek yiyeceği^. Madam Dominguez de gelecek.

Acele hazırlanmanız lâzım. Siz hiç üzülmeyin, ben her şeyi hazırlarım. Asıl mühim olan bu aksam saat dokuz buçukta Altın Horoz'da olmanızdır. Sizi Madam Dominguez'e takdim edeceğim. Benim eski bir dostum olduğunuzu, bu seyahate götürmek için hayli aradığımı fakat ancak sizi bugün bulabildiğimi söyleyeceğim. Anladınız mı? Binaenaleyh, yarın sabah harekete hazır olabilmeniz için bu akşamdan hazırlanın.

—Bu iş çok acele oldu, dedi Kerr.

Dupont, omuzlarını kaldırdı:

— Belki... dedi. Asrımızda herşey acele oluyor. «G Men» 1er de acele ediyor..

— Pekâlâ! dedi Kerr hemen, Çaresine bakacağım. Bu aksam da saat dokuz buçukta Altın Horoz'da olacağım.

Dupont güldü:

— Bravo, dedi. Mükemmel bir seyahat yapacar ğız... Beni dinleyin Ricky... Hareket etmeden evvel ödenecek bir iki hesabınız vardır. Madam Dominguez, davetlilerinin üzüntülü olmasını istemez...

Cebinden bir deste para çıkardı ve Kerr'e uzattı:

— İki yüz tane var, dedi. Büyük bir şey değil ama hareketten evvel birkaç şey almak için yeter. Bir bardak daha...

— Hayır, dedi Kerr. Şu birkaç papel için teşekkürler. Akşama görüşürüz.

Elâstiki adımlariyle bardan çıkıp gitti.

Dupont, tezgâhın öbür başına döndü:

— Ne oldu? diye sordu Salvador.

— Herşey yolunda, dedi Dupont Gülümseyerek, Marcel Dupont, daima istediğine nâil olur. Talihim yaver gitmekte devam ediyor. Tam bu oğlanı bulmam icabettiği zaman, kendi ayağı ile buraya geldi.

Kerr odasına dönünce seyahat hazırlıklarına başladı. Karyolasının altından büyük valizini çıkardı ve çekmecelerden boşalttığı çamaşırları yerleştirmeye başladı. Karşıki evde kadın tekrar gitarla melankolik bir hava çalmağa başladı.

Kerr bir taraftan çalışıyor, bir taraftan da kafasını işletiyordu. Metzler'i düşünüyordu. Birden oraya gitmeye karar verdi. Smokininin caketini giydi, şapkasını aldı ve çıktı.

Bir taksi çağırdı ve Venedik sokağına gitti. İhtiyar bir kadın olan kapıcı, odasında idi.

— Bonsuvar madam, dedi Kerr. Mösyö Metzler yukarıda mı?

— Evet, dedi kadın, geleli epey oldu. Kendim pek iyi hissetmediğini söyledi.

Ker, dar, karanlık, pis merdiveni tırmandı. Hakikaten pek berbat bir bina idi burası. İkinci katın sahanlığında Metzler'in kapısı önünde durdu. Kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Kerr kapıya vurdu. Cevap veren olmadı. Bir daha vurdu. Yine cevap yok.

O zaman kapıya omuzunu dayadı ve itti. Kilit kurt yemiş tahtadan hemen hemen gürültüsüz ayrıldı. Kerr, içeri girdi ve kapıyı kapadı. Tozlu, küçük bir sofada bulunuyordu. Karşısında aralık duran bir kapı vardı. Bu odada elektrik yanıyordu.

Kerr, ihtiyatla odaya girdi. Onun hareketlerini gören hiç bir zaman gafil avlanmıyacağına. hayatta hiç bir vak'anın soğukkanlılığını kaybettirmeyeceğine kanaat getirir.

Bu oda da binanın diğer tarafları gibi pek sefildi. Karşısma gelen duvarm önünde eski biçimde, tahtadan, yüksek bir karyola vardı. Kerr, tozlu bir ampulün zayıf ışığında yatağa uzanmış birini gördü. Yaklaştı Metzler idi, ama cansızdı...

Kerr, cebinden bir sigara çıkardı, ağzına koydu, fakat yakmadı. Cesedin üzerine eğildi ve yeleğini açtı. Kanlı gömlek gayet ince bir hançer tarafından delinmişti.

Kerr, Metzler'in geniş yüzüne bir göz attı. Sonra tetkikatım uzatmadan odayı terketti. Kapıdan çıkacağı zaman yerde parlak birşey gördü. Eğildi aldı. Gayet güzel bir yakuttu.

Bir müddet avucunda tuttu ve dalgın dalgın seyretti. Sonra cebine soktu ve kapıyı iyice örttükten sonra çıkıp gitti.

Aşağıda kapıcının açık kapısının önünden geçerken kadın sordu:

— İnşallah Mösyö Metzler iyidir?

— Hayır, dedi Kerr. Yarın öğleye kadar uyandırılmamasını tembih etti. Allahaısmarladık. Ve gitti.

***

Altın Horoz'a girdiği zaman saat tam dokuz buçuktu. Bara gitti ve bir kokteyl ısmarladı. İçkiyi vermelerini beklerken salonu tetkik etti.

Çok kalabalık vardı. Köşede sözüm ona bir Meksika'lı orkestra çalıyordu.

Kerr'in bakışları salonu dolaştı ve orkestranın bulunduğu mukabil köşedeki bir grupa takıldı. Her halde, Dominguez grubu olacak, diye düşündü ve dikkatle tetkike başladı.

Kadın erkek birçok gayet şık giyinmiş insan bir masanın etrafına oturmuş gülüp söylüyorlardı. Hangisinin madam Dominguez olduğunu hemen anladı. Uzun boylu, topluca, pahalı elbiseler giymiş kıymetli mücevherler takmış bir kadındı. Vücudu ile tezat teşkil eden ince hatlı bir yüzü vardı. Tuhaf fakat hoşa giden bir tipti.

Kerr, öbür kadınları da tetkik edeceği zaman dans etmek için kalktılar. Orkestra çalmağa başlamıştı.

Dupont, dışarıdan geldi. Kerr, onun sesini duyunca başını çevirdi.

— Hello! Ricky, dedi Dupont. Tam zamanında geldiğinize memnun oldum. Dostlarımızı uzaktan tetkik etmişsinizdir herhalde.

— Şöyle bir göze attım, dedi Kerr.

— Sizi oraya götürmeden evvel haklarında biraz malûmat vermek istiyorum. Masanın baş tarafında oturan madam Dominguez'dir. Gayet tatlı ve gayet zeki bir kadındır. Hiç beklenmedik kararları beklenmedik zamanlarda verir. Kalabalığı sever. Benim hoşlandığım insanlardan o da hoşlanır. Onun için gayet iyi anlaşacağınıza eminim.

— Öyle mi zannediyorsunuz? dedi Kerr.

— Kat'iyyen eminim. Siz ağırbaşlı ve sükûtî bir adamsınız, halbuki etrafındakiler geveze ve yerinde duramayan insanlar. Size anlattıklarını dinlemenizden çok hoşlanacak. Sonra sizde herkeste olmıyan bir hava var, o böylelerini sever.

— Bakalım onun anlattıklarını dinlemek benim hoşuma gidecek mi?

Dupont, omuzlarım kaldırdı.

— Ne ziyanı var? dedi. Bu kadın sizlerin dediği gibi iyi bir «yemek karnesi»dir. Öyle değil mi Ricky?

Kerr, bir yudum viski içti.

— İyi bir «yemek karnesi» aradığımı mı zannediyorsunuz?

— Hiçbir şev zannettiğim yok. dedi Dupont. Biliyorum!.. Hakikaten bir «yemek karnesi» aravıp aramadığınız beni alâkadar etmez. Yalnız Paris'i terketmek mecburiyetinde olduğunuzu bilivorum.

Dupont son cümleyi söylemek için nesini alçaltmıştı. Gülümsedi ve ilâve etti:

— Dostum Ricky, görüyorsunuz ki, birçok şeyler biliyorum. Ben şanslı bir adamım, insanlar tam lâzım oldukları zaman karşıma çıkarlar.

— İnşallah bu şans hep devam eder.

— Neden etmesin?

Kerr, içkisini bitirdi, boş bardağı bıraktı.

— Bütün bunlara sebep nedir? diye düşünüyorum.

— Bütün bunlar ne demek? diye sordu Dupont.

— Öyle ya... Madam Eulalia Dominguez'in beni bir iki defa dans ederken gördüğü için bensiz seyahate çıkamayacağına inanmamı istiyorsunuz. Üstelik iki yüz papel veriyorsunuz.

Ben de asıl sebebin ne olduğunu düşünüyorum.

— Muhakkak «asıl sebep» olması lâzım mı dersiniz? diye sordu Dupont.

— Evet, daima herşeyde «asıl sebep» vardır.

— Çok garipsiniz ama size bu hal yakışıyor. Farzedelim ki, bir tarafta «asıl sebep» bizi bekliyor, Paris'ten çıkmanıza yardım ettikten sonra size dokunur tarafı ne olabilir?... Haydi canım gelin sizi madam Dominguez'le tanıştırayım.

Dupont, Kerr'in önünden mevzuubahis masaya doğru yürüdü. Halen orada pek kalabalık yoktu. Madam Dominguez, Papağan Bar'da Dupont'la beraber olan Salvador ve ne oldukları belli olmayan fakat hallerinden insana gangster hissini veren iki adam daha oturuyordu. Her üç erkek gayet şık giyinmişlerdi.

— Eulalia, dedi Dupont, size çok iyi dostum Ricky Kerr'i takdim etmek isterim... Ricky, size senora Eulalia Dominguez'i takdim ederim... Müstakbel ev sahibemiz tanıdığım kadınların en tatlısı... Eulalia, Ricky kafalı bir adamdır, nükteyi de çok sever...

Senora Dominguez davudi ve tatlı bir sesle cevap verdi. Bu sesi dinlemek insana zevk veriyordu. İngilizceyi mükemmel konuşuyordu.

— Ricky... Dupont'un söylediği meziyetlere sahip dahi olmasanız iyi bir arkadaş olacağınıza kanaatim var, gelin yanıma oturun, şampanya için, sizi tanıştırayım... Antonio Salvador, çok iyi bir dosttur. Mösyö Gastare ve mösyö Laront... Ötekiler dans bitince gelirler.

Kerr, bardağım şerefe kaldırdı ve şampanya içti. Sonra senoraya tebessüm etti, öyle tatlı bir tebessüm ki, sahte olup olmadığını anlamağa

imkân yoktu. Senora Dominguez bu tebessümün cazibesine kapıldı.

Kerr, bardağını kaldırırken: «Sıhhatinize Senora» demişti. Bunun üzerine Eulalia:

— Sizin için ben «Senora» değilim, dedi. Eulalia'yım. Dostlarım için daima Eulalia'yım.

Kerr'in elinin üzerine tombulca bir el koydu.

— Bir kaç dakika masada tek kadın olmamdan istifade ediyorum. Çünkü biraz sonra rekabete maruz kalacağım, bütün seyahatte de böyle olacak ya... İki güzel kadın bize refakat edecek. Sonia Delarme ile Paula Gerrard, ikisi de enfestir.

— Yalnız güzellik kâfi değil, diye cevap verdi Kerr. Senelerin verdiği tecrübe ile olgunlaşan kadın dar ha cazip olur.

Dominguez tahrik edici bir eda ile kaşlarım kaldırdı.

— Ciddî mi söylüyorsunuz Ricky? Mamafih daha genç iken de tecrübem vardı. O zaman akıllı olmadığımı iddia etmezsiniz herhalde.

Kerr, kadının elini aldı ve hafifçe salladı.

— Akılsız bir zamanınız olmadığına kat'iyyen eminim, dedi.

Sonra Eulalia'nın bileziğine baktı.

— Şimdiye kadar bu kadar güzel bilezik görmedim, dedi. Size de çok yakışıyor. Ne yazık!...

— Yazık olan nedir? diye sordu kadın.

Kerr, sanki başka birşey düşünüyormuş gibi dalgın bir tavırla:

— Bir taş noksan, dedi, yakutların biri düşmüş olacak.

— Hay Allah! Oh olsun bana! İnsan mücevherlerini başkasına vermemeli.. Sonia Delarme bugün öğleden sonra takmak için can atıyordu. Ben de verdim. Herhalde bileğini bir yere çarpıp bu taşın düşmesine sebep olmuştur... Eh ne yapalım! Ona birşey demem.

Başka bir yakut taktırırım... İşte geliyorlar...

İki erkekle iki kadın masaya geliyorlardı. Orkestra susmuştu. Kerr iki kadını da beğendi. Birincisi otuz beş yaşlarında bir sarışındı. İnce bir vücudu, beyaz bir teni iri gözleri vardı. Onu takibeden adam uzun boylu esmerdi, muntazam yüz hatlarına malikti. Kerr ayağa kalktı.

Dupont onları tanıştırdı.

— Sonia, dostum Ricky Kerr'i takdim ederim. Ricky... dostumuz Sonia Delarme.

Kerr ikinci çiftin bir masanın önünde durup başkaları ile konuştuklarını gördü.

Sonia elini uzattı ve:

— Tanıştığımıza çok memnun oldum, dedi. Marcel sizden öyle bahsetti ki, inkisarı hâyâle uğramaktan korkuyordum.

— Korktuğunuz oldu ise üzülürüm doğrusu, dedi Kerr.

— Hayır kat'iyyen inkisarı hayâle uğramış değilim... dedi Sonia ve öyle bir gülümsedi ki, gözleri parıldadı.

Orkestra tekrar çalmağa başladı.

— Bu söylediğiniz sizi dansa kaldırmak cesaretini veriyor bana, dedi Kerr. Fakat belki yorulmuşsunuzdur...

— Dans mevzubahis olunca benim için yorulmak yoktur.

Dans pistine doğru ilerlediler. Oh<ar oradan ayrılınca Salvador. Eulalia'ya sordu: — Ne dersiniz?

Eulalia gülümsedi ve tâ ilerideki Kerr'e bakarak:

— Evet... dedi. Hakikaten öyle olduğuna inanıyorum.

Orkestra yavaş bir tango çalıyordu. Sonia fevkalâde dansediyordu. Sürdüğü koku nefisti. Kerr gözünün ucu ile danseden Paula'ya bakıyordu. Sonia işi fark etti ve:

— Paula cok güzel değil mi? dedi. Çok ta cazibelidir.

— Evet, dedi Kerr. Fakat bu cihetten ona gıpta edeceğiniz birşey yok. Çok güzelsiniz Soma Ciddî söylüyorum.

— Çok naziksiniz! Paula'yı yakından görürseniz...

— Fikrimi değiştirmiyeceğim, dedi Kerr.

Bir müddet konuşmadılar sonra Sonia:

— Başka şeyden bahsedelim olmaz mı? İçime bir korku geldi.

— Sahi mi? Neden? diye sordu Kerr.

— Ben de pek bilmiyorum ama lâkayıt tavırlarınıza rağmen icabında hemen kat'i karar verip o kararı merhametsizce tatbik edebilecek bir adam hissini veriyorsunuz... Ne demek istediğimi anlatabildim mi?

— Hayır, pek iyi anlıyamadım. Bu günlerde bana izah etmelisiniz...

— İnşallah... Paris'i seviyor musunuz? Ne iş yaptığınızı sorarsam herhalde beni fazla mütecessis bulacaksınız. Burada iş için mi yoksa turist gibi mi bulunuyorsunuz? Mütecessis kadınları sevmezsiniz değil mi?

Kerr, kadının gözlerinin içine baktı. O da vücudunu erkeğinkine biraz daha yapıştırdı.

— Mütecessis kadınlara bayılırım. Tecessüslerini tatmin etmeme beni hiçbir şey mecbur edemez.

Sonia, kaşlarım havaya kaldırdı sonra gülümsedi:

— Çok esrarengizsiniz... Böylesi hoşuma gider. Orkestra sustu. Sonia sözüne devamla: — Masamıza dönelim Paula ile tanışmak zamanı geldi.

Masaya döndükleri zaman Paula'yı oturmuş buldular.

— Paula, dedi Sonia, size Ricky Kerr'i takdim ederim. Seyahat arkadaşımız. Sanki senelerdenberi tanıyormuşum gibi geldi bana. İnsanı büyülüyor, göreceksiniz.

Sonra Kerr'e döndü ve ilâve etti:

— Paula Gerrard... Benden daha güzel değil

— İkiniz de tanıdığım kadınların en güzelisiniz...

— Hiç gafil avlanmıyorsunuz Ricky. Herşeye münasip bir cevabınız var.

Kerr Gülümseyerek:

— Bana sorulan suallere bakar... dedi.

Dupont geldi, Kerr'in yanma oturdu.

— Çocuklar, dedi. Siz aranızda konuşun Kerr ile biraz görüşülecek şeylerimiz var.

— İşinize bakın Marcel, dedi Sonia. Siz ancak insanları ve şeyleri organize etmekle mes'ut oluyorsunuz. İyi aklıma geldi, yarın kaçta kalkıyoruz?

— Yarın Bourget'den saat onbirde. Bugün tayyareyi gördüm. Herşey hazır. Pilot, radyocu, vesaire. Tayyare enfes. İsmi gibi enfes.

— Çok güzel bir isim, dedi Sonia. Siz ne dersiniz Ricky? Tayyarenin ismi «Gökte Bir Melek.»

— Biçimi gayet güzel, dedi Dupont. Kanatları mükemmel... Bu tayyarenin içinde insan kendisini bir meleğin kollan arasında zanneder...

Sonra Kerr'e döndü ve sesini alçaltarak:

— Ricky, yarın sabah için hazır mısınız? diye sordu.

— Evet...

Kerr gözlerini barın kapısına dikmişti.

Altın Horoz'a iki adam girdi. Bir tanesi kısa boylu şişmandı, öteki uzun boylu, zayıftı. Yaman bir adama benziyordu.

İkisi de gittiler, tezgâha dayandılar ve bütün salonu gözden geçirdiler.

Kerr, başını çevirdi. Dupont, memnun bir tavırla yavaşça sordu:.

— Birşey mi var Ricky? Bir viski belki iyi gelir?

Kerr, eliyle alnını sildi ve:

— Hayır zannetmem. Burası çok sıcak biraz dışarı çıkıp hava alayım.

Barın methaline bir daha baktı. Gelen iki adam bir masada oturan Amerikalılarla konuşuyorlardı. Sonra başka masaya geçtiler.

— Bunlar polis galiba, dedi Dupont. Gariptir ama insan bunları hemen hissediveriyor. Siz de hisseder misiniz Ricky?

— Siz daima kokularını alır mısınız?

— Evet, dedi Dupont. Ben kat'iyyen yanılmam. Kısa boylusu sivil polistir. Öteki Amerikalıdır. Bir «G Man». Amerikalı asker kaçağı avına başladıklarına bahse girerim.

— Her halde, dedi Kerr. Ben kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz çıkıp hava almalıyım.

— Hayır canım, dedi Dupont Gülümseyerek. Dışarısı da çok sıcak. Zaten bakın! Kapıya bir polis dikmişler. Siz üzülmeyin. Dupont her şeyi düşünür.

İki adam onların masasına geldi. Kısa boylusu:

— Mösyö Dupont, dedi. Zannedersem yarm madam Dominguez ile beraber Bourget'yi tayyare ile terkedeceksiniz. Ben Emniyet komiseriyim, arkadaşımla beraber şöyle bir dolaşıyoruz. Bazı kimseleri arıyoruz. Kusura bakmazsınız...

— Ne münasebet, dedi Dupont Gülümseyerek, aradığınız kimselerden birinin bizimle beraber gelmediğine emin olmak istiyorsunuz değil mi? Haklısınız. Buyurun, seyahate iştirak edeceklerin listesi ve pasaportları...

O zamana kadar birşey demiyen «G Man» Kerr'e bakıyordu:

— Sizi bir yerde gördüm galiba, dedi.

Kerr adamın yüzüne bakarak:

— Olabilir... diye cevap verdi. Hayatımda hayli yer dolaştım.

— Bu zat mösyö Ricky Kerr'dir, dedi Dupont. Amerikan tabasıdır. Pasaportu bunların arasındadır.

Sonra iki polise ayrı ayrı bakarak ilâve etti:

— Kanuna aykırı hiçbir şey yoktur, bakın. Dupont işlerinin daima muntazam olmasını sever.

Komiser bütün pasaportları, resimlerini teker teker sahipleri ile karşılaştırarak tetkik etti. Sonra hepsini masanın üzerine bıraktı.

— Teşekkür ederim mösyö Dupont, dedi. Hepsi tamam. İyi eğlenceler

İki adam oradan ayrıldı. Kapıdan çıkmadan evvel «G Man» omuzunun üzerinden Kerr'e bir daha baktı. Sonra çıkıp gittiler.

— Gördünüz mü Ricky? dedi Dupont, çıkıp hava almanıza lüzum yokmuş. Bir viski?

— Memnuniyetle. İhtiyacım var... Şu pasaportu nereden çıkardınız?

Kerr, gayet alçak sesle konuşuyordu. Dupont da aynı şekilde cevap verdi:

— Ben birinci sınıf organizatörüm. Dostlarımın her şeyi ile de alâkadar olurum.

— Bu «G Man» hoşuma gitti. Çok tecrübeli bir adama benziyor, dedi. Sonia Delarme ve onlara döndü.

— Onlar hep böyle olurlar... dedi Kerr.

Paula Gülümseyerek Kerr'e hitaben:

— Beni dansa dâvet edeceğinizi zannetmiştim., dedi. Fakat Sonia ile dans ettikten sonra artık gözünüzde kimse yok galiba...

— Rica ederim, dedi Kerr, salonda yalnız müşterilerin kalmasını bekledim de... Kalkalım mı?

Masaların arasından yürüdüler. Kerr. genç kadına bakıyordu. Siyah saçlı idi ve ince bir vücudu vardı. Sonia'dan birkaç yaş genç, diye düşündü Kerr. Gözlerinde bir bezginlik vardı ve hâli de düşünceli idi.

Orkestra bir slov fox çalıyordu.

— Müzik cok güzel, dedi Kerr.

— Evet... fakat şimdiki haleti ruhiyem için biraz fazla mağmum... Ben ise biraz neşeli olmağa çalışıyorum... Bana yardım etmiyor...

— Neden üzgünsünüz? diye sordu Kerr.

— Şimdi anlatamam, yeri değil, dedi Paula.

— Ekseriya boş yere üzülürüz, dedi Kerr. Bizi bedbaht eden görüş tarzımızdır. Bir derdiniz varsa buna en iyi çare birine anlatmanızdır...

Gülümseyerek ilâve etti:

— Meselâ benim gibi birine... İki kafa bir kafadan iyidir.

— Pekâlâ! Size birgün anlatırım. Kendimi daha iyi hissettiğim bir gün.

— Peki, dedi Kerr. Derdinizi olduğu gibi anlatın bana, belki bir çare buluruz.

Pauia başını eğdi. Orkestra durunca yerlerine döndüler.

— Ricky, gelin yanıma oturun, dedi, Dominguez. Zeki insanlarla konuşmasını severim. Gözünüzden de birşey kaçmadığına eminim.

— öyle mi? dedi Kerr. Neden icabetti?

— Bileziğimde bir taş noksan olduğunu hemen farkettiniz. Paula hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Ne düşündüğümü öğrenmeyi mi arzu ediyorsunuz? diye suale sual ile cevap verdi Kerr.

— Lütfen espri yapmayın mösyö Ricky. Paula size birşeyler anlattı mı? Üzülüyor...

— Birşey anlatmadı. Üzüntüsüne sebep ne imiş?

— Sebep erkek kardeşi. Amerikan polisinin kardeşini, nasıl derler?.. Faka bastırdığım zannediyor.

— Olağan şeydir, dedi Kerr.

Madam Dominguez omuzlarını kaldırdı.

— Küçük budala hapiste, diye devam etti Dominguez. Müebbet hapse mahkûm... Birini öldürmüş. Paula onu masum zannediyor.

— Kavradım, dedi Kerr. Böyle masallar çok dinledim.

Madam Dominguez'e gülümsedi ve ilâve etti:

— Hapiste olan erkek kardeşler, kız kardeşleri için daima masumdurlar.

— Zavallı kızcağız çok üzülüyor. Seyahate çıkarken onu da beraber almamızı bana Sonia teklif etti, belki biraz oyalanır diye.

— Güzel bir fikir, dedi Kerr. Çok iyi bir kalbiniz var, Eulalia... İvi şeyler düşünüyorsunuz...

Ve biraz küstahça güldü.

Eulalia, Kerr’in yüzüne baktı ve o da güldü.

— Sizin için de iyi şeyler düşünüyorum Rickv.

Kerr, kadına bir sigara verdi ve yaktı.

— Biraz dışarı çıkıyorum, dedi. Dönüşte daha eğlenceli şeyler bulmaya çalışın...

Âpteshaneye gitti, Metzler’in odasında bulduğu yakutu cebinden çıkardı ve dikkatle muayene etti.

Dominguez ’in bileziğinde noksan olan taş olduğu muhakkaktı.

Düşünceli bir halde hafif hafif ıslık çalmağa

başladı.

Sonra döndü geldi masaya oturdu.

# — II —

Koca tayyare gökte homurdanarak gidiyordu. Altta, ta uzakta deniz mehtapta parıldıyordu. Arasıra, poker oynanmakta olan salondan kahkahalar duyuluyordu.

Dupont, koridoru takip etti ve pilotun yanma gitti. Yardımcı pilot başını çevirdi.

— Ne zaman varacağız? diye sordu Dupont.

— Takriben altı saat sonra, dedi yardımcı pilot.

Hava iyi, Açores’lardan kalkışımızdan beri de rüzgârı arkadan alıyoruz. Belki daha evvel de varabiliriz.

— Çok iyi, dedi Dupont, şey Miss Gerrard radyoda istediğini dinleyebildi mi? Bühassa onu alâkadar eden bir şey mi vardı?

— Evet, Vasington’un gece haberlerini dinlemek istiyordu. Federal polisin bültenini... Gayet iyi alabildik.

— Tuhaf, dedi Dupont. Onu alâkadar eden ne imiş?

— Uyuşturucu maddeler hakkında bir haber... Oklahoma'da işlenen bir cinayetle alâkalı bir şey... Federal polis işi yeniden ele almış... İki kişi arıyorlar. İsin başlangıcından beri kaçmağa muvaffak olan iki adam... Miss Gerrard'ı çok alâkadar etti.

Dupont gülümsedi ve söyle cevap verdi:

— Gangster hikâyeleriyle herkes alâkadar olur. Tayyarede bile... Eyvallah delikanlı!

Döndü, salona geldi, Kerr ayakta poker partisini takip ediyordu.

Madam Dominguez gözlerini elindeki kâğıtlardan kaldırdı ve sordu:

— Marcel, neredeyiz? Ve nereye gidiyoruz?

— Nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyor musunuz madam Dominguez? dedi Paula.

Eulalia gülerek başını salladı:

— Hayır şekerim, dedi. Katiyyen bilmiyorum. Bu bir sürpriz seyahattir... Marcel’in fikri. Nereye isterse oraya gidiyoruz ve varınca

öğreniyoruz. Fevkalâde bir fikir doğrusu.

— Ben de sizin fikrinizdeyim, dedi Kerr.

Böylelikle bizi ne beklediğini hiçbir zaman bilmiyoruz.

Madam Dominguez ona göz ucu ile baktı.

— Ricky, dedi. Espri yapmak fırsatını hiç kaçırmazsınız.

Dupont, Sonia’ya hitaben:

— Gelin, bara gidip birşey içelim, dedi.

Kalkıp gittiler. Arkalarından kapı kapanıncaya kadar Kerr onları gözleri ile takibetti.

Dupont küçük tezgâhın arkasına geçti ve:

— Size bir «Serbest Küba» yarayım mı? Çok muvaffak oluyorum...

— Tabiî, dedi Sonia. Şaheser oluyor.

Dupont muhtelif içkiler ve buzlarla uğraşmağa başladı ve:

— Paula hâlâ üzüntülü mü? diye sordu:

— Evet, dedi Sonla. Fakat biraz ümidi var. Galiba Federal polis işi yeniden ele alıyormuş. Radyoda işitmiş.

Dupont, acır gibi bir tavırla:

— Zavallı kızcağız! dedi. Bana söyleyebilir misin Sonia, Paula Paris’e neden gelmiş?

— Benim gibi... aynı maksatla. Metzler'i bulmak istiyordu.

Dupont başını salladı ve yine sordu:

— Bulabildi mi?

— Hayır, bulamamış. Ben bulamadıktan sonra o nasıl bulabilirdi? Metzler’i tanımıyordu bile... Halbuki ben... Allah bilir onu nasıl arıyordum...

— Bu işi nasıl yaptınız Sonia? Metzler gibi bir herifle evlenmekte ne mânâ vardı? Sizin gibi güzel bir kız...

Sonia, omuzlarını kaldırdı:

— Sırtında ordumuzun üniforması vardı, dedi. Böyle olunca insanların hakikî hüviyeti anlaşılamıyor. Üniforma herkesi olduğundan fazla gösteriyor...

— Doğru, dedi Dupont. Paula daha size ne dedi?

— Amerika’dan çıkmadan evvel Federal Polis, bu iş hakkında başka bir noktaî nazarı olduğunu ve işi tekrar ele almak ihtimali mevcut bulunduğunu söylemiş. Paula’ya bakılırsa, baskından bir gün evvel kardeşi kendisine bir mektup yazmış. O mektup ta kardeşinin masum olduğunu ispat edermiş.

— Hep böyledir, dedi Dupont. Taş kırmağa gittiler mi idi, masum olduklarını ispat eder birşey mevcuttur, fakat o birşey bir türlü bulunamaz... Bu mektup nerede imiş?

— Paula, Metzler'de olduğunu söyledi.

— Ya! dedi Dupont.

— Paula, bana, Federal Polisin kendisini bir takım evrakla beraber görünce tanıyabilmesi için Metzler’in bir de fotoğrafını verdiğini söyledi. Hatta başkalarının fotoğraflarını da vermişler.

— Anlıyorum... anlıyorum... dedi Dupont.

Bir müddet düşünceye daldı ve ilâve etti:

— Sonia, ne düşünüyorum biliyor musun? Zan nedersem Paula, Ricky’ye biraz tutkun. Bakışlarından anlıyorum. Belki de derdini ona anlatmak istiyor. Ne dersiniz?

— Belki... dedi Sonia.

— Muhakkak öyle, dedi Dupont. İşi Ricky’ye çıtlatayım bari... Siz de fırsat bulursanız mevzuubahis evrağa bir göz atın. Bakalım ne var... Paula’ya söylemeğe hacet yok tabiî...

— Sizi neden bu kadar alâkadar etti bu iş? diye birdenbire sordu Sonia. Hem Paula’ya neden söylemiyeyim?

Dupont, omuzlarını kaldırdı.

— Çünkü; dedi. Belki ona yardım edebilirim. Fakat kendisine boşuna ümit vermemeli. Şurası muhakkak ki, Paris’te çok tanıdığım vardır. Evrakta ne olduğunu söylerseniz Metzler’i bulmak kolaylaşır...

Gülümsedi ve ilâve etti:

— O zaman Palua, istediği mektubu eline geçirebilir... Siz de boşanmak için anlaşırsınız..

Mükemmel bir iş olur, değil mi?

— Evet., evet... dedi Sonia bezgin bir tavırla:

— Haydi, Sonia kokteylinizi içiniz. Asabınız bozulmuş, iyi gelir.

Sonra poker oynanan salona döndüler ve oyunu seyre başladılar. Kerr, Dupont’un yanma geldi ve:

—Bacaklarımızın uyuşukluğunu ne zaman giderebileceğiz? diye sordu.

— Yarın sabah, Ricky. Gideceğimiz yerde güzel bir hava ve güneş bizi bekliyor. Gelin bara gidip bir şey içelim.

Çıktılar. Barda Dupont iki bardağa viski koydu.

— Ricky... Dikkat ettiniz mi? Paula keder içinde zavallı...

— Evet. Eulalia, Altm Horoz’da sebebini anlattı bana. Kardeşi hapiste, değil mi?

Dupont başını eğdi ve:

— Kardeşi, büyük mikyasta uyuşturucu madde ticareti yapan bir çeteye girmiş. Polis işi anlamış. Baskın yapılmış, vuruşmuşlar. İki polis öldürülmüş. Kıyamet koptu. Bu işte çeteden dört beş kişi varmış ama bir kişi yakalayabilmişler, o da Paula’nın kardeşi imiş. Ömrünün sonuna kadar yatacak...

— Olağan şeylerdir, dedi Kerr. Paula ne uğraşıyor öyle ise? Birsey yapamaz ki...

Dupont, elerini açtı ve:

— Hep aynı hikâyedir, dedi. Kardeşinin masum olduğuna inanıyor. Çeteden olmadığım ispat edecek bir vesikanın mevcudiyetinden emin. Kardeşinin yaptığı işin mahiyetini bilmediğini iddia ediyor. Dedim ya hep aynı hikâye.. Paris’e bu vesikayı bulmak için gelmiş.

— Bulamamış mı? dedi Kerr. Paris’i bunun için mi terketti?

— Eulalia, biraz derdini unutması için Paula'nın seyahate iştirak etmesini istedi. Sonia da aynı fikirde idi. İşte şimdi de beraberiz.

Kerr, anladım der gibi başını salladı. Dupont Gülümseyerek devam etti:

— Ricky, biliyor musunuz, Paula galiba size biraz tutkun. Zaten bütün kadınlar size tutuluyor.. Paula ile görüşseniz fena olmaz.. Üzüntüsünün sebebini iyice anlarsak, belki yardım edebiliriz zavallıya...

— Paris'te kimi arıyordu? diye sordu Kerr.

— Hergelenin birini... Amerikalı bir asker kaçağını. Bu herifin polislerle vuruşanlardan biri olduğunu zannediyor. İsmi Metzler. Paris'te Metzler isminde birine rastladınız mı Ricky?

— Belki, dedi Kerr. Rastlamışsam da hatırlamıyorum.

Dupont başını salladı sonra:

— Ricky, dedi. Yarm varacağımız yerde birgün bir gece geçireceğiz. Gece otelde kalacağız. Paula'yı söyletmeye çalışın... bana neticeyi söylersiniz. Belki ona bir yardımda bulunabiliriz.

— Pekâlâ, dedi Kerr. Bir kere tecrübe ederim.

— Belki de iki defa tecrübe edersiniz... iş hoşunuza giderse...

Sonia bara geldi.

— Bir viski, Sonia? diye sordu Kerr.

— Tabiî... diye cevap verdi Sonia Gülümseyerek.

— Sizi yalnız bırakıyorum, dedi Dupont. Fakat Sonia ile fazla kalmayın Ricky, çünkü başka bir kadınla beraber ortadan kaybolunca Eulalia kıskanıyor.

Ve çıktı gitti.

— Ne içersiniz? diye sordu Kerr.

— Biraz evvel «Serbest Küba» içtim. Daha olacak orada...

Kerr, Sonia'nın kadehini doldurduktan sonra birden sordu:

— Sonia, mücevherat sever misiniz?

— Tabiî! Hangi kadın sevmez?

— Doğru... Paris’ten hareketten bir akşam evvel Eulalia size yakut bileziğini ödünç olarak verdi mi?

— Ne münasebet! O ihtiyar diktatör mücevherlerini kimseye vermez. Neden sordunuz Ricky?

— Öyle ise beni dinleyin Sonia: O güzel ağzınız icabettiği zaman susmasını bilir mi?

— Çoktan beri bu işi yapmakta. Zaten istesem dahi bu Nuh’un gemisinde kime açılabilirim? Bu bilezik hakkında ne diyecektiniz?

— Eulalia ile Altın Horoz’da tanıştığımız gece bileziğinde bir taşın noksan olduğunu gördüm. Tesadüfe bakın ki, bu taşı aynı akşam biraz daha evvel bir yerde ben bulmuştum.

— Nerede bulmuştunuz Ricky?

— Bir adamın... Metzler isminde bir herifin odasında... Siz oraya, o adama gitmediniz değil mi?

Sonia irkildi:

— Hayır... Oraya gitmedim... Bana inanıyorsunuz değil mi?

— Evet... inanıyorum... dedi Kerr yavaşça.

Bir sükût oldu. Sonra Sonia:

— Bu Metzler hakkında ne biliyorsunuz? diye
sordu.

— Herhalde çok ahbapları vardı, dedi Kerr. Biri onu bıçaklamış. Ölüsünü buldum...

Sonia düşmemek için bir eliyle bara tutundu sonra değişik bir sesle:

— Sahi mi? dedi.

— Evet... ama ne oluyorsunuz? Sizi alâkadar eden bir cihet var mı?

— Evet biraz var.. Bu adam benim kocamdı, o kadar!...

Kerr, biran birşey demeden Sonia’ya baktı, sonra:

— Bu işi kim yaptı dersiniz Sonia? diye sordu. Acaba onun ortadan kalkması en çok kimin işine geliyordu?

— Ben ne bileyim? Onu senelerdenberi görmedim. Evlendikten sonra kötü bir insan olduğunu anladım. .. sonra kendisini unutturmak için asker oldu. Daha sonra kaçtığını işittim. Paris'e gitmiş. Onu bulup boşanma işini halletmek için ben de Fransa'ya gittim.

— Dupont'u Paris'te mi tanıdınız?

— Evet... Eulalia Dominguez ile Paula'yı da Paris'te tamdım. Paula da Metzler'i arıyordu. Bizimle beraber seyahate gelmesi için onu ben ikna ettim. Eulalia öyle istedi. Paula'ya iyi geleceğini zannediyordu. Ben de, Metzler'i bulsa bile hiçbir işine yaramıyacağını biliyordum.

Kerr, bir nefeste viskisini içti. Sonra:

— Bu seyahat gayet enteresan olmağa başladı. dedi.

— Hiçbir şey enteresan değil, dedi Sonia bezgin bir tavırla. Herşeyden bıktım. Bütün bunlardan kurtulup, sakin, asude bir yerde yaşamak istiyorum.

— Belki canınız sıkılır, dedi Kerr.

— Belki Mamafih zannetmem.. Hayâlimdeki erkekle beraber olursam...

Kerr gülümsedi.

— Asıl mesele bunda ya, dedi. Bir kadın nadiren hâyâlindeki erkeği bulabilir. Çok güç bir iş bu. Fakat belki bu hususta bildiğiniz vardır.

— Birçok bildiğim var! dedi Sonia.

Düşünceli düşünceli Kerr'e baktı ve ilâve etti:

— Hâyâlimdeki erkek olabilirsiniz, Ricky.

Kerr, kaşlarını kaldırdı.

— Bu da nesi? dedi. Evlenme teklifi mi bu?

Sonia tezgâhın üzerinden kadehini aldı ve:

— Neden olmasın? dedi.

— Hayat hakikaten tuhaf, dedi Kerr. Ne garip işler oluyor!..

Sonia kapıya baktı ve sesini alçaltarak:

— Burada olup bitenlerden artık usanç geldi. Kaçıp kurtulmak istiyorum. Bu söylediklerim aramızda kalsm kuzum.

— Birşeyden mi korkuyorsunuz? diye sordu

Kerr.

— Belki... Bütün bu insanlar acaip... Eulalia, Dupont ve ötekiler... Neden olduğunu bilmiyorum ama esrarengiz bir muhitte yaşıyormuşum gibi geliyor bana. Mamafih siz de benden fazla neş'eli değilsiniz hani.,

— Ben mi? dedi Kerr. Yanılıyorsunuz. Ben hayatımdan memnunum, nerede olsam mesudum...

— Çok iyi öyle ise! Şimdi de hoşunuza gittiği için bu seyahate iştirak ettiğinizi anlatacaksınız bana!..,

— Hakikat bu!...

— Bırakın da güleyim bari! dedi Sonia.

— Peki... Nasıl isterseniz öyle olsun... Şimdi sizin korkunuza gelelim... Farzedelim ki, haklısınız... Ne yapmak niyetindesiniz?

— Münasip bir zamanda kaçmak... Ricky sizin kafanız çalışıyor, benim de size karşı meylim var, elimde değil... İlk fırsatta beraber kaçarız... Sizinle beraber olduktan sonra nereye olsa giderim.

— Çok güzel ve şairane... Hava ve soğuk su ile yaşarız, olur biter!

— Onun için düşünmeyin Ricky. Benim biraz param var. İkimize de yeter. Nerede olursa herhangi bir iş tutmak için kâfi gelir. Ne dersiniz?

Kerr, gülmeğe başladı.

— Pekala, Sonia! dedi. Düşüneyim bakayım...

Sonia, Kerr'e doğru yürüdü, yüzünü iki eliyle tuttu ve dudaklarından öptü. Sonra bıraktı ve tatlı tatlı gülümsedi.

— Kimseye söylemeyin Ricky... Ben sizi hep böyle düşünüyorum.

Kerr, gözlerini kaldırdı. Madam Dominguez kapının eşiğinde gülümsüyordu. Soğuk bir gülümseme idi bu:

— Aman ne hoş! dedi. Çifte kumrular! Sizi bekliyoruz, rulet oynayacağız.

Sonia bardan çıktı. Eulalia Kerr'in ta yanma yaklaşmasını bekledi.

— Öpüşmesini seviyorsunuz demek? Hoş mu idi bari?

Kerr, alaylı bir tebessümle:

— Adamına göre, dedi.

— Tabiî... Fakat şunu aklınızdan çıkarmayın ki, tehlikeli bir oyundur... bazen ..

Kerr otelin verandasına dayanmış mehtabı seyrediyordu. Karşı tarafta gazinoda caz bir rumba çalıyordu.

Paula, karanlığın içinden birden çıktı ve:

— Sizi arıyordum Ricky, dedi.

Kerr, genç kıza döndü ve Gülümseyerek:

— Hayır ola... ne oldu? Seyahat hoşunuza gitmiyor mu yoksa? diye sordu.

— Keşke hiç gelmese idim... Paris'te kalmalı idim...

— Neden? Paris'te kalmak sizin için bu kadar ehemmiyetli mi? Yoksa kardeşinizle mi alâkalı?

— Evet... Demek biliyorsunuz?

— Biraz... Madam Dominguez katilden yattığını söyledi. Parlak bir vaziyet değil...

— Masumdur, Ricky, biliyorum. İşte onun için Paris'te kalmalı idim ya...

— Paris'te masumiyetini isnat edecek bir delil mi mevcut olduğunu zannediyorsunuz?

— Zannetmiyorum... Eminim. İş onu bulabilmekte.. Kardeşim hapse girmeden, baskından bir gün evvel bana mektup yazdığını ve eğer bu mektubu bulabilirsem hapisten kurtulacağını, çünkü masum olduğunun anlaşılacağını söylemişti.

— Öyle mi?... dedi Kerr. İsin mahiyeti nedir? Kim kimi öldürmüş? Neden öldürmüş?

— Anlatayım: Kardeşimi, Francini isminde biri işe almış. Oklahoma'da bir nakliye işine. Jerry büroda çalışıyordu. Francini denilen adamı hic görmemiş, zaten kimse onu tanımazmış. Kardeşimi, çalıştığı depoyu idare eden Metzler isminde bir adam patron namına angaje etmiş. Zavallı Jerry normal nakliyat işleri yaptıklarını zannediyordu. Halbuki Francini, Metzler ve ötekiler büyük mikyasta uyuşturucu madde tevziatı ile meşgulmüşler.

Kerr kaşlarını kaldırdı:

— Tehlikeli iş! dedi.

Paula sözüne devamla:

— Fakat, dedi, kardeşim şüphelenmeğe başlamış. Malın geliş gidişi hep gizli tutuluyormuş, ya gece geç vakit, yahut da sabah karanlığında görülürmüş işler. Gözü açılmış. Mamafih hakikati tesadüfen öğrenmiş.

— Sonra ne yapmış? diye sordu Kerr.

— Garaj uzak ve tenha bir yerde imiş. Jerry korkuyordu. Zaten hiçbir zaman fazla cesaretli olmamıştır. Ne yapacağını bilememiş ve bana mektup yazmış.

— Almadınız, değil mi?

— Hayır. Jerry mektubu akşam üstü geç vakit yazmış. Ertesi gün cebinde imiş ama postaya verememiş, çünkü «G Men» ler işi anlamışlar ve depo ile garaja baskın yapmışlar, tabancalar, el mitralyözleri faaliyete geçmiş. İki polis öldürülmüş. Fecaat olmuş...

— Başka kimse yaralanmamış mı? diye sordu

Kerr.

— Kardeşim yaralanmış. Zavallı çocuk istemiyerek vak’aya karışmış. Kaçmağa çalışırken yaralanmış. Ayıldığı zaman kendini bir polis kamyonetinde bulmuş. Polisler onu elinde bir otomatik tabanca ile bulmuşlar...

— Sonra?... dedi Kerr.

— Depoda polise mitralyözle ateş eden dört kişi varmış. Metzler ve birisi daha kaçmağa muvaffak olmuş. Geri kalan iki kişiden biri polisler tarafından öldürülmüş, öteki de — ismi Scansci olan — ağır yaralanmış, fakat buna rağmen kaçabilmiş. O kadar ağır yaralanmış ki, polisler biraz sonra öldüğüne emin.

— Bunlar birşey ifade etmiyor, dedi Kerr. Mektup ne olmuş?

— Mektup ortadan yok olmuş...

— Kaçmadan evvel Metzler mi almış?

— Evet, dedi Paula. Sonra Metzler askere gitmiş. Bilâhare Paris’e kaçmış. Bu mektubun onda olduğunu biliyorum.

— İyi ama bu kadar zaman neden saklasın? Kardeşinizin yakalanıp mahkûm olması için aldı ise mektubu imha etmesi icabederdi.

— Hayır, imha etmesi icabetmezdi; çünkü bu mektup çok para eder. Federal Polis onu muhakkak sakladığına emin.

— Şantaj yapmak için mi?

— Evet. Metzler’in daima çok paraya ihtiyacı varmış. Ah Ricky! Bir şu Metzler’i bulabilse idim!...

Kerr gülümsedi.

— Farzedelim ki, Metzler’i bulmağa muvaffak oldunuzdu. Mektubu, güzel güzel size vereceğini mi zannediyordunuz? Böyle bir şey yapsa idi kendini müşkül vaziyete sokmuş olurdu...

— Anlamıyorsunuz Ricky. Paris'e hareket etmeden evvel Federal Polis ile görüştüm. Anlattıklarım onları alâkadar etti. Çünkü bu vak’a onları hâlâ alâkadar ediyor. Çetenin asıl reisini yakalayamamışlar. Francini isminde birisi imiş. Kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyorlar. Aradıkları daha başkaları da var. Delil olmayınca kardeşim için bir şey yapamıyorlar. Mahkeme onu suçlu buldu ve mahkûm etti idi. Zavallı çocuk çok şanssızdır, Ricky! İşte o zaman Metzler'i bulup hakikati anlatırsam belki bir şey yapar diye düşündüm. Vak'ayı olduğu gibi anlatmağa razı olursa canını kurtaracağına ikna edebileceğime ümidim vardı.

— Polis, Metzler’in Paris'te olduğunu mu zannediyordu?

— Paris'te olduğunu biliyorlardı ve onu arıyorlardı. Paris'e gönderilen bir «C. Men» ile beni temasa geçirdiler. Altın Horoz'a gelen polisleri hatırlıyor musunuz? İşte, Amerikalı olanı benim tanıdığım «G Men» idi. Federal Polis, Metzler ile kendileri temasa geçerse belki ürker ve mektubu imha eder diye korkuyorlardı.

Kerr bası ile tasdik etti ve:

— Onun için sizin temas etmenizi istediler. Belki sizin ile pazarlığa girişirdi. Fena fikir değil...

— Evet, dedi Paula. Öyle düşünüyorlardı. Ben ikna etmeğe muvaffak olamazsam o zaman onlar ise girişeceklerdi. Bana ellerinden gelen yardımı yaptılar. Hatta Paris'te birçok «G Men» in gelip Amerikalı asker kaçaklarını yakalatacakları haberini bile ortaya yaydılar.

Kerr gülümsedi:

— Tabiî Metzler'i korkutmak için, dedi. Güzel fikir... ama hiç faydası olmadı, değil mi?

Paula kederli kederli başını salladı.

— Hayır, hiç faydası olmadı, dedi.

— Seyahate iştirâk etmeğe o zaman mı karar verdiniz?

— Evet. Sonia'nın ısrarı üzerine... hem de kendimi o kadar bedbaht hissediyordum ki!.. Fakat şimdi korkmağa başladım...

— Niçin? Neden korkuyorsunuz?..

— Bu seyahatte herşey o kadar esrarengiz ki, Madam Dominguez bir sürpriz seyahat olduğunu söylüyor. Her karaya inişimizden bir saat evvel dahi nereye ineceğimizi bümiyoruz..

Kerr emniyet verici bir tavırla:

— Ben bu seyahati çok eğlenceli buluyorum. Kardeşiniz için üzülmezseniz siz de benim gibi düşünürsünüz. Sizi korkutan yalnız bu esrarengiz hava mı?

— Hayır, dedi Paula ve Kerr'in tâ yanıbaşına sokuldu. Dupont beni korkutuyor. Bazen bana tuhaf tuhaf baktığım görüyorum. Onun güler yüzlü ve babayani görünüşüne rağmen herşeyden şüphe eden ve merhametsiz bir adam olduğunu seziyorum...

— Federal Polis, işe yarayacak başka birşey söyledi mi?

— İşi yeniden ele almışlar. Paris'i terkettiğimiz gün demin bahsettiğim «GMen» den öğrendim. Bana evrak ve fotoğraf dolu bir zarf verdi. Henüz bakmadım. İyice tetkik etmemi, belki kardeşimin verdiği malûmata uygun birşey bulabileceğimi söyledi.

— Bu evrakı ne zaman tetkik edeceksiniz? dedi Kerr.

— Biraz rahatladıktan sonra. Bourget'den havalanmadan birkaç saat evvel verdiler bana... Zaten ümidim o kadar zayıfladı ki... Ah! Ricky!...

Paula ellerini yüzüne kapadı ve hıçkırmağa başladı.

Kerr, genç kızın omuzlarını kolu ile sardı ve tatlı bir sesle:

— Üzülme yavrum, dedi. Dişini sıkman lâzım. Herşey hâllolur.. İyi veya fena., herşey hâllolur yine!

— öyle zamanlar oluyor ki, Ricky, sizden nefret ediyorum. Her şeyle alay eder gibi bir haliniz var. Çok katısınız. İyi ve güzel olan hiçbir şeye inanmıyorsunuz!

Kerr gülümsedi:

— Ne demek istiyorsunuz? Kardeşinizin masum olduğuna inanmadığımı mı söylemek istiyorsunuz? Neden inanmamı istiyorsunuz?

— Çünkü, size masumdur diyorum! diye cevap verdi. Paula sesini alçaltarak.

— Bunu polise de söylediniz ama inanmadılar, Onlara, güzel bir kız tarafından anlatılmış bir masaldan daha başka şeyler lâzım. Anlatılan şeylerin ispatım isterler. İşleri budur. Palavra atıyorsunuz zannettiler her halde.

— Siz de öyle mi düşünüyorsunuz? diye sordu

Paula.

Sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Kerr cevap vermedi ve omuzlarını kaldırdı.

Paula kendini tuttu ve:

— Bana yardım edeceğinizi ümit etmiştim... dedi.

— Çocukluk etmeyin! Size nasıl vardım edebilirim? Elimden ne gelir? Lâfla peynir gemisi yürümez... Bakın dinleyin ne çalıyorlar. Güzel değil mi? Haydi gidelim dansedelim...

Paula kızgınlıkla:

— Dansetmek istemiyorum, hele sizinle! dedi ve döndü gitti.

Kerr, ceplerini aradı sigara paketini çıkardı, bir tane yaktı ve bir müddet düşünceye daldı. Sonra verandayı geçti, gazinoya giderken Dupont'a rast geldi.

— Hello Ricky! Keyfiniz yerinde. Hayat ne güzel değil mi? Havana'yı nasıl buldunuz?

Kerr Gülümseyerek:

— Benim için her yer iyidir, dedi

— Paula nasıl? Akşam üstü sizinle dansederken gördüm...

— Hiç neşeli değil. Mütemadiyen kardeşini düşünüyor, anlattığı şeylerin içinde acaba hakikate yakın birşey var mı diye düşünüyorum.

— Hiç zannetmem, dedi Dupont. Bu gencin de çeteye dahil olduğuna kaniyim. Bir polisi öldürdü... ve müebbet hapse mahkûm oldu. Elektrikli sandalyeye göndermediklerine şükretsin. Fakat ne de olsa kardeşidir... Tabiî bir sürü hâyâller kuracak...

— Her zaman aynı sey, dedi Kerr. Sonia nerede?

— Bilmem. Biraz evvel gördümdü. Siz Eulalia'nın yanına gitseniz fena olmaz. Hep başkaları ile vakit geçirdiğinizden şikâyetçi.

Dupont gülümsedi ve ilâve etti:

— Yemek karneniz olduğunu unutmayın...

— Doğru... dedi Kerr. Gidip onu bulayım bari..

Sonia Delarme odasında sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Tuvalet masasının önünde durdu ve bir sigara yaktı, balkona çıktı ve gecenin güzelliğini seyre daldı.

Ricky Kerr'i düşünüyordu. Onu esrarengiz buluyordu. Esrarengiz ve cazibeli.. Çok cazibeli...

Seyahate onunla beraber neden gediğini kendi kendine soruyordu. Dupont'un herhangi bir sebeple Kerr'e hükmettiğini hissediyordu. Onu seyahate iştirâke icbar etmişti. Fakat bu sebep ne olabilirdi?...

Sonra kocası Metzler'i düşünmeğe başladı. Kerr'den öldüğünü duyunca hiç hayret etmemişti. Bu habere hiç üzülmemişti. Metzler onu hiç alâkadar etmiyordu. Evlenirken onu kendi şahsiyeti hakkında aldatmıştı. Sonra yaptığı gizli işler dolayısiyle daima ondan uzak yaşıyordu. Metzler paradan başka birşey düşünmezdi.

Aklına Dupont geldi. Herkese iyilik etmekten zevk duyan Dupont cenapları!.. Omuzlarını silkti...

Paris'te Eulalia Dominguez ve Dupont ile tanışır tanışmaz onu seyahate davet etmişlerdi. O da can sıkıntısından kabul etmişti. Metzler'in gölgesini kovalamaktan usanmıştı. Zaten onu bulsa bile ayrılmağa razı olması için büyük bir para isteyecekti muhakkak.

Metzler bu türlü bir adamdı.

Sonra Paula'yı düşündü. Dupont'a Paula'dan bahseden kendisi olmuştu. Dupont gayet nazik davranmış ve seyahate iştirâk etmesini tavsiye etmişti.

Federal Polisin Paula'ya bir takım evrak ve fotoğraflar verdiğini söyleyince Dupont işe lüzumundan fazla alâka göstermişti. Hele Metzler'i

bulabilmek için mevzuubahis evrakm ne olduğunu öğrenmek istemesine hiç akıl erdiremiyordu. Dupont'un Paris'te ne kadar tanıdığı olursa olsun Metzler'i aramak, bir yığın saman içinde bir iğneyi aramaktan farksızdı.

Dupont'un dediği gibi niyeti iyilik etmekten ibaret değildi. Başka bir maksadı vardı, fakat bu maksat ne idi?

Birden Sonia'da bu maksadın ne olduğunu öğrenmek fikri uyanıverdi. Balkondan odasına döndü ve tekrar bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

Seyahatin başında herkesin, sureta dahi olsa, gösterdiği neş'eden eser kalmamıştı. Havada bir gerginlik vardı. Sonra., böyle muhtelif tip ve evsafta insanların bir araya gelmesi biraz garip oluyordu.

Paula'nın şu mahut evrakına bir göz atabilirse belki bir şeyler anlayabilirdi.

Evrak Paula'nın odasında idi. Bu muhakkaktı. Paula, gidip Ricky'yi arayacağını söylemişti, şimdi herhalde derin münakaşalara dalmışlardı...

Sonia kararını verdi.

Odasından çıktı ve Paula'nın odasına doğru yürüdü. Aşağıdan orkestranın tatlı nağmeleri geliyordu.

Sonia, Paula'nın kapısı önünde durdu. Koridorda kimse yoktu. Kapıyı yokladı. Kilitli değildi. Açtı ve girdi.

Çok aramağa lüzum kalmadı. Tuvalet masasının üzerinde deriden bir evrak çantası duruyordu. Sonia çantayı açtı. İçinde bir zarf gördü ve aldı. Zarftaki evrakın üzerinde Federal Polisin mühürü vardı. Gerek evrakı gerekse fotoğrafları acele ile gözden geçirdi. Destenin son fotoğrafını görünce irkildi...

Bu, Ricky Kerr'in fotoğrafı idi! Fotoğrafa gazeteden kesilmiş bir yazı iliştirilmişti. Yazının serlevhasında «Federal Polis bir uyuşturucu madde işini tekrar ele alıyor. Elwyn Maynes, iki «G Men» in öldürülmesinde methaldar olduğundan aranıyor.» diye yazılı idi. Fotoğrafın arkasında, Elwyn Maynes'in ismi ile eşkâli ve «İki Federal Polisin katli dolayısiyle aranmakta» şeklinde bir not yazılı idi. Tarihi de vardı.

Sonia fotoğrafı tuvalet masasının üzerine bıraktı. Zihni o kadar karışık ve meşguldü ki, kapının açıldığım duymadı. Paula'nın sesini işitince başını kaldırdı.

— Burada ne yapıyorsunuz Sonia? diye sordu Paula. Sesinde hayret ve hiddet ifadesi vardı.

Gözleri, tuvalet masasının üzerindeki evrak ve fotoğraflara takıldı, yaklaştı. Kerr'in fotoğrafını gördü ve yazıları okudu.

— Aman Allahım! Kerr!.. dedi.

Sonia ona döndü ve:

— Size yardım etmek için odanıza girdim. Bir şeyler yapabilmek için bu evrakı tetkik etmem lâzım geldiğine dair birden içime bir his geldi...

Paula donmuş kalmıştı. Hâlâ Kerr'in resmine bakıyordu.

— Yaman bir sürpriz, değil mi? dedi Sonia yüzünü buruşturarak. Ne güzel seyahat! Belki aramızda azılı bir katil bulunduğundan dolayı hoşlanacak kimseler vardır..

Paula'nın yüzü sapsarı olmuştu. Titrek bir sesle:

— Ne yapayım, şimdi? Sonia birşeyler yapmalıyız!

— Paula, sizin yerinizde olsam çok 'acele etmem. Biraz düşünürseniz,, hiç bir şey söylememekle çok şey yapacağınızı anlarsınız.

— Neden? Kerr'in katil...

Sonia, Paula'nın sözünü kesti.

— Evet, dedi. Ricky Kerr'in kim olduğunu şimdi biliyoruz. Fakat o bildiğimizi bilmiyor. Böylelikle daha emniyetteyiz.

— İyi ama bu bir katil, bir gangster...

— Şüphesiz fakat rahat durursanız kardeşinizin işine yarayacak birşeyler bulmanız ihtimali daha çok Kerr'in de Metzler gibi Paris'te bulunduğunu unutmayın. Metzler'de kardeşinizin masumiyetini ispat edecek bir mektup olduğunu söylüyorsunuz. Binaenaleyh aynı mektubun Kerr'in ve bu işe iştirak etmiş olanların mücrim olduklarını meydana çıkarmak ihtimali de mevcuttur.. Paris'te Kerr ile Metzler'in görüştüklerine kanaatim var.

— Neden? diye sordu Paula. Bu kanaatinize sebep nedir Sonia?

— Çünkü Kerr, bana Metzler'in öldüğünü söyledi.

Paula'nın rengi bir kat daha attı.

— Hayret ediyorsunuz değil mi? dedi Sonia. Bana söylediği zaman ben de hayret, ettim. Fakat simdi artık izahı basit. Eğer Metzler öldürüldü ise o mahut mektup yüzünden öldürüldüğüne bahse girerim.

— Yoksa Kerr mi? diye birden sordu Paula.

— Belki.. Belki de Metzler Kerr'e dair birçok şey biliyordu.

Sonia, içini çekti ve:

— Hayat ne tuhaf, değil mi Paula? Kerr'e biraz tutkundunuz galiba?

— Hayır, dedi Paula. Ondan daima çekinmişimdir. Ya siz?..

— Ben. mi?.. Ben ona şiddetle tutkundum.

— Şimdi ne yapacağız?

— Bilmem. Fakat herhalde burada biri birimizin yüzüne bakıp kalmıyalım. Bu kâğıtları tekrar zarfa koyalım, zarfı kapatalım. Zamanı gelinceye kadar sesimizi çıkarmayız...

— Bu zaman ne vakit gelecek? dedi, Paula.

— Ben Kerr ile görüştükten sonra. Metzler'in öldüğünü nereden bildiğini soracağım. Anlamak istiyorum. v

— Anlamak mı istiyorsunuz? Sebep? diye sordu Paula. Sesinde biraz hiddet seziliyordu.

— Çünkü Metzler ile evli idim, Paula. Paris'e onu görmeğe gittim. Boşanma işini halledecektim. Şimdi artık lüzumu kalmadı..

Tayyare homurdanarak parlak semada uçuyordu. Madam Dominguez salonda bir koltuğa yerleşmiş, istirahat ediyordu. Herkes yorgundu. Paula dalgın dalgın bir magazinin sahifelerini çeviriyordu.

Dupont, makine dairesinde iki pilotla müzakerede idi. Kerr küçük barda yalnızdı, iskambil falı açıyordu. Br taraftan da ıslık çalıyordu.

Sonia birden bara girdi ve kapıyı kapadı.

— Hello! Rioky.

— Merhaba, Sonia, dedi Kerr Gülümseyerek. Nasılsınız? Havana hoşunuza gitti mi?

— Çok güzel bir yer, şimdi bizi nereye götürüyorlar acaba? Bir sigaranız var mı?

Sonia, Kerr'in karşısına masaya oturdu.

— Havana'nın en çok nesini beğendiniz? diye sordu Kerr.

— Mehtabını. Paula ile şairane bir görüşme yapmanıza sebep olduğunu gördüm.

— Öyle mi? Bu kızcağız beni pek sevmiyor galiba.

Kerr omuzlarını silkti.

— Neden? diye sordu Sonia.

— Her halde beni biraz sert buluyor. Onun aradığı sempati ve romantizm... benim ise böyle işlerle uğraşacak halim yok.

— Kardeşinin hikâyesi de herhalde canınızı sıkmağa başlamıştır. Belki de masumdur zavallı çocuk?

— Olabilir, dedi Kerr. Hiçbir kabahati olmayanın deliğe tıkıldığı vakidir. Fakat nadirdir. Federal Polis pek aldanmaz.. Paula neden bu kadar üzülüyor? Yeniden tahkikat yapılacağını kendisi söyledi bana.

— Evet... İşte bu vaziyet Paula'nın anlattıkları arasında hakikat olan şeyler mevcut olduğunu ispat etmiyor mu?

— Belki, dedi Kerr. Paula müsterih olsun öyle ise... Ergeç aradıklarını bulur onlar.

— Ben de onu düşünüyorum, dedi Sonia. Yeni delil arıyorlar. Kocamı yakalamak istiyorlardı. Anlattıklarınız doğru ise artık ondan birşey elde edemezler.

— Kocanızın ölümü sizi fazla üzmedi!

— Çoktanberi ondan sıtkım sıyrılmıştı. Kötü bir adamdı. Hakikaten kötü ruhlu idi...

— Kötü olan yalnız o değil, dedi Kerr.

— Daha çok var... Fakat Federal Polis bu çeteye mensup başka adamları da arıyor. Bunların arasında bir de Maynes isminde birisi varmış. Kaçmağa muvaffak olmuş. Belki onu enselerler...

Kerr gözlerini aşağı indirdi, iskambilleri topladı ve itina ile karıştırmağa başladı.

— Metzler yaptığı işi iyice kamufle ediyordu, diye sözüne devam etti Sonia. Bir gangster ile evlendiğimi bilmiyordum. Daha doğrusu çok geç öğrendim. Gangsterlerin hayatı heyecanlı mıdır Ricky?

— Ben ne bileyim, dedi Kerr. Hiç gangsterlik etmedim, daha doğrusu çok az ettim ,diye Gülümseyerek ilâve etti.

Sonia, Kerr'e teessür dolu bir ciddiyetle bakıyordu.

— Binaenaleyh Willie Metzler'in ismi listede çizildi, dedi. Biri onun bazı şevleri ifsa etmesine mâni olmak istedi. Sakın Maynes olmasın diye düşünüyorum. O da belki ondan korkuyordu.

— Olabilir, dedi Kerr.

— Maynes'in ne biçim bir adam olduğunu merak ediyorum. Metzler tininde biri mi acaba?..

— Kimbilir. dedi Kerr. Belki kötü bir heriftir. Belki de hakikaten fena bir adam değildir. Bazı adamlar vardır, istemiyerek fenalığa sürüklenirler.

Kerr yine iskambilleri masaya dizmeğe başladı. Sözüne devamla:

— Bir kere işin içine girdiler mi bir daha çıkamazlar.

— Öyle mi? dedi Sonia.

— Meselâ Willie Metzler'i ele alalım. İşte, kanunun daimî tehdidi altında yaşamak mecburiyetinde olan bir adam. Bedbaht, zavallı.. Mütemadiyen tetik üstünde, herkesten korkan birisi. Kendisine medar olacak bir tek şeye mâlik.

— Nedir o şey? dedi Sonia.

— Mahut mektup. Bu mektup kendisinde oldukça çetenin reisi Francini'ye şantaj yapabileceğini, yahut onu satıp mukabilinde bol para alacağını düşünüyordu. Fakat o mektup bakın ona neler yaptı! Sağ kalabilmesine bile yardım etmedi!..

— Şimdi bu mektup acaba kimde? diye sordu

Sonia.

Kerr güldü ve:

— Bu mektup sizi amma da alâkadar etti! dedi.

— Tabiî. Çünkü Willie'de idi. Zavallı bir budala idi o...

Bir sükût oldu. Sonra Sonia tekrar söze başladı:

— Ricky, biraz kendinizden bahsetsenize!

Kerr, Sonia'ya Gülümseyerek baktı

— Ne kadar meraklısınız Sonia, 4edi.

Mamafih yine cevap verdi.

— Anlatmağa değer bir şey yok ki... Herkes gibi şurada burada dolaştım...

— Asker oldunuz mu?

— Hayır, başka yapacak işlerim vardı.

— Enteresan işler mi bari?

— Şöyle böyle...

— Bu seyahate iştirak ettiğinize çok memnun oldunuz gibi geldi bana. Doğru mu Ricky?

— Tabiî. Ara sıra hava değiştirmeyi severim. Fırsat çıkınca istifade ettim.

— Elbette Ricky. Hem de kendinizi daha emniyette hissediyorsunuz... değil mi?

— Bu bir bilmece mi?

— Ricky, ne zanediyorum biliyor musun?

— Hayır. Söyleyin bakayım.

— Sizin Maynes olduğunuzu zannediyorum.

Kerr hayretle gözlerini açtı, ıslık çaldı ve nihayet:

— Bu zannınız neye istinat ediyor? diye sordu.

— Zannetmiyorum, eminim!

Kerr iskambilleri masanın üzerine bıraktı, sigara paketini aldı, bir sigara yaktı. Yüzünün ifadesi birden değişivermişti.

— «Eminim» ne demek? diye sordu.

Sesi tehdit dolu idi.

— Federal Polis, Paula’ya evrak ve fotoğraflar vermiş. Dün akşam gördüm. Oklahoma'daki baskında bulunan çete mensuplarının fotoğrafları var. Kardeşinin, Seansci denüen ağır yaralanıp kaçan ve şimdi ölmüş bulunan bir adamın, kocam Willie Metzler’in ve nihayet kaçmağa muvaffak olan, şimdi de Federal Polisin aradığı başka bir adamın, Elwyn Maynes’in fotoğrafım gördüm. Bu fotoğraf sizin fotoğraf mızdı!..

Kerr, iskambilleri tekrar aldı ve fal açmağa başladı.

— Ya!., dedi. Akıllıca bir hareket mi bu yani?

— Akıllıca hareket olmayan nedir?

— Bunu bana söylemek. Neden söylediniz bana?

— Bilmiyorum Ricky. Havana’dan hareketinizden beri bunu düşünüyorum. Kafamdan çıkmayan bir fikir var...

— Ne imiş bu fikir?

— Paula’nın kardeşi masumsa... siz de masum olabilirsiniz, diye düşündüm. Belki siz de çetenin kurbanlarındansınızdır.

— Bu fikir neden kafanızdan çıkmıyor?

Sonia mahzun bir tavırla:

— Ben herhalde bir budalayım, Ricky... söylediğim gibi size karşı şiddetli bir meylim var. Gangsterlere karşı zaafım var zannedecekler... değil mi?

— Kibar kadınlar böyle hareket eder, dedi Kerr. Sizin için tehlikeli olabileceğini düşünmediniz mi güzelim?

— Düşündüm. Düşündüm ama yine beni söylemekten alıkoyamadı. Demek Elwyn Maynes’siniz!.

— Evet Elwyn Maynes’im, sonra?.. Ne yapmak niyetindesiniz? Eğer biraz akimız varsa o güzel ağzınızı öyle sıkı kapatırsınız ki, dudaklarınız acır. Balıkçının yakaladığı küçük uskumrunun başına ne geldiğini biliyor musunuz?

— Anlatın, Ricky!

— Ağzını açmasa idi başına hiçbir şey gelmiyecekti!

— Birşey söylemekle söylememem arasında fark yok, Ricky! Başka birisi muhakkak söyliyecek.

— Kim bu?

— Paula.. o da biliyor.

— Ya!.. Paula'ya karşı biraz dostluğunuz varsa güzelim, benim tarafımdan bir tavsiyede bulunursunuz. Benimle uğraşmanın tehlikeli olduğunu söylersiniz. Küçük uskumrunun hikâyesini de anlatırsınız ona..

— Eğer söylemeğe karar verdi ise şimdiye kadar söylemiştir bile.

— Kime?

— Dupont’a. Onun icabeden şeyi yanacağını düşünmüştür.

— Çok güzel.. Henüz kendi postu bakımından Dupont’a birşey söylemediğini ümit edelim.

— Ricky, böyle konuştuğunuzu duydukça fena oluyorum. Her halde, Dupont’a söyledi diye onu sey..

— Evet «onu şey...» ne zannettiniz ya! Siz de bundan hissenizi alm güzelim.

— Madem ki, artık kim olduğunuzu biliyorum Ricky, baskının hakikî hikâyesini anlatabilir misiniz bana...

— Sizi ne münasebetle alâkadar ediyor kuzum? Mamafih madem ki ısrar ediyorsunuz anlatayım. Galiba Paula’nın hakkı var. Kardeşi olacak hıyarın bir şeyden haberi yoktu. Çeteye gelince... Metzler’den gayri kimsenin tanımadığı ve kendilerinden daha açıkgöz biri hesabına çalışan açıkgözlerden müteşekkil bir grup, reisin ismini biliyorlardı, fakat nerede olduğunu Metzler’den başkası bilmiyordu. Emirlerini Metzler vasıtasıyla veriyordu.

— Yapılan işten malûmatınız var mı idi?

Kerr, alaylı bir tebessümle Sonia’ya baktı.

— Yasak birşey olduğunu biliyordum. Fakat ücret dolgundu. O zamanlar mangize şiddetle ihtiyacım Tardı.

— İki «G Men» i kim öldürdü?

— Ben öldürmedim. Tüymeğe bakıyordum. Herhalde Metzler ile Scansci öldürmüş olacaklar.

İkisi de zorlu heriflerdi, öyle kuzu gibi durup gelip enselenmelerini bekliyecek adamlardan değillerdi.

— Küçüğün Paula'ya mektup yazdığını, mektubun cebinde olduğunu, yaralandıktan sonra Metzler’in mektubu onun cebinden alıp eline bir tabanca sıkıştırdığım zanneder misiniz?

— Bilmiyorum ama olabilir.. Ben yanlarında değildim. Fakat Metzlervâri bir iş bu. Bu mektupla Francini’yi daima tehdit altında bulunduracak ve hayatının sonuna kadar refah içinde yaşıyacaktı. Bu işi ondan evvel düşünüp beceremediğime teessüf ediyorum.

Küçük barda bir sükût hasıl oldu. Sonra Sonia tekrar konuştu:

— Siz zavallı bir kaçıksınız Ricky.

— Herkesten fazla değil, güzelim. Hayatta muvaffak olmak için elimden geleni yaptım. Böyle olunca herşeye başvurmak lâzımdır. Ben de öyle yaptım. İnsan bir kerre kapıldı mı geri dönmeğe imkân yoktur. Dikkat edilecek yegâne şey başım suyun üstünde tutabilmektir.

— Siz zavallı bir kaçıksınız, Ricky.

Kerr iskambilleri yine topladı.

— İki saniye sonra, dedi, darbımeselleri sıralamağa başlayacaksınız. Temiz hayata dönmek için hiçbir zaman geç kalmanın bahis mevzuu olamayacağım anlatacaksınız... değil mi?

— Doğru değil mi... Ricky?

— Doğru olurdu ama., polisler buna inanmak istemiyorlar..

Sonia ayağa kalktı. Kerr yavaşça ve buz gibi soğuk bir tavırla:

— Tavsiyemi unutmayın güzelim, dedi. Ağız kapanacak.. hep kapanacak... daima kapanacak!

— Benim niyetim bu, Ricky. Sizi ihbar etmeliyim ama neden yapmıyorum bilmem...

— Sizin yerinize arkadaşınızın bunu yapacağını biliyorsunuz da ondan... Siz ona tavsiyemi söyleyin, ve küçük uskumrunun hikâyesini anlatın...

Kapı birden açıldı, madam Dominguez girdi ve Gülümseyerek:

— Yine sizi öptü mü, Sonia? diye sordu.

— Hayır, dedi Kerr. Ben yalnız her ayın ikinci Salı günü öperim.

Sonia döndü, bardan çıktı ve kapıyı kapadı. Madam Dominguez masaya Kerr'in karşısına oturdu. Garip bir şekilde gülümsüyordu. Sonra Dupont da geldi.

— Hello, dedi. Ne dersiniz, birşey içelim mi? Ben çok memnunum. Hava enfes, hayat da güzel!

— Öyle mi? dedi Kerr. Talihiniz daima yaver gidiyor mu?

— Daima... Daima... diye cevap verdi Dupont, ellerini uğuşturarak. Sonra şişelerin durduğu tarafa doğru yürüdü.

Kerr sert bir tavırla:

— Marcel... kapıyı kapasanıza! dedi.

Dupont ona hayretle baktı, fakat söyleneni yaptı.

— Mühim birşey mi söyliyeceksiniz Ricky? diye sordu, geldi Madam Dominguez'in arkasında ayakta durdu ve dikkatle Kerr’in yüzüne bakmağa başladı.

Kerr hemen söze başladı.

— Siz ikiniz, dedi benim hakkımda aldandınız. Beni kim zannettiniz kuzum?

Dupont omuzunu silkti.

— Kat'iyetle bilmiyordum, dedi. Fakat Ricky Kerr olmadığınızı biliyordum. Metzler'in dostu olduğunuzu da biliyordum. Metzler'in ise normal hayat yaşayan insanlardan dostu yoktur. Amerikalı asker kaçağı olduğunuzu da bilâhare öğrendim. Sizin hakkınızda malûmat olarak kâfi idi.

— Bunun için mi sizinle beraber seyahate gelmemi istediniz?

— Neden olmasın? diye sordu Dupont. Tebessümü zail olmuştu.

— Çok zekisiniz, dedi Kerr. Paula size benden bahsetti mi?

— Hayır... Sebep?

Madam Dominguez gözlerini Kerr'in yüzünden ayırmıyordu.

— Sebebini söyleyeceğim, dedi Kerr. Beni tanımazsınız fakat ismim size yabancı değildir... Benim adım Ehvyn Maynes'tir.

Dupont ıslık çaldı:

— Aman yarabbim! dedi. İşittiniz mi Eulalia?

Kadın gözlerini Kerr'den ayırmadan başını eğdi.

— Hakkınız vardı, dedi Kerr. Metzler'in dostu idim. Ben de sizin arkasından koştuğunuz şeyi kovalıyordum.

Madam Dominguez'e istihza ile baktı ve:

— Metzler'i iyi temizlemişsiniz... dedi. Siz işinizi bitirdikten hemen sonra gördüm onu, Francini ve bütün çete efradından bahseden, Paula'nın kardeşinin, mektubunu arıyordunuz.

— Çok şey biliyorsunuz Ricky, diye cevap verdi yavaşça Eulalia. Belki de lüzumundan fazla...

— Belki de, dedi Kerr. Mektubu elde edemediğinizi de biliyorum.

Dupont araya girdi ve tath bir sesle:

— Sinirlenmiyelim, dedi. Dostlar arasında herşey kolaylıkla hallolur. Üzülmeyin Eulalia. Hepsi düzelir.

— Tabiî, dedi Kerr. Hepsi düzelecek, çünkü ben düzelmesini istiyorum.

— Noktai nazarmızı bize kabul ettireceğinizi mi zannediyorsunuz? diye sordu Eulalia Dominguez.

— Zannetmiyorum, biliyorum. Jerry Gerrard, Paula'nın hıyar kardeşi Oklahoma işinin tek budalası değildi. Ben de 2 numaralı budala idim. Ama artık geçti.

— Demek o çetenin efradındansınız? diye sordu Dupont. Hayat bazen çok tuhaftır.

— Evet ben de çetedendim. Beşinci adam bendim. Metzler, Scansci, Jerry Gerrard, Anselmo ve kulunuz Elwyn Maynes. Metzler hakikî işin ne olduğunu biliyordu. Francini'nin de kim ve nerede olduğunu biliyordu. Scansci bilmiyordu, ben ve Jerry de bilmiyorduk. Vuruşmadan sonra Metzler, küçüğün cebinden mektubu aşırdı ve tüydü. Scansci'nin bir yerlere sürüne sürüne gidip Öldüğünü söylediler. Onu bir daha bulamadılar. Öteki aptal, Anselmo, öldürüldü. Artık hesapta yok demektir. ..

— Tabiî, dedi Eulalia. Artık hesapta yok...

Kerr aynı soğuk tavırla devam etti:

— Metzler ortadan kaybolmak için en iyi çarenin askere gitmek olduğunu düşündü. Ben de öyle yaptım. Paris'e gelince kaçtı. Ben de onu taklit ettim. Sonra onu biraz rahatsız etmeğe başladım. O mektup yüzünden Francini'ye şantaj yapıp bir yığın para alacaktı. Eh!. Ben neden istifade etmeyecektim?.. Bundan tabiî bir şey olamazdı...

Metzler'i sık sık ziyarete ve sıkıştırmağa başladım. Francini tarafından gönderilmiş biri ile pazarlığa giriştiğini biliyordum. Zira Francini mutlaka bir an evvel bu mektubu ele geçirmek istiyordu...

Kerr istihza ile güldü ve sözüne devam etti:

— Eulalia da bu mektup için şansını denemek istedi ve işe bizzat girişti.

Paris'ten hareketten bir aksam evvel Metzler'le görüştüm ve ertesi akşama kadar mühlet verdim.

Aynı akşam Papağan Bar'a uğradım. Marcel sizin telefon kabinesinden çıktığınızı gördüm, Eulalia ile konuştuğunuzu düşündüm... Doğru mu? Metzler'i ziyaret etmesine rağmen mektubu ele geçiremedi ğini söylemiştir her halde. Onu bıçakladığını bilâhare anlatmış olacak.

O zaman, tam bana ihtiyacınız olduğu bir zar manda beni barda görünce, Allah gönderdi demişsinizdir. Bana olan ihtiyacınızın sebebi de, mektup meselesi... Onu ben aldım zannettiniz. Doğru mu?

— Tamamiyle, Ricky. Çok zeki bir adamsınız. Mektubun sizde olduğunu düşündük. O mektup bize lâzım.

— Onun için beni seyahate davet ettiniz zaten... Paula'yı da. Francini ile fazlaca alâkadar olduğu için grupunuza ithal ettiniz. Onunla alâkadar olan herkesi «gökte bir melek» e bindirdiğinize göre, Francini denilen adam her halde bir kodaman olacak!.

— Ricky, biz dostuz, dostlar arasında da daima bir anlaşmaya varılabilir.

— Tabiî.. Fakat anlaşma benim istediğim gibi olacak çünkü ben Metzler işinde elim boş çıkmadım Sevgili Eulaliamızın ziyaretinin hemen akabinde oraya gidip Metzler'i kasaptaki pirzola gibi soğumuş bulunca biraz araştırma yaptım Mahut mektubu ben buldum.

Şunu da ilâve edeyim ki Eulalia'nın bileziğinden düşen yakutu da buldum.

— Ya!., diye mırıldandı Eulalia. Bileziğimdeki noksan taşla o kadar alâkadar oluşunuzun sebebi şimdi anlaşılıyor.

Sonra bir lâhza sükûttan sonra ilâve etti.

— Ricky, vaziyete hâkim olduğunuzu zannediyorsunuz Metzler'in akibetine uğramıyacağınız ne malûm?

Kerr, istihza ile gülerek:

— Budalaca konuşmayın Eulalia, dedi. Bu mektup bende oldukça bana bir şey yapamazsınız. Herhalde beraberimde taşıyacak kadar aptal olduğumu zannedeceğinizi tahmin etmiyorum. Mektup emin birindedir. Benim başıma bir kaza gelecek olursa, Federal Polise gönderecek...

Madam Dominguez, Kerr'e ters ters baktı.

— Canım sinirlenmeğe lüzum yok, dedi Dupont. Sâkin olalım. Dostlar arasında her şey hallolur. Ricky, sizin vaziyetiniz pek parlak değil hani...

— Onu ben de biliyorum. Federal Polis, ötekilerini olduğu gibi beni de arıyor. Oklahoma'daki garajda çalıştığımı biliyorlar. Asıl işin ne olduğunu bilmediğimi iddia etsem bile Jerry'ye nasıl inanmadılarsa bana da inanmıyacaklar. Şimdi başım belâda olduğuna göre, bir çıkar yol bulmak mecburiyetindeyim.

— Pek güzel... Ricky, istediğiniz ne? diye sordu

Dupont.

— Para yahu! Para!.. Yasamak için para lâzım. Hapishanede yaşamaktan veyahut elektrik sandalyesine oturmak için birkaç hafta beklemekten bahsetmiyorum tabiî..

— Bunlar kolay hallolur şeylerdir, dedi Dupont. Hem de gayet kolay... Eulalia, şekerim, gidip salonda bir poker partisi yapsanız nasıl olur? Biz, burada Ricky ile konuşuruz. Siz de biraz eğlenirsiniz, hem de oyalanırsınız...

— Oyalanmağa ihtiyacı yok. Ne olursa olsun beş dakika zarfında unutabilir. Onun için ha bir iki cinayet fazla, ha bir iki cinayet eksik, hepsi bir... Doğru değil mi Eulalia? Dedi. Kerr ve bir kahkaha koyuverdi.

Madam Dominguez kalktı, Kerr tatlı tatlı gülümsedi ve:

— İster inanın, ister inanmayın, Ricky, dedi. Sizi çok seviyoruz. Size karşı çok muhabbetim var. Binaenaleyh size şunu söyleyeceğim: Marcel’in tavsiyelerini yerine getirin. Daima haklıdır o. Bizi meşgul eden bu işte, sizde bizim ihtiyacımız olan bir şey var, bizde de sizin ihtiyacınız olan bir şey. var. Francini bu mektubu elde etmek istiyor. Çünkü bu mektup' imha edilince ona karşı hiç bir delil kalmayacak, o da işine devam edecek.

— Ne iş!.. Ne iş!., dedi Kerr.

— Gayet normal bir iş, Ricky, diye itiraz etti Dupont. Bütün dünyada uyuşturucu madde istiyen bir sürü insan var. O da onlara veriyor... Arz ve talep kanunu... Bu insanlar nasıl olsa bu nesneyi bir yerden tedarik edecekler... Şundan bundan alacaklarına bizden neden almasınlar?

— Mantığın ta kendisi, diye takviye etti Madam Dominguez. Biraz anlayışlı olmak lâzım. Ricky, Marcel ile görüşür, paranızı alırsınız. Francini de daima tehdit altında olmaktan kurtulur.

— Bakıyorum da, Francini denilen adamı amma da seviyorsunuz, Eulalia...

— Neden olmasın Ricky? Bir ananın oğlunu sevmesi kadar tabiî birşey olabilir mi?

Sonra Madam Dominguez gülümsedi ve çıktı gitti. Dupont, Kerr’in karşısına oturdu ve izahat vermeğe başladı:

— Biliyor musunuz Ricky... bu tayyare seyahati çoktan beri hazırlandı. Çünkü vaziyet... nasıl söyliyeyim... biraz nezaket kesbetmeğe başlamıştı. Federal polis hayli şey öğrenmişti. Francini’nin teşkilâtını yani bizleri meydana çıkarmak için bütün dünya polisi ile teşriki mesai etti. Bize mensup ve tanıdıkları birkaç kişiyi yakaladılar. Onlar için ne yapabiliyoruz? Maalesef hiç! Buna mukabil, Sonia ile Paula müstesna, bu tayyarede olan herkes çeteye mensup ve Federal Polis tarafından tanınmıyorlar. Umumî bir toplantı için bir yere gidiyoruz. Toplantıdan sonra esaslı surette tekrar işe girişeceğiz. Vaziyeti kavradınız mı?

— Umumî toplantıda kimler bulunacak?

— Herkes ve tabiî Francini...

— Nerede olacak bu toplantı?

— Biraz sonra NewMexico eyaletinde mecburî bir iniş yapacağız. Tabiî bu mecburî iniş istiyerek olacak, motörlerin kabahati yok. Burası yani Birleşik Devletlerin cenubu, sizin de bildiğiniz gibi birkaç şehir müstesna tamamiyle çölden ibarettir. Herşey düşünüldü. Pilotlarımızın her ikisi de çok mahirdir, nereye olsa inerler. Tabiî onlar da bizden. Gideceğimiz yerde

Francini ile buluşacağız, lâzım gelen şeyler konuşulduktan sonra onu da alıp bu gece hareket edeceğiz ve yeni karargâhımıza gideceğiz. Bütün bu işlerden de kimsenin haberi olmıyacak, daha doğrusu işimizi bozmak için zamanında haberdar olamıyacak. Nasıl iyi tertip edilmiş mi?

— Mükemmel, dedi Kerr. Fakat bu arada ben ne olacağım? Francini, Eulalia, siz ve tayyarede bulunanlar için bir tehlike yok, çünkü tanımıyorlar. Benim için öyle mi ya? Fotoğrafım ellerinde, hakkımda bir sürü malûmat var. Paula da benim kim olduğumu biliyor. Size birşey söyledi mi? Federal polisin ona resmimi verdiğini anlattı mı?

— Hayır, dedi Dupont. Henüz fırsat bulamadı. Bahsederse işi savsaklarım.

— Netice?.. Başkasına da bahsedeceği bir zaman gelecek.. Binaenaleyh Paula hakkında bir karara varmalıyız. Hem de hemen!

— Hakkınız var Ricky. Bir şeye karar verelim.

— Sonia da fotoğrafı gördü ama onu düşünmüyorum...

— Öyle mi?

— Öyle, çünkü bana âşık. Kimseye birşey söylemez zannederim. Onu bana bırakın. Şimdi Paula hakkında bir karar verelim.

— Ricky, bir tek çare görüyorum... Düşündüğümüz yere inince... tenhalığı için seçtiğimiz bu yere.. kimsenin bulunmamasından istifade edebiliriz... Yani bu tehlikeyi kökünden bertaraf edebiliriz... Hepimiz için mühim, değil mi ya?.

— Aynı fikirde olduğumuzu görüyorum, dedi Kerr ve insanın tüylerini ürperten, yumuşak ve soğuk bir sesle ilâve etti:

— Emin olmak için işi kendim yapacağım...

Dupont memnun bir tavırla güldü:

— Tamam, dedi. Biribirini anlayan dostlar arasında herşey hallolur dememiş mi idim? Bunun şerefine birşey içelim.

Dupont içki şişeleri dizili rafa gitti ve kadehlere içki koymağa başladı. Sonra Kerr'e döndü ve:

— Paula işi bittikten sonra Francini ile anlaşıp parayı alırsınız. Sonra da bizimle beraber çalışabilirsiniz ve çok para kazanırsınız. Görüyor musunuz hayat ne güzel?

— Haklısınız Marcel, dedi Kerr.

O anda barın kapısı açıldı. Gelen Paula idi. Dupont'a doğru yürüdü ve:

— Sizinle biraz konuşmak istiyorum Marcel, dedi.

Bu sözleri söylerken gözlerini Kerr'e dikmişti. Yüzünde kindar bir ifade vardı.

— Başüstüne Paula, dedi Dupont. Herkes Marcel Baba ile konuşmak istiyor, bilhassa kadınlar.

Kadehini doldurdu, beraber götürmek için eline aldı ve başını Kerr'e çevirerek:

— Ricky siz burada kaim. Ben gidip Paula ile biraz gevezelik edeceğim. Galiba bana tutuldu...

Paula'nın koluna girdi ve aldı götürdü.

Kerr kadehini aldı geçti masaya oturdu. Bir sigara yaktı, iskambilleri aldı ve yine fal açmağa başladı.

On dakika sonra kapı açıldı. Sonia girdi, kapadı ve kapıya dayandı.

— Fırtına kopacak, Ricky, dedi.

— Hangi fırtına?

— Paula... Dupont'a anlatacak... Resminizi ve arkasındaki notu gösterecek.

Kerr, Sonia'ya gülerek baktı ve:

— Fırtına boşuna kopacak, dedi. Dupont herşeyi biliyor.

Sonia hayretle gözlerini açtı.

— Ben anlattım, dedi Kerr. Çok hoşuna gitti.

— Hoşuna mı gitti? diye sordu Sonia.

— Tabiî! Dupont ile Dominguez, Francini'nin çetesine mensup... Paula'yı onun için havada gezintiye çıkardılar. Küçük burnunu işlerine fazlaca soktu. Onun için sizden, gelmesi için ikna etmenizi istediler. Ne dereceye kadar malûmat sahibi olduğunu bilmiyorlardı. Sizin için de öyle ya... Onlar hiç bir şeyi tesadüfe bırakmazlar!

Sonia hayretle Kerr'e bakmakta devam ediyordu.

Kerr sözüne devam etti:

— Beni de, Jerry'nin Paula'ya yazdığı mahut mektubu ele geçirdiğimi ve üzerimde taşıdığımı zannettikleri için seyahate iştirâk ettirdiler. İşi çaktınız mı?

— Evet... evet çaktım. Francini'ye şantaj yapmak için Metzler ile ortak oldunuz!

— Buna ortaklık denirse öyle olsun... Vaziyetin herkes için ne kadar komik olduğunu anlıyorsunuz ya? Tabiî Paula için değil...

— Ne demek istiyorsunuz Ricky?

— Lüzumundan fazla şeyler biliyor demek istiyorum. Benim Elwyn Maynes olduğumu biliyor, herkese anlatacak bunu. Buna mâni olmak için onunla biraz meşgul olmak lâzım... Metzler'le olduğu gibi...

Sonia elini ağzına götürdü. Gözlerinde dehşet okunuyordu.

— Hayır... olamaz! diye haykırdı.

Kerr sert bir tavırla Sonia'nın sözünü kesti.

— Sonra sıra sizde, dedi. Siz de lüzumundan fazla şeyler biliyorsunuz. Sizi seyahate davet ettikleri malûm... bu işte, bir kabahatiniz yok ama ne yapalım siz de işin içine karışmış bulundunuz.. Keşki teklif ettiğiniz gibi Açores'lerde veya Havana'da iken ikimiz beraber kaçıp sakin bir yere yerleşse idik..

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Size mi? Vereceğiniz karara bağlı. Beni hakikaten seviyorsanız ve şimdi beraber bulunduğumuz insanlara tahammül edebilirseniz hep beraber yaşarız. Size itimadım oldukça kendinizi emniyette sayarsınız. Fakat size, itimadım kalmadığı gün, Paula'nın âkibetine uğrarsınız...

— Paula'ya ne yapacaksınız? diye sordu Sonia. Üzüntüden sesi kısılmıştı.

— Beni iyi dinleyin, dedi Kerr. Bu lüks seyahat aslında bir iş seyahatidir. Biraz sonra NewMexico çölünün bir yerine sözüm ona mecburî iniş yapacağız. Francini civarda bir yerde olacak. Âdeta güzel bir aile toplantısı yapılacak. Bu tayyaredekilerin hepsi Francini çetesine mensupturlar. Onları Federal Polis tanıyor. Metzler temizlendiğine göre herkes kendini emniyette sayıyor. Toplantıda müzakereler ve ilerisi için projeler yapılacak. Paula'ya gelince., hesabını görmek için aranılıp ta bulunamayacak bir yer doğrusu. Hem de işi kendim yapacağım...

Sonia masaya yaklaştı ve iki elini dayadı.

— Bana bakın, Ricky, dedi. Paula'ya birşey olursa... ona dediğinizi yaparsanız., bana da aynı şeyi yapmalısınız! Zira benim canımı da almazsanız sizi bu cinayet için ihbar edeceğim.

— Bravo! dedi Kerr. Hakikaten yapar mısınız?

— Hiç şüphe etmeyin Ricky! Oklahoma'da kimseyi öldürmediğinizi söylediğiniz zaman tereddüt etmeden inandım. Siz de şimdi bana inanın, yaşarsam sizi 'ınuhakkak elektrik sandalyesine göndereceğim...

— İyi ama cicim, bu işi nasıl yapabileceksiniz? Gideceğimiz yerde polis filân yok. Telefon da yok. Nasıl haber vereceksiniz?

Kerr gülümsedi ve ilâve etti:

— Düşünün bakalım... Eğer bir çare bulursanız sinema filmlerinde gördüğümüz yaman kadınlardansınız demektir!

Kerr, sözünü henüz bitirmişti ki, pilot yardımcısı kapıyı açtı ve:

— Herkes yerine gitsin ve kemerini bağlasın lütfen. İniş yapacağız, dedi.

Kerr kalktı ve Sonia'ya hitaben:

— Haydi bakalım, dedi. «Gökteki melek» toprağa iniyor. Anlarsınız ya!..

## — III—

Koca tayyare kızgın kumların ortasına inmişti. Şimalde, cenupta, şarkta, garpta çölden başka birşey görünmüyordu. Tâ uzaklarda tepecikler vardı.

Biraz ötede nereden geldiği ve nereye gittiği meçhul, belirli belirsiz bir yol vardı.

Tayyarenin yolcuları küçük gruplara ayrılmış aralarında konuşuyorlardı. Paula ile Sonia gruplardan uzakça bir yerde kayaların üzerine oturmuşlardı. Kerr tayyarenin bir tarafına dayanmış sigara içiyordu. Madam Dominguez ile Dupont bir kenara çekilmişler konuşuyorlardı.

Dupont, Eulalia'dan ayrıldı ve Kerr'in yanına geldi.

— Bana bir sigara verin, Ricky, dedi. Bu inişe ne dersiniz? Esaslı bir piste bile daha iyi inilemezdi... Herşey istediğimiz gibi oldu...

Kol saatine baktı ve ilâve etti:

— Otomobil birkaç dakika sonra burada olacak ve bizi dostumuza götürecek. Orada işlerimizi müzakere edeceğiz ve ondan sonra başka yere gideceğiz. Toplantı yapılırken tayyare benzin alacak ve birkaç saat sonra kanatları bizi yeni göklere götürecek. İyi tertip edilmiş değil mi?

— Fevkalâde, dedi Kerr. Marcel siz yaman bir organizatörsünüz!...

— Şimdi sizden bahsedelim, Ricky. Madam Dominguez'in size karşı muhabbeti var, sahiden var. Fakat Francini'yi de seviyor tabiî. Binaenaleyh ikinizin anlaşamamasından korkuyor.

— Ben istediğimi elde ettikten sonra neden anlaşmayalım?.

— İstediğinizi neden elde edemeyecekmişsiniz Ricky? Francini mektubu imha edip artık onu tehdit edecek bir şey kalmazsa istediğiniz kadar para verir.

Onun çok parası var. Sonra bizimle beraber çalışıp bol bol para kazanmanıza hiçbir mâni de yok.

— Fena olmaz, dedi Kerr.

Madam Dominguez ağır ağır onlara doğru geliyordu.

— Otomobilin iki defa gidip gelmesi lâzım, dedi Dupont. Sizi, Sonia’yı ve Paula'yı ikinci sefere bırakmağı düşündüm. Yardımcı pilot burada tayyarenin başında kalacak.

Madam Dominguez yanlarına geldi.

— Ben de sizinle beraber ikinci sefere kalacağım, Ricky, dedi.

— Memnun oldum Eulalia, diye cevap verdi Kerr. Madam Dominguez gülümsedi ve başka bir grupa doğru yürüdü.

Dupont saatine bir daha baktı ve:

— Birşey daha söyleyeceğim Ricky. Paula hakkında... Bakın şuracıkta bir küçük yamaç var. Yolun hayli ötesinde mükemmel bir yer... Otomobil tekrar gelmeden...

— Doğru, dedi Kerr. Daha ciddî işlere girişmeden bu işi bitirmek lâzım...

— Bravo Ricky! Çok anlayışlısınız... Bir de şeyi soracaktım... Acaba Sonia... rahat duracak mı dersiniz?

— Tabiî! Yoksa kat’iyen tereddüt etmem...

— Pekala Ricky! Sonia’dan mesul sizsiniz. Zaten sizin istikbaliniz de onun elinde. Mademki eminsiniz, ısrar etmiyorum.

— Bir tabancanız var mı, Marcel?

— Tabiî. Marcel'in herşeyi düşündüğünü bilirsiniz!

Cebinden kocaman otomatik bir tabanca çıkardı ve Kerr’e uzattı.

Tam o esnada bir motor sesi duyuldu. Büyük bir otomobil tozu dumana katarak geliyordu. Tayyarenin hizasına gelince yolu terketti ve grupların yanma gelip durdu.

— Ricky, ben gidiyorum, dedi Dupont. Birinci partiyi götüreceğim.

— Peki Marcel! Ben de gidip Paula ile biraz gevezelik edeceğim.

Kerr, iki genç kadının bulunduğu tarafa yürüdü. Madam Dominguez gayet yakından onu takip etti.

— Paula, dedi Kerr, sizinle biraz başbaşa konuşmak fırsatını arıyordum. Beni pek sevmediğinizi hissediyorum... Fakat bazı şeyleri artık bilmenizin zamanı geldi... Kardeşinizin başına gelen şeylerden dolayı benim hiçbir sun’î taksirim yoktur. Ben de onun gibi bilmeyerek işe karıştım! Araba gelip bizi alıncaya kadar şöyle beraberce yürüyelim., size vaziyeti anlatmak istiyorum. ..

— Paula! gitmeyin! diye bağırdı Sonia.

Madam Dominguez Sonia’ya baktı. Sonra arkasında duran sağ elini öne aldı. Elinde bir hançer vardı.

— Sonia, dedi. Metzler’in başına geleni biliyorsunuz. Siz kendi işinize bakın! Aklınızı başınıza toplayın! Ne kadar şanslı olduğunuzdan haberiniz yok...

— Ne de şans ama! diye alay etti Sonia.

— Ne zannettiniz ya! dedi Dominguez. Dua edin ki, Ricky size tutkun. Yoksa haliniz haraptı...

Kerr, tabancayı cebinden çıkardı:

— Haydi gelin Paula! dedi. Sizinle görüşeceğim.

Paula ses çıkarmadan ayağa kalktı. Kerr onu kolundan yakaladı.

Bu esnada otomobil dolmuştu. Bir toz bulutu içinde hareket etti sür’atle gitti ve şark istikametinde gözden kayboldu.

Dört kişilik grup Dupont'un Kerr’e gösterdiği istikamette ilerliyordu. Ricky ile Paula önde, Eulalia ile Sonia arkadan gidiyorlardı.

Matlup mahalle geldiler. Yamacı gizleyen bir çalılığın önünde durdular. Kerr omuzunun üzerinden arkaya baktı:

— Eulalia, Sonia ile siz burada kaim, ben hemen dönerim, dedi.

— Pekâlâ, Ricky!

Paula ileriye bakıyordu. Yüzü ölü gibi sararmıştı. Kerr onu kolundan tutmakta devam ediyor ve çalıların arasından ilerletiyordu. Yokuşun başına geldikleri zaman Kerr yavaşça:

— Fazla korkmakta mana yok, dedi. Hiçbir şey zannedildiği kadar feci değildir.

Paula kısık bir sesle:

— Hiç olmazsa yapabileceğiniz birşey var, dedi. Benimle konuşmamak...

Yokuştan inmeğe başladılar. Bir takım çalıların yetiştiği bir küçük düzlüğe geldiler. Ondan sonraki yamaç gayet dikti. Orada durdular.

Kerr omuzunun üzerinden baktı. Eulalia ile Sonia görünmüyordu.

— Paula, şimdi size işi anlatmam faydasız. Bana inanmazsınız. Çaresiz buna başvuracağım...

Sol eliyle kızın çenesini kaldırdı ve sağ eliyle şimşek gibi bir yumruk vurdu...

Paula yere yığıldı kaldı.

Kerr tabancasını kaldırdı ve karşı yamaca doğru ateş etti. Silâh sesinin aksi sedası ortalığı inletti. Kerr tabancayı cebine soktu ve sür’atle yamacı tırmandı.

Madam Dominguez geniş bir taşın üzerinde oturuyordu. Yalnızdı.

— İş bitti mi? diye sordu.

— Evet. Sonia nerede?

— Kaçtı, budala! yüzüme vurdu sonra şu tarafa koşmağa başladı.

Eulalia gülmeğe başladı sonra ilâve etti:

— Ben koşamam Ricky.

— İyi ama nereye kadar koşabilir böyle?

— Sersemlikten başka birşey değil, dedi Madam Domineguez. bayılıncaya kadar koşsa kimseye rastlayamaz. Üzülmeyin Ricky. Kolayca buluruz onu.

Kerr omuzunu silkti:

— Bana Paula'yı gösterin, dedi madam Dominguez.

Kerr, kadını yamacın kenarına kadar götürdü. Eulalia küçük düzlüğe baktı. Hareketsiz yatan Paula'yı gördü. Gülümsedi.

— Çok iyi Ricky. Şimdi artık size itimadım var.

— Allah taksiratını affetsin, dedi Ricky. Haydi biz tayyarenin yanına dönelim, araba nerede ise gelir.

Tayyarenin yanma döndüler. Yardımcı pilot yere oturmuş sigara içiyordu.

— Nico, dedi Madam Dominguez, Sonia'yı gördün mü? Kaçtı...

Adam gülmeğe başladı.

— Nereye gideceğini ümit ediyor böyle? diye sordu.

— Ben de onu düşünüyorum, dedi Eulalia Gülümseyerek.

— Ne zaman benzin alacağız? diye sordu yardımcı pilot.

— Şimdi nerede ise gelirler Nico. Dikkat edin ters birşey olmasın...

Madam Dominguez Kerr'e hitaben:

— Sonia için üzülmeyin, Ricky. Uzağa gidemez. Biraz sonra Francini'ye söyler birkaç araba çıkartır aratırız. Hemen bulurlar.

Ufukta bir toz bulutu yükseldi. Evvelâ yardımcı pilot gördü.

— Araba, geliyor, dedi.

— Haydi Ricky, dedi Madam Dominguez. Rahat rahat oturacağız. Bu sefer için yalnız ikimiz kaldık.

Yardımcı pilot gerindi. Yorgundu. Hava da çok sıcaktı. Benzini getirecek kamyonun ne zaman geleceğini düşünüyordu. Bir sigara yaktı ve tayyarenin gölgesine sığındı, yere oturdu ve sırtını tekerleğe dayadı. Gözlerini birkaç defa uğuşturdu, sigarasını attı, gözlerini kapadı ve uykuya kaldı.

Sonia, ilerideki çalıların arkasına gizlenmiş yardımcı pilotu gözetliyordu. Adamın koltuk altına asılı tabancasının kabzasını görüyordu.

Yavaş yavaş yaklaştı, ayağındaki krepsol ayakkabıları sayesinde sessizce yürüyebiliyordu. Tayyarenin etrafını döndü, karnının altından geçti, yardımcı pilotun arkasına vardı. Eğildi elini silâhın kabzasına uzattı ve sert bir hareketle kılıfından çıkardı.

Adam uyandı. Evvelâ birşey anlamadan Sonia’ya baktı sonra gülmeye başladı:

— Cicim, dedi. Bu oyuncakla ne yapacaksın?

— Ben ne yaptığımı biliyorum, diye cevap verdi Sonia. Neredeyiz?

— Nerede olduğunu zannediyorsun bebek. NewMexico çölünün ortasındayız. O elindekini bırak. Öyle tutarsan bir kaza çıkaracaksın!

— Dediğimi yapmazsan seni onunla temizlemekte kat’iyen tereddüt etmiyeceğim!

— İyi ama sonra sana ötekiler ne yapar? Hiç düşündün mü?

— Vız gelir, dedi Sonia. Paula’yı, zavallı yavrucuğu öldürdüler. Beni de nasıl olsa öldürecekler. Sana dediklerimi yapmazsan evvelâ öbür dünyayı sen boylayacaksın. Anladın mı? En yakın şehir hangisidir?

Yardımcı pilot alaylı bir gülüşle:

— Yaya mı gitmek istiyorsun? En yakın şehir (120) kilometre mesafededir, ismi de Silver City’dir, dedi.

— Kalk ayağa! dedi Sonia sert bir tavırla.

Adam ağır ağır kalktı.

— Tayyareye gir! diye devam etti Sonia. Radyo işaret kitabını al, bütün dünyanın tayyarelerinde bulunur Silver City polisinin işaretini bul. Çağır onları. (120) kilometreden daha yakında muhakkak devriye arabaları bulunduğuna eminim.

Adamm yüzünde endişe alâmetleri belirdi ve:

— Beni dinle güzelim... diye söze başladı.

Sonia tabancayı adamın kaburgalarına dayadı ve:

— Dediklerimi yapmazsan, dedi, seni şimdi gebertirim!..

Adam Sonia’ya yan gözle baktı ve dediğini yapacağım anladı. Bezgin bir tavırla yere tükürdü ve itaat etmeğe karar verdi.

***

Otomobil, Meksika stilinde inşa edilmiş evin önünde durdu.

Madam Dominguez ile Kerr arabadan indiler ve eve doğru yürüdüler.

— Ricky, dedi Eulalia, Francini'yi seveceğinize eminim. Kendisine karşı mertçe hareket edildikçe fevkalâde bir adamdır.

Eve girdiler ve kendilerini gayet geniş bir salonda buldular. Dupont ve arkadaşları küçük gruplar halinde ayakta içiyor ve konuşuyorlardı. Samimî hatta sevinçli bir hava esiyordu.

Francini dip tarafta Dupont ile görüşmekte idi. Eulalia üe Kerr’in geldiğini görünce onlara doğru yürüdü. Dupont da onu takibetti.

Francini kısa boylu, zayıf ve yakışıklı idi. Sırtında krem renginde bir elbise vardı. Saçları siyah, yüzü ince, zeki ve hayatiyet dolu idi.

Madam Dominguez ile İspanyolca konuştu ve öpüştüler. Sonra Kerr’e baktı.

— Francini, size Ricky Kerr’i takdim ederim, dedi Dupont. Yani... şimdi taşıdığı isim bu. Kim olduğunu öğrenince hayret edeceksiniz... Hakikî ismi Elwyn Maynes’tir...

— Ya? dedi Francini. Emin misiniz Marcel?

Sesi gayet tatlı idi. İngilizceyi de hemen hemen

Eulalia kadar iyi konuşuyordu.

— Evet, dedi Dupont. Federal Polis onu arıyor. Fotoğrafı ve eşkâli var onlarda. Mektup da Ricky'de. Hani şu Metzler’deki mektup.

— Öyle mi? dedi Francini. Mektup nerede?

Gözlerini Kerr’in yüzünden ayırmıyordu.

— Böyle bir şeyi üzerimde taşımam, dedi Kerr. O kadar budala değilim. Ben Metzler değilim. Mektup emin bir yerde. Anlaşabilirsek mektubu size veririm.

— Mükemmel, dedi Francini Gülümseyerek. Anlıyorsunuz tabiî, çok ihtiyatlı olmam lâzım. Kim olduğumu, nerede bulunduğumu bilmek isteyen ne kadar insan var bilseniz. Birşey içmez misiniz?

Kerr, şişe ve bardaklarla yüklü masaya yaklaşarak:

— Teşekkür ederim, dedi.

Bir bardağa viski ile soda koydu ve tekrar grubun yanma döndü. Francini izahat verdi:

— Şu Oklahoma vak'ası işimizi bozdu. Metzler’e fazla itimat etmişim. Herhalde bazı ihtiyatsızlıklar yapmış olacak. Orada bulunan öteki adamlar birşey bilmiyorlardı, birşey söyleyemezlerdi. Vak’ayı olduğu gibi anlatır mısınız? Yani polis gelmeden evveli demek istiyorum.

— Peki, dedi Kerr. Biz beş kişi idik: Metzler, küçük Jerry Gerrard, Scansci, Anselmo ve ben. Ötekilerin iş hakkında ne bildiklerini

bilmiyordum ama Metzler'in herşeye vakıf olduğunu biliyordum.

— Tabiî, dedi Francini. Ona bunun için para veriyordum.

— Baskından iki gün evvel Jerry Gerrard bana açılmağa başladı. Nasıl oldu bilmiyorum ama işi çakmıştı. Taşman malın beyaz enfiye olduğunu söyledi. Sonra sizden bahsetti. Bütün bu işlerden korktuğunu ve oradan kaçmak istediğini söyledi...

Evvelâ ona inanmak istemedim. Sonra kendisine ait olmayan şeylere neden karıştığını sordum. Bana, kızkardeşine bir mektup yazıp hareket tarzı hakkında ona danışacağım söyledi.

— Ya siz? dedi Francini. Neye karar vermiştiniz?

— Gittim Metzler'i buldum ve küçüğün anlattıklarının doğru olup olmadığını sordum. Oğlanın, kız kardeşine mektup yazacağını ve bir sürü belâya sebep olacağını da söyledim. Metzler cevaben, eğer Jerry öyle bir mektup yazarsa ona çok pahalıya mal olacağını söyledi.

— O zaman ne yaptınız? diye sordu Francini.

Salonda herkes susmuş Kerr'e bakıyordu.

Kerr gülümsedi ve cevap verdi:

— Hiç. Yapacağım en iyi şeyin susmak olduğunu düşündüm... Ertesi sabah baskın oldu. Küçük Jerry belki birine bir şey söylemişti.

Polis gelince biri ateş etmeye başladı. Scansci olduğunu zannediyorum. Derken muharebe başladı. Jerry tam kaçacağı zaman bir kurşun yedi. Metzler de onun cebinden mektubu aşırdı. Sabahtanberi oğlanı göz hapsine almıştı. Ben canımı kurtarmağa bakıyordum.

— Diğer iki kişiye ne oldu? diye sordu Francini. Scansci ve Anselmo...

— Anselmo'nun hesabını gördüler.. Öldü.. Scansci ağır yaralandı, fakat kaçmağa muvaffak oldu. O kadar çok yara almıştı ki, herhalde öbür dünyayı boylamıştır. Ben burnum büe kanamadan kaçtım.

— Anlıyorum, dedi Francini. Sonra ne oldu?

— Sonra Metzler'e Paris'te rast geldim. Ben de onun gibi gizlenmekte idim. İkimizi de aradıklarım biliyordum. Metzler'in ne yapmak istediğini anlamıştım. Mektubu saklıyordu ve size çok pahalıya satmak istiyordu. O zaman bundan yalnız kendisinin istifade etmesine sebep olmadığım düşündüm.

Kerr bir kahkaha attı ve sözüne devam etti:

— Gerisini Dupont size anlatsın. Metzler'in Paris'te olduğunu biliyor ve onu daima tarassut ediyordu. Bizi beraber görmüş olacak ki, beni de seyahate iştirak ettirdi. Bana vız geliyordu. Daha doğrusu işime geliyordu

bu seyahat. Paris’in havası benim için bozulmağa başlamıştı. Hem de sizden o mektup için para isteyecektim.

— Haklısınız, dedi Francini. Fakat başka birşey de aramadığınıza emin misiniz? Paradan başka birşey?

— Anlamıyorum, dedi Kerr. Ne demek istiyorsunuz?

— Oklahoma’daki garajda geçen hâdiseyi benim de bildiğim gibi anlattınız. Pekala, Elwvn Maynes olabilirsiniz. O günden sonra onu ne gören var ne de ne olduğunu bilen var. Fakat ben daima herşeyde emin olmak isterim. Sizin, iddia ettiğiniz gibi Elwvn Maynes olduğunuza kanaat getirmek istiyorum. Anlattığınız hikâyede ufak bir hata var. Scansci aldığı yaralardan dolayı ölmedi.

Francini, Kerr’e Gülümseyerek bakıyordu. Salonda hâsıl olan sükût insanın asabına tesir ediyordu.

Francini dipte bir kapıya doğru yürüdü, açtı ve:

— Scansci! diye bağırdı.

Orada mevcut olan herkes kapıya bakıyordu. Kerr müstesna herkes... Kerr’in yüzünün ifadesi hafifçe değişti. Nazarları salonun her tarafında dolaştı.

Francini ona döndü ve:

— Ricky, size Scansci'yi takdim ederim, dedi.

Kısa boylu ve tıknaz bir adam kapımn eşiğinde göründü. Yürürken topallıyordu. Durdu ve gözlerini Kerr’e dikti.

— Scansci, dedi Francini. Oklahoma'daki garajda sizinle beraber çalışan Elwyn Maynes bu mu?

Scansci gülmeğe başladı. Acı bir gülüştü bu. Sonra yere tükürdü.

— Bu mu?, dedi. Beni berbat eden polis hergelesi bu!.

Salon karıştı. Francini elini kaldırdı ve:

— Sakin olun arkadaşlar, dedi. Sinirlenecek bir şey yok... Bilâkis...

Madam Dominguez’e baktı ve gülümsedi.

— Bizi Metzler’den kurtarmakla fevkalâde bir iş yaptın, dedi. Fakat artık buna lüzum kalmamıştı, Metzler birkaç günden beri bir dostumla pazarlıkta idi. Zamanının ölçülü olduğunu biliyordu. Çünkü Federal Polis onun izi üzerinde idi. Belki de bu zat idi.

Francini, Kerr’e gülümsedi, sonra devam etti:

— Metzler, ölmeden az bir müddet evvel mektubu dostuma satmıştı. Nerede ise elime geçer. Binaenaleyh artık ahbabımız Ricky ile meşgul olmamız lâzım geliyor...

Bir saniyelik bir sükût oldu. Kerr’e en yakın olan adam tabancasını çıkardı. Sonra salonun bir köşesinde telefon çaldı, biri cevap vermek için atıldı. Adam İspanyolca konuşuyordu. Muhavere kısa sürdü. Konuşan adam yerinde tepiniyordu. Telefonu kapatırken Francini’ye döndü ve: — Polisler geliyor!.. Buraya geliyorlar!., diye bağırdı.

Kerr’i tabancası ile tehdit eden adam bir an için başını çevirdi. Kerr onun çenesine bir yumruk vurdu ve yere yıktı. Sonra rüzgâr gibi salonu geçti ve bir sıçrayışta pencereden dışarı atladı.

Herkes Francini’ye döndü, birkaç ses yükseldi.

Dışarıda motor gürültüleri yaklaşmağa başladı. Sonra silâh sesleri duyuldu.

Batmak üzere olan güneşin altında gölgeler uzamağa başladı. Sonia küçük bir masaya oturmuş bir taraftan bir gitarın nağmelerini dinliyor bir taraftan da dalgın dalgın sigara içiyordu.

Kerr geldi, gözleriyle etrafı aradı ve Sonia'ya doğru yürüdü.

— Silver City hoşunuza gitti mi? diye sordu. Sonia’nın yanma oturdu, garsonu çağırdı ve iki soğuk içki ısmarladı.

— Ne içeceğinizi sormadım, dedi Sonia'ya. Beğeneceğinizden eminim. «Serbest Küba» ya benziyor...

Sonia sesini çıkarmadan Kerr'e bakıyordu. Nihayet:

— Kimsiniz? dedi. Hakikî şahsiyetiniz nedir?

— Size söylemediler mi? diye sordu Kerr Gülümseyerek:

Sonia başım salladı ve:

— Sizden bahsedilince herkes esrarengiz tavırlar takmıyor.

Kerr cebinden deri bir mahfaza çıkardı ve içindeki Federal Polis hüviyet varakasını gösterdi.

Sonia içini çekti:

— Tabiî, dedi. Bana göstermeyi fuzulî buldunuz!

— Yapamazdım, dedi Kerr. Çok tehlikeli idi. Belki siz de çeteye dahildiniz. Başka türlü hareket etmeme imkân yoktu. Mamafih yine size itimat ettim. Size güveniyordum.

— Ne demek istiyorsunuz, Ricky?

— Beni Maynes zannedip Paula için tehdit ettiğiniz zaman samimî olduğunuzu kabul ettim ve «eğer numara yapmıyorsa polis ile temasa geçecek» diye düşündüm. Dominguez kaçtığınızı söyleyince teşebbüse geçeceğinizi anladım.

— Büyük bir tehlike atlattınız Ricky.

— Benim için ekseriya böyledir, dedi Kerr. Hatırlıyor musunuz, size bir tavsiyede bulunmuştum.

— Evet, dedi Sonia. Bana, polislere nasıl haber vereceğimi sormuştunuz. Çölde telefon olmadığını, düşünmem lâzım geldiğini de ilâve etmiştiniz. O zaman düşündüm ve buldum. Radyoyu kullanmağa karar verdim.

Kerr gülümsedi:

— Bereket versin, dedi, yoksa...

— Şimdi ne yapmak niyetindesiniz? diye sordu

Kerr.

— Treni bekliyorum. Valizim garda. Paula da orada, biletlerle meşgul. Çenesinde mükemmel bir çürük var. Sizin hakkınızda ne düşüneceğini bilemiyor!... dedi Sonia ve gülmeğe başladı.

— Ne düşünürse düşünsün, dedi Kerr, kardeşini serbest bıraktıklarım biliyor mu?

Sonia başını eğdi. Garson içkileri getirdi. Kerr kadehini kaldırdı.

— «Gökteki meleğin» şerefine içiyorum! dedi ve bir nefeste kadehini bitirdi. Sonia da kendisininkini içince kalktılar.

— Gara gitmenin zamanı geldi, dedi Sonia.

— Gitarın çaldığı havayı beğendiniz mi? diye sordu Kerr, güzeldir. Paris’te iken bir aksam duymuştum onu...

Biraz sükûttan sonra ilâve etti:

— Hatırlıyor musunuz, sakin, asude bir yere gitmeyi arzu ediyordunuz. Burasım kâfi derecede sakin bulmuyor musunuz?

Sonia gülümsedi.

— Düşüneyim, bakayım... dedi.

Sonra Kerr’in tâ yanına geldi, iki eliyle onun yüzünü tuttu ve uzun uzun örttü.

— Sizi hep böyle düşünüyorum, Ricky... Fakat sakın kimseye söylemeyin...